

Borger-Dennen

for

1888.

Udgivet af

Det forenede Understøttelses-Selskab.

Hundrede Aargang.

Kjøbenhavn.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Antagertorv 10.

1888.

05.6
B066

1888
Aug. 100

17584

Indhold.

Selskabets Skriftkomitee bestaaer af: Pastor
L. H. Schmidt, Formand, Revisor Halvorsen
og Fuldmægtig i Overformynderiet S. Lange.

I. Meddelelser fra Skriftkomiteen:

Umløst (Fortsættelse fra forrige Aargang)	Nr. 1 - 9.
Bed det gyldne Horn,	,, 10 - 16.
En Træffer,	,, 16 - 22.
Min Hustru,	,, 22 - 26.

II. Bekjendtgørelser fra Administrationen:

Fortegnelse over Repræsentanter, Nr. 2.
Extract af Regnskab for 4de Kvartal 1887, Nr. 5.
do. " do. " 1ste " 1888, Nr. 20.
Regnskabet for 1887, Nr. 9.
Bekjendtgørelser, Nr. 7, 11, 12, 13, 19, 20, 21, 22, 24.
Biografi over Statsraad A. E. Reimann, Nr. 25.
Beretning om Hundredeaarsfesten, Nr. 26.

III. Forslag om nye Medlemmers Optagelse findes
i de øste Numre af Aargangen.

12-22-20

Borger-Dennen.

Hundrede Aargang.

N° 1.

Lørdagen den 7de Januar 1888.

—*—
Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Amilta.

(Fortsat.)

Netta, som af Kjærlighed til ham ikke havde giftet sig, ogsaa fordi hun ønskede at ægte En, der var mere end en Bonde, følte sig foragtet; hendes Hjerte blev tungt i hendes Bryst, medens hun i Taushed knugede imellem sine Fingre et Halsbaand, de største og smukkeste Perler, som en Pige i hendes Stilling kunde rose sig af at besidde i hele Egnen. Paa Grund af Larmen kunde Amilta ikke lukke Diet i sin snævre Seng, hun fulgte med længselsfuldt Blik Flagermusenes sorte Flugt forbi hendes Vindue og søgte at forestille sig Kongen, som skulde komme for at hente hende

i en Guldkareet. Hvorfor ikke? Hun havde læst lignende Ting.

Kloffen fire blev Umilta vækket af Duerne, som udenfor sloge i Luften med deres Vinger, og af Røerne, som brølede i Stalden under hende. Morgengrøet farvede Himlen rød. Ved Dagens første solvtribede Skjær gik hun ned for at see til Kvæget. Signora Rosa selv var ikke staaet op endnu for at skjænde paa hende, men, da hun aabnede Stalddøren, var det Første, som mødte hendes Blik, Virginio Donaldi, staaende paa Tærskelen.

„Godmorgen, Signorina!“ sagde han, idet han tog sin Hue af Hovedet og sin Cigar af Munden.

Umiltas Hjerte slog lidt stærkere end ellers; Ingen havde endnu kaldt hende Signorina. Imidlertid indskrænkede hun sig til en meget tør Bevægelse med Hovedet som Svar og vendte ham Ryggen for at sørge for sine Gede's Frokost.

„Kan jeg ikke hjælpe?“ spurgte Virginio.

„Jeg trænger ikke til Hjælp,“ svarede Umilta, stadig vranten.

Digegyldig for hendes afvisende Svar gav Virginio sig til at vende Strøelsen med en Høtthv. Hun takkede ham slet ikke.

„Bliver De vred derfor?“ spurgte han, idet han standsede.

„De kan gjøre, hvad der behager Dem; De er

den ældste Søn," svarede hun med en ligegyldig Trækken paa Skuldrene.

Han smilede og vedblev at kaste frisk Lyng under Kvægets Fødder.

„Jeg har ikke glemt de hjemlige Beskjæftigelser," sagde han samtidigt, „og jeg vilde være rigtig glad ved for Alvor at vende tilbage til dem.“

Umilta tilkastede ham et styk Blik under sine sænkede Dienlaag; dette Blik sagde, at, hvis hun havde været en smuk Soldat og havde kunnet streife om i Verden, skulde hun vel have vogtet sig for at vende tilbage til Hjemmet for kun at være en Bonde, men hun vidste, at Alle, eller næsten Alle, handlede saaledes, og hun brød sig ikke om at knytte nogen Samtale med Virginio Donaldi uden i hans Moders og hans Søstres Nærværelse.

Siddende paa en Træskammel, gav hun sig til at malke sine tre Køer i Tausshed uden en eneste Gang at vende Hovedet om til den Side, hvor han stod; saa maalte hun Mælken og hældte den i Potter, som hun overgav til den Dreng, der skulde bringe disse Varer til Byen, og som gabende og smaastjændende, nyligt var kommen til med sit Muuldyr, spændt for en gammel udslidt Karre. Derefter tog hun sin Lee, kastede en Kurv over sin Skulder og gik bort for at skære Græs, thi i Sommertiden komme de stakkels Dyr i disse Egne aldrig ud; man frygter for, at de skulle afgnave

Kornet inden dets Modenhed, eller at de skulde pikke i de endnu grønne Viindrueklaser. De hede Sommerdage følge paa hinanden, det hele Land er kun Blomster og Lovværk, og disse stakkels Souverainer berøvede en saa frugtbar Jordbund, forblive, staaende paa deres fire Been, i mørke Stalde, hvor de kvæles og udgyde i en langtrukken Brølen deres Hjerters Sorg og Kjedsomhed. Umilta gjorde sit Bedste for at formilde sine Dyrs Fangenskab ved at bringe dem, hvad hun kunde tage fra Markerne, det saftigste Græs, Sivene fulde af nærende Saft, Snerler og andre Slynngplanter. Virginio iagttog hende midt i den gryende Dags Rødme, som hun gif der med sin Lee i Haanden og sin Kurb paa Skulderen. Han var hverken dum eller plump; for Intet i Verden vilde han have fulgt hende imod hendes Villie, men han følte, at Solen, naar den kjærtegnede Bjerget med sine glødende Straaler, ikke kunde møde noget Skjønnere end denne tause Pige. Et Rosenfjær, der blev varmere og varmere, fyldte Dalen; Høiene forbleve endnu i Dunkelhed; Umilta forlod Lyset for at fordybe sig i Mørket; saa tabte han hende af Syne; Dyrene brølede efter hende, det er deres Maade at sukke paa.

„Seg skal snart være tilbage, mine Kjære; vær rolige, jeg kommer igjen,“ raabte hun fra det Fjerne med blid og kjærlig Stemme.

„Ganſke ſikkert har hun et Hjerte,“ tænkte Virginio, „men hvem vil kunne naae ind til det?“

Fire eller fem Gange efter hinanden ſteg hun ned ad Bjergſtraaningen og tømte ſin Kurv i Høhækken for ſaa at gaae tilbage og fylde den paany, og hver Gang traf hun Bersaglieren, ſom ſad og røg ſin Pibe foran Stalddøren. Han tog til Huen, naar hun gik ham forbi, det var Alt.

Paa dette Klokketæt var hele Familien i Bevægelse, og Signora Roſa begyndte at male Kaffebonner til Wee for ſin elſkede Søns Hjemkomſt. Kaffen er den Drif, ſom nydes paa Feſtdagene, Begravelſesdage og ved andre høitidelige Leiligheder.

Da Solen var kommen op over Horizonten, begyndte det vidunderlige Roſenſtjær at forſvinde; Dagens Proſa havde efterfulgt Morgenſtundens Poefi. Livet er fuldt af Virkſomhed i en Bondegaard ſom Donna Roſas, og fra Morgen til Aften mangler man ikke Beſtjæftigelse. Børn og Gamle, Alle arbeide, og Kvinderne mere end Mændene. Denne Jordbund, der ideligt gjennemglødes af Solen, trænger uophørligt til at vendes; man bliver aldrig færdig med den. Klokken tolv fortærer Enhver ſit Stykke ſorte Brød; naar Tusmørket falder paa, ſamles man om Urteſuppen; ſaaledes er Tilværelſen blandt diſſe brave Menneſter meget opfyldt, meget arbeidsom, uden megen Fritid,

men alligevel finder man altid Stunder til at lee, klimpre lidt paa Guitar, synge i Chor, og Ungdommen dandser, medens de Gamle passiare indbyrdes. Den skjønneste Himmel i Verden hæver sig over disse simple Pligter og beskedne Glæder; den Luft, der omgiver dem, er kryddret som en Roses Indre. Det er et Liv, som fortjener, at man elsker det, tiltrods for dets Savn. For Virginio var det den bedste af alle Tilværelser. Toskaneren forbliver altid fastknyttet til den Jord, som har seet ham fødes. Han kan reise ud i Verden, han kan blive en Soldat, lydlig og taalmodig, men alt idet han passer sin Tjeneste, dvæler han i Tanken i den lille Landsby, det være sig paa Sletten eller paa Bjerget, hvor han for første Gang aabnede sine Dine; han kan opnaae Hædersbevisninger, skjønne Løfter om Forfremmelse kunne friste ham; han veed, at ved at blive i det Fjerne vil han hæve sig høiere og høiere; men det betyder Intet; saasnart han er fri, vil han kaste sin Sabel for at vende tilbage til Karren, som venter ham i Blougfurterne, hvor Tulipaner spire frem imellem Kornet. Det fordums Liv forbliver ham altid kjær; han foretrækker det for Binding, for Hæder, dersom disse Goder skulle regne ned over ham udenfor hans Hjem; han vilde hensygne langt fra sit røde Teglsteenstag, langt fra det høie Taarn paa hans af Tiden medtagne Kirke, langt fra Markerne,

omfrandsede af Vinhaber, fra de hvide Drex med tankefulde Diue, langt fra Alt, hvad han har efterladt i en eller anden balsamisk Gensomhed, hvor hans Moder sidder i Døraabningen og spinder, hvor den lille snaksomme Bæk løber forbi Huset, heelt blaa af Violer eller guul af Svaleurter efter Marsstiden. Alt dette er Noget, som den unge toskanske Soldat stedse higer efter, som han seer i sin Søvn, ligesom en Døende har himmelske Syner. Der gives værre Lidenskaber end den. Hjemveen er bleven til Spot i vore Dage, men man kan tvivle om, at det Aarhundrede, som gjør Nar deraf, har Noget ligesaa oprigtigt og ligesaa trofast at sætte istedet. Det er en fredelig Følelse, som bærer en Spire til Heroisme i sig; naar den trues, fremkalder den Patriotisme — denne Patriotisme, som Wilhelm Tell er et Symbol paa.

Virginio Donaldi var en ægte Søn af Toskana. Hans Officerer havde bestræbt sig for at bestemme ham til at gjøre sin Carriere i Soldaterstanden. Efter de tre Mars befalede Tjeneste havde han ladet sig holde tilbage og havde modtaget alle de Udmærkelser, som det var muligt at tilstaa en Mand i hans Alder; hans Debut havde i Sandhed været saa lykkelig at der ikke var nogen Rang, som han i Fremtiden ikke kunde haabe at naae; men Alt det havde i Længden trættet ham; han attraaede kun sine Binieskove, sølte Sult og Tørst efter dem,

og nu var hans Beslutning tagen: naar de næste tre Mars Frist var udløben, vilde han forlade Uniformen og vende tilbage til den hjemlige Arne, som ifølge Landets Skif skulde tilhøre ham, naar hans Fader ikke var mere. Sagen at føle Lyngen mod sine Knæ, Bjergets Vind over sit Ansigt og sine Arme fri i Skjortærmene syntes mere misundelsesværdigt end alt det Guld, der bedækker Kongens Tjeneres Uniformer.

(Fortsættes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:
 Handelsagent Wilhelm L. C. Wahlgreen.
 Smørhandler M. Th. Andersen.

Selskabets Bogholderkontor
 Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,
 aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,
 Admiralgade 18, 3die Sal,
 Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Fortegnelse

over

det forenede Underkøttelses-Selskabs

Repræsentanter

for Aaret

1. April 1887—31. Marts 1888.

Kjøbenhavn.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10.

1887.

Første Klassifikation.

Overrettsprokurator C. M. Winther, Formand.
Kreditoplagsskasserer F. Floor, R. S.V.3.
Bogholder S. Hartmann.
Højesteretsassessor C. Rimestad, R. og DM.
Kammerraad B. N. Heiberg.
Overrettsfogder H. J. Larsen.
Cancelliraad, Birkedommer U. Schow, R.
Kodemeister, Kaptein A. G. Møller.
Kontorchef, Kasserer C. A. Blenge.
Herreekviperingshandler J. Zuhler.
Ingeniør D. Simoni, R.
Fuldmægtig A. C. Schlichtkrull.
Kontorchef L. B. D. Fog.
Statsraad B. Lindberg, K. og DM.
Assistent W. Knippel.

Anden Klassifikation.

Pastor L. H. Schmidt, Formand.
Institutbestyrer C. Wolffen.
Dr. theol., Stiftsprovst C. Rothe, K. og DM.
Cand. mag. C. Secher.
Skoleinspektør A. Hoffmann.
Archæologisk Tegner Th. Bergh.
Architect C. Abrahams.
Dr. phil. C. Levinson, R.
Professor F. C. Kjærskou, R.
Architect F. B. Tvede, R.
Læge C. W. Michelsen.
Skoleinspektør C. Appel.
Kammerraad P. Truelsen, R.
Skoleinspektør L. Brøchner-Larsen.
— C. A. Bjerg.

Tredie Klassifikation.

Intendant C. Clausen, Formand.
Kapitain M. Hyrup, R.
Assistent C. Ipsen, DM.
Kapitain E. C. C. Jacobsen.
— F. W. Hendrichsen, DM. R.
Skibsbygmester J. H. Gullach, DM. R.
Secretair J. J. Claessen.
Krigsassessor J. H. Nielsen, DM. R.
Lieutenant, Bureauchef E. Ritzau, R.
Kasserer C. C. Brodersen.
Krigsassessor J. C. Haugaard, DM.
Søkrigskommissair P. A. Nielsen, R.
Kapitain P. M. Zimmermann, R.
General J. A. Wörishoffer, S.K. DM.
Fuldmægtig A. Wendel.

Fjerde Klassifikation.

Theehandler E. B. Salomon.
Boghandler Aug. Bang, Formand.
Agent M. S. C. Ost.
Boghandler Th. Reizel.
Urtekræmmer Julius Meyer.
Fabrikant J. S. Boje.
Skibsfører C. Eberth.
Grosferer Adam Petersen.
— Gustav Kruse.
Boghandler R. Klein.
Manufakturhandler E. A. Primon.
— J. Bigler.
Grosferer A. C. Bendixsen.
Urtekræmmer H. Bohn.
Manufakturhandler P. Buch.
— Th. Rannevorff.

Femte Klassifikation.

Loisfabrikant J. J. Kromphardt, Formand.
Restauratør S. Hansen.
Grosserer H. Cappelen.
Statsraad H. A. Piper, R.
Fotograf A. Feuerstein.
Brygger J. C. Madsen.
Brændevinsbrænder H. P. Benzen.
— C. Jacobsen.
— Th. Petersen.
Restauratør P. C. Svendsen.
Tobaksfabrikør L. C. Augustinus.
Mekanikus G. Eichhoff.
Vejellerer A. Heidenheim.
Loisfabrikant N. P. Christensen.
Fabrikant C. A. Warburg.

Sjette Klassifikation.

Smedemester, Lieutenant P. W. Høst.
Tømremester Pr.-Lieutenant C. Rothe.
Bogbindermester C. J. Rasch, R.
Tømremester C. Cortsen. DM.
Hof-Tapetserer C. L. Rothmann.
Skædermester B. Reiding.
Malermester C. W. Zuulmann.
Murermester W. E. Köhler, R.
Fabrikeier D. N. Thorsen.
Garvermester C. W. Gercke.
Murermester R. Berlin.
Uhrmager G. W. Tietke.
Snedkermester J. D. Drelberg, R., Formand.
Fabrikant C. Dberg.
Blikkenslagermester C. Mariboë.
Snedkermester L. C. Nielsen.

Borger-Dennen.

Hundrede Aargang.

N°. 2.

Lørdagen den 14de Januar 1888.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Amilta.

(Fortfat.)

Skjøndt han i sine Naboers Dine gif for en Helt i sin Egenkab af dekoreret Soldat, gjenoptog han uden Anstrængelse sine fordums Baner. Om Morgenen havde han Tilsyn med Arbeidet i Forpagtergaarden uden at høre paa dem, der vilde opholde ham derfra. Dette Arbeides Belønning var en stadig Berøring med Umilta, og den unge Tjenestepiges smukke, alvorlige og stolte Ansigt syntes ham at lyse over Verden lig Solen. Her vaagner Kjærligheden i et Nu. Sunimaaned var kommen, Høsten begyndte med et straalende Veir, den høie Hvede havde et mørkebrunt Skjær, Åhorn=

træets grønne Grene slyngede sig, Vinrankens Blade hang og gave Høstfolkene Ly; i Mangel deraf fandt de Skygge under Oliventræernes Sølvkroner. De skønne Kornmarker strakte sig op ad Høien og ned i Dalen, med glimtende Vandløb, der snoede sig imellem dem. Virginio tænkte ikke paa Ruth, fordi han aldrig havde hørt Tale om hende, efter som alle disse Fortællinger i den hellige Skrift ere ufjendte i de Egne hvor Angeluskloffen lyder; men det er sikkert, at Umilta vilde have været den skønneste Ruth for en Maler, som havde seet hende i de lyse Kornmarker, besaaede med skarlagentrøde Balmuer, idet hun arbeidede med Leen uden at betragte Elsteren, der gjerne vilde have deelt hendes Arbeide og gjort det lettere for hende, hvis hun havde tilladt det. Men Umilta tillod Intet; hun roste sig af at være stærk og udføre tilgavn's Alt, hvad hun paatog sig at udrette; medens hendes Haand skar Negene, vedblev hendes Hjerne at væve gyldne Drømme. Naar vilde den kongelige Triumphvogn hente hende, og hvad vilde Folk sige, naar de saae hende i en Dragt med Slæb og med en Krone om Panden? Alle de levende eller døde Dronninger i Kolporteursens Bøger bare Kroner; daarlige Træsnit fremstillede dem saaledes. Hun vidste udmærket godt, hvilken Figur hun vilde gjøre; hun skulde blot være sig selv, det var det Hele! Netta Sari, der var kommen for at hjælpe, hvad alle de unge Knøse og Piger i

Mærheden gjøre ved en saadan Veilighed, betragtede hende og affkyede hende endnu mere end nogenfinde ved at see, at Virginios Lee arbejdede saa nær ved hendes, og at Versaglieren hvilede ved hendes Fødder, naar man i den hede Middagstime forfriskede sig under Ahorntræerne, og naar Vinbægeret gik om i Kredsen. Det var ikke, fordi Umilta lagde mere Mærke til ham end til Mulæset, som flygtede ind paa Brakmarken, eller til Faarehyllingen, som sang i Hytten; hun modtog alle hans Opmærksomheder med en Ligegyldighed, der forbitterede Netta idetmindste ligesaameget som ham selv.

„Dg det er et Udskud taget op paa Gaden!“ tænkte den lille Rødhaarede med Harm, medens Umilta, siddende i samme Stilling som Gindes „Læserinde“, betragtede de grønne Fjirbeen, der løb i Kornet, og kastede sin havfarvede Haarsylde tilbage med Haanden uden at svare paa den unge Mand's veltalende Blikke, uden endogsaa at mærke dem; men i sin Sjæls Dyb nød Umilta sin Seir.

De unge Piger kunne være grusomme imod hinanden; mere end een Gang havde Virginios Søstre studeret paa at faare „Hittebarnets“ Stolthed med en udtænkt ondskabsfuld Bemærkning, der var vanskeligere at taale end Signora Rosas værste Hidsigthed. Nu morede hun sig over den unyttige Vergæelse, som deres Broders, Heltens, Opførsel vakte hos dem, de forgjæves Anstrængelser, som de

gjorde sig, for at drage ham mod Netta; hun lo ganske sagte, naar Virginio var ivrig i at forfølge hende, idet han undfledede den rige Arvings Kofetteri, men aldrig henvendte dette Smil sig til den stakkels Virginio. Det var Triumphen, som behagede Umilta, ikke ham, der forskaffede hende den. Ved Aftenens Frembrud, naar Alle vare forsamlede og lo og spogte i Haven under den stjernerbesaaede Himmel, steg hun op paa sit Loftskammer og stængede Døren. Deroppefra hørte hun Alt, hvad man sagde nedenunder.

(Fortsættes.)

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,
 aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,
 Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Hundrede Aargang.

N° 3.

Lørdagen den 21de Januar 1888.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Amilta.

(Fortsat.)

Efter nogen Tids Forløb ophørte Stemmerne at summe, Sangene bleve afbrudte, og man bad Virginio om at fortælle sine Hændelser. Først lod han sig bede og røg i Taushed, han var indesluttet og træt; men endelig bestemmede han sig og begyndte at tale. Amilta vidste ikke, at, idet han løstede sine Dine, havde han seet Loftsvinduet aabent, og at en forvildet Maanestraale havde viist ham Skyggen af hendes Profil paa Muren; men Fortællerens Stemme steg op til hende fra Mørkets Skjød, og hun kunde ikke lade være at lytte; det var mere værdt end Kolporteurens Historier.

Han talte med vovende Livlighed om alle Slags Ting, han havde foretaget sig og seet, eftersom Grindringerne trængte sig ind paa ham; han fortalte om Jagten paa Røverne i Korkegestovene paa Sicilien og Sardinien, om Kampene Vegeme mod Vegeme i Bjergegnenes befæstede Stæder, om den vilde Ynde og de phantastiske Dragter paa Verne og om Kvinderne i hine Egne, om Nætterne paa Havet, dette Hav, som Ingen af dem endnu havde seet — og om et Skibbrud, han havde lidt, om Flaader af Koralfisgerbaade, Arbeidernes Liv i Kobberminerne, Palmebuskadser, Kaktusfrugter og Vivouakkerne paa Middelhavets dustende Kyster; tilsidst talte han om Indtoget i Rom, da under Bersagliernes Trommemusik de evige Porte havde aabnet sig.

Amilta sad og lyttede, med sit sænkede Hoved støttet paa Hænderne. Virginios Stemme steg op fra Mørket, hun kunde Intet see, hun hørte blot; hun lyttede forundret. Kunsten at fortælle godt er almindelig blandt Virginios Landsmænd, og han var begavet med en klangfuld Stemme, paa samme Tid som han besad det instinktmæssige Talent, der bestaaer i at lade Fortællingens gribende Steder træde frem. Alle hans Tilhørere vare ogsaa fortryllede og hang ved hans Læber, men den opmærksomste var den usynlige Tilhører paa Loftskammeret.

Maanen steg høiere og høiere paa Himlen,

Stjernerne vare alle tændte, Nattergalen sang bestandigt, Matten skred frem.

Da Stemmen hørte op i Stilheden, vaagnede Umilta som af en Drøm; det var Midnat; hun lukkede sin Træluge i Hast, haabende, at han ikke havde bemærket, at hun havde ladet den staae aaben; hun tog feil, Virginio havde seet hende ved Maanelyset, og hans naturlige Betsalenhed var voget derved. Hele den næste Dag og alle de andre Dage fulgte Virginio sin Moders Tjenestepige Skridt for Skridt; at hans Moder skjændte, det brød han sig ikke om; han var sin egen Herre og gjorde, hvad han havde Lyst til. Kjærligheden modnes som en Frugt paa en Muur under Italiens Sol. Naar Umilta hvilede paa sit Loftskammer, hørte hun en blød Stemme nedenunder syngte Kjærlighedsfange til Mandolinen, og hun vidste meget godt, at det var Virginio, der sang, og at hele hans Hjerte udgød sig i denne Klage, som forresten ikke rørte hende synderligt. Det var kun en Soldat, som den følgende Dag igjen skulde blive en simpel Agerdyrker; hun ventede paa sin Triumphvogn og sin Krone. Hun lukkede altsaa sin Luge som for at affedige paa een Gang baade Sangen og Maaneskinnet.

Om Aftenen paa den syvende Dag, da Virginio var alene med hende et Dieblik i Kostalden, midt imellem de affkaarne Siv og Bunkerne af frist

Græs, sagde han til hende: — „Seg elsker Dig, jeg elsker Dig! — Du er min Sjæls Sjæl!“ — Paa samme Tid søgte han at bemægtige sig hendes Hænder over en stor duftende Dynge af halbvrisnede Blomster.

„Seg elsker Dig! Vil Du høre paa mig og elske mig lidt til Gjengjæld?“

Umiltas Dienbryn trak sig sammen over hendes mørke Blik, og hun brast i en grusom Latter; hun betragtede ham lige i Ansigtet uden at skifte Farve og svarede med ondskabssfuld Foragt:

„Gaa hen og fiig den Slags Ting til Pigerne i Turin! Maaſkee sætte de mere Priis paa ſaadanne Dumheder end jeg.“

„Dumheder! men jeg ſiger Dig, at det er mit Liv, jeg tilbyder Dig. Hør, Du er for mig ſom Solen, ſom Stjernerne, ſom Lyſet, ſom de Helliges Glands.“

Lænet op til Bunkerne af Græs og Siv ud-tømte han al den Beltalenhed, ſom Lidenſkaben og Smerten i Forening kunne indgyde en Elſker; derefter indtraadte en Pauſe imellem dem, kun afbrudt af den Lyd, ſom Røerne fremkaldte ved at tygge Græsſet. Men, hvad man end kan ſige, Umiltas Anſigt ſkiftede ikke Udtryk; hun blegnede lidt og antog et endnu koldere Udſeende, det var det Hele.

„Seg er kun Tjenestepige i dette Huus,“ ſagde hun tilſidſt, medens hendes ſtolte Mund ſkjælvede.

Men trods det, er jeg altfor stolt for Dem! Gaa Deres Vej, jeg hader Dem!”

„Hade mig!” gjentog han bestyrret. Hvad havde han gjort, siden han kunde indgyde hende Had?

Men hun svarede ham ikke engang; hun sænkede sin Høtthv ned i Bunken og gav sine fangne Venner en tredobbelt Portion. Donna Rosas skingrende Stemme kaldte hende ud af Stalden. Det kritiske Dieblif var forbi; de vare ikke mere ene. Da Alle nogle Diebliffe efter vare samlede i Kjøffenet, tillod Tusmørket, som det hendøende Lampelys forarsagede, Virginio i Forbigaaende at bøje sig og hviske i Umiltas Øren:

„Er det Dit sidste Ord?”

Umilta gav et bekræftende Tegn. Hun saae paa eengang foragtende, forbittret, skj og ligegyldig ud. Skkedestomindre triumpherede hun i sit Hjerte. Han var Donna Rosas Søn, og hun stødte ham tilbage, hun vilde ikke vide af ham. Hvad Medlidenhed angaaer, saa var det Noget, hun ikke kjendte det Kingeste til.

Den følgende Morgen erfarede hun, at Virginio var afreist midt om Natten og taget med det første Tog til Turin.

Hans Moder hulkede og var vred; han havde sagt til hende, at hans Oberst beordrede ham i al Hast til at støde til Regimentet — „Netop i dette Dieblif, da jeg havde slagtet Lammet for at gjøre

ham tilgode!" stønnede Donna Rosa. Og i sin Brede sendte hun det omtalte Lam tiltorvs, saaledes at Husets Beboere kun fik Olie og Bønner som Spise.

Umilta smilede, Moderen saae dette Smil og gjættede Alt.

„Bøver Du at 'trodsse mig, uforstammede Pige!“ tænkte hun; „dover Du at lee ad mine Taarer lige i mit aabne Ansigt med det Hoved opreist, som aldrig kan bøies!“ Det var hende endnu mere utaaleligt at tænke paa, at Umilta havde stødt hendes Søn tilbage end at give den Tanke Rum, at hun skulde have viist den Driftighed og Skjændighed at gjøre det Modsatte. Men hun tav klogeligt, og Umilta gjorde det Samme.

„Seg er saa glad, saa glad over, at han er reist!“ gjentog den unge Pige uophørligt for sig selv hele Dagen. — Alligevel, da Aftenen kom, savnede hun Mandolinens Toner, og Stjernefinnet fandt hun koldt.

„Seg vil sige det Samme ti Gange efter hinanden i ti Aar,“ tænkte Umilta, og hun gav sig ibrigt til at ønske, at Guldkronen ikke vilde vente altfor længe med at sænke sig paa hendes Pande; hun viste sig næsten haard mod sine stakkels Dyr for senere at kjærtegne dem, omfavne dem med en Omhed, som ikke var sædvanlig hos hende. Det syntes hende, at der var opstaaet en Tomhed i hendes

Giv, at de afrundede Høie nærmede sig hende som for at kvæle hende, at hver Pinie, hvert Oliventræ var en Fangevogter, der var sat til at passe paa hende. Den Tanke faldt hende ind, at hun vilde gaae bort. Naar Alt kom til Alt, var hun ikke en Slavinde. Donna Rosa kunde ikke holde hende tilbage mod hendes Willie. Der maatte dog være andre Steder til i Verden — de Steder, hvorfra Kolporteurerne kom, og der, hvor man sendte Kveget tiltorvs. Umilta sagde til sig selv, at hun vilde søge sin Lykke et andet Sted. Hun elskede blot Bjergene; de alene havde altid været hendes Venner, de eneste Venner, som hun vidste, at hun eiede, med Undtagelse af Kæerne og Hunden Giorgio. Maaskee var der ikke Bjerger et andet Sted? ... Hun vidste Intet derom.

Endnu Flere end Donna Rosa begyndte at see suurt til hende. Man ligesom følte, at hun havde afviist Virginio, og Soldatens Søstre og alle Pigerne rundt om i Egnen affhyede hende for det; rigtignok vilde de have affhyet hende endnu mere, hvis hun havde bøn hørt Virginio. Enhver Anden end Umilta vilde i denne Forladthed og Bitterhed have søgt Raad hos Præsten; Umilta vogtede sig vel for det. Hun var from paa sin Viis; men Præsten, som hun saae ryge sin Pipe, vaage over sin røde Viin, stjænde paa sin Tjenestepige og tage Deel i Sladderen, ganske som en

Anden, indgød hende ingen stor Tillid. Hun holdt altsaa sine Læber tillukkede og blev koldere, mere stolt og ensom for hver Dag, der gik, men ogsaa skjønnere, sagde Mændene.

Modsat tofsanst Skik og Brug, forundte Umilta altid sine fangne Dyr en Smule Luft og Bevægelse, naar man ikke forhindrede hende deri, det vil sige, naar Høsten var endt, og de kunde afgnave Urter hist og her uden at foraarsage Skade.

(Fortsættes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Viceinspektør F. Kleinschmidt.

Korkvarefabrikant Wilh. Hansen.

Snedkermester Th. Licht.

Possementmagersvend Wilh. E. Schneider.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Hundrede Aargang.

N° 4.

Lørdagen den 28de Januar 1888.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Amilta.

(Fortsat.)

Naar Kornet var flaaet, førte hun dem ud paa Markerne og lod dem tumle sig og græsse efter deres Behag. Donna Rosa skjændte vel lidt, talte om spildt Tid, men uden at gjøre nogen alvorlig Indvending. Efter Viinhøsten vare Dyrene endnu mere frie; efter som de ikke kunde gjøre Skade, gif de overalt, og Umilta elskede disse kjølige, skjønne Morgentimer om Efteraaret, naar Skyerne flygtede, jagede af Vinden. Ganske alene i den friske Luft befandt hun sig vel, blot med Grenene af Pinierne eller Oliventræerne mellem sig og Himlen. En Dag, da hun saaledes nød det smukke Veir i Selvskab

med sine Dyr, kom Netta Sari forbi. Netta holdt en Række Perler i Haanden. I det hun standsede, viste hun Umilta dem, uagtet hun hidtil, saa at sige, aldrig havde talt til hende.

„Se bare! de ere næsten nye! og saa smukke! Min Grandonkel fra Pontassieve bragte mig dem iaftes. Der findes ikke Mage til dem i hele Egnen, nei, ikke engang i Signa, troer jeg.“

Umilta kastede et Blik paa dem.

„De ere nydelige,“ sagde hun.

„Nydelige! Na! Er det Alt, hvad Du har at sige om dem? Nydelige! det er ikke Perler fra Landet, forstaaer Du! de ere kjøbte paa „Guldsmedens Bro.“

„Hvad kommer det mig ved?“ surmulede Umilta.

„Na, det kommer slet ikke Dig ved, tænker jeg,“ sagde Perlernes Eierinde i en spottende Tone; „aldeles ikke. Du har ikke Lyst til dem, vel? Du, som ikke har ophørt med at sende Diekast til Virginio Donaldi, men til ingen Nytte!“

Blodet steg op i Umiltas Kinder, en vild Flamme tændtes i hendes Dine. Hun hævede sig i Beiret, rede til med sin Harm og sin Kraft at knuse den lille, frække Skabning, som fornærmede hende.

„Jeg! jeg! er Du vanvittig, Antoinette Sari? Jeg! Det skal Du vide, Du, som sukker og smægter, stakkels Pige, for Virginio Donaldi, at han elskede

mig, ja, mig, som staaer her, og at jeg har behandlet ham, som jeg behandler dette her!"

Dg hun slyngede et Pinieæble, som var faldet ned ad Bjergsiden, bort over sin Skulder. Pinieæblet rullede fra Affats til Affats ligetil Huulveiens Dyb, hvor det forstrækkede en Ged, som græssede der, og Netta Sari blev hvid som et Lagen. Hun kunde ikke tvivle om, at hendes Rivalinde talte Sandhed.

"Du vilde gjerne gjøre mig til Din Lige!" sagde Umilta, rasende paa sig selv ligesaa meget som paa de Andre. Hun slog sine Kæer med Grenen, som hun holdt, og førte dem længere bort. Hendes Samvittighed piinte hende lidt; hun vidste, at hun nyligt havde undladt at vise Udelmodighed mod en Fraværende, at hun havde forraadt en Hemmelighed, der var hende betroet, og at hun ikke havde Ret til saaledes at afløre den; men den Slags Fiinfølelse var ikke Skik og Brug paa Bjerget.

"Naar Alt kommer til Alt," tænkte hun, "saa vilde en Helgen have tabt Taalmodigheden." Dg hun var ikke en Helgen, langt fra.

Netta gif hjem med sine Perler, som hun havde været saa forfængelig over, og som nu ikke havde mere Værd i hendes Dine end Skadeæg.

Umilta havde hævnnet sig, men hun var ikke længere tilfreds; medens hun vandrede bag sine

Dyr igjennem Udsningerne blandt Vinierne, henvendte hun mange Bebreidelser til sig selv. Hvad Ondt havde Virginio gjort hende, siden hun forraadte ham og gjorde Nar af ham? Det var paa Viinhøstens Tid; den vilde blive god iaar; overalt nød man Maaltider hos hinanden; overalt dandsede og sang man, gned paa Guitaren eller gjorde Cour i Pian di Ceri, ligesaavel som andetsteds, skjøndt Folk ikke vare rige der.

Umilta arbeidede hele Dagen i Viinhaverne, men hun gjemte sig paa Loftet, naar Aftenen kom med sine Glæder. Netta Sari dandsede af Hjertenslyst, med Perlerne dandsende paa sit bankende Bryst.

„Det er saadan, hun elsker Virginio,“ tænkte Umilta med dyb Foragt. Det var ikke saaledes, hun selv vilde have elsket ham i det umulige Tilfælde, at hun var bleven forelsket i ham, som han i hende.

Da Viinhøsten begyndte hos Signora Rosa, vilde denne energiske og bestemte Moder ikke give noget ydre Tegn paa Sorg, skjøndt hendes Hjerter blødte for den fraværende Søn. Hun tilberedte altsaa et festligere Aftensmaaltid end sædvanligt og indbød alle dem, der vare komne til fra Egnene rundt om i en Miils Afstand.

Det var ikke nødvendigt, at man gjættede, at hendes Yndling var bleven ydmyget ved et Afslag af et Hittebarn, tænkte hun.

Umilta fik Befaling til at være tilstede ved

Maaltidet, og Umilta adløb. Som altid, var hun den Skjønneste, men ingen Mand vovede at nærme sig hende. „Man kan ligesaagodt prøve paa at smigre en vild Kat,“ sagde de indbyrdes. Da Alt var Fryd og Glæde, forsvandt hun og gik tilfjængs. Der var ikke een ung Mand iblandt dem, der var værdig til at løse Virginios Sko, tænkte hun; han var saa høi, saa rank, saa bleg, saa elegant! ligesom en Greve, som den skjønneste Cavaleer! Hvad nyttede det til, eftersom hun havde kastet dette Pinieæble langt bort fra sig! Hun var stolt derover, hun var henrykt, og dog kom Taarerue i hendes Øine, medens hun, udstrakt paa sin Straaseng, bad sin Rosenkrands ved Lyden af Fløiten, Guitaren og de Dandsendes Trin.

Smidlertid fandt en stor Begivenhed Sted nedenunder hende. Metta Sari havde tabt sit Halsbaand! Med et gennemtrængende Skrig, holdt hun op at dandse og forkyndte høit sit Tab. Hvorledes havde hun tabt det? naar? hvor? hun vidste det ikke. Da hun løftede Haanden for at bortjage en Natsommerfugl, som berørte hende let, havde hun mærket, at det ikke mere var om hendes Hals. Man omringede hende, Enhver søgte paa Jorden og alle Steder; Lys blev holdt hen til de mørkeste Huller, men intetsteds var der noget Halsbaand; alligevel havde man ikke knust det i Dandsen, eftersom der ikke var Spor af det paa Gulvet. Musikken

standse, og Dandsen med den; man hørte kun Stemmer af Mennesker, som bestræbte sig for at beklage dette ubegribelige Tab, formodende dette formodende hiint, men stadig forgjæves; Halsbaandet var aldeles forsvundet. Netta kunde ikke sige, hvor det var faldet; hun havde været fuldstændigt optaget af Dandsen fra Festens Begyndelse uden at bekymre sig om Andet. Men nu hulkede hun. Et saa smukt Halsbaand! en Gave af hendes Grandonkel fra Pontassieve! Og hvad var en Pige uden Perler? En Fugl uden sine Fjeder! Netta græd altsaa sine modige Taarer, hendes himmelblaa Dine svømmede i Graad. Donna Rosa, der var harmfuld over, at en saadan Ulykke var hændt i hendes Huus, erklærede, at hele dette Huus, som fremfor alle andre havde et godt Navn, skulde blive undersøgt fra øverst til nederst; ja, ikke en Krog skulde man undlade at gennemstøve. Gribende en trearmet Ljsestage, gav hun sig til at gennemløbe Gangene og stige op ad Trapperne. Alle fulgte hende, men man fandt Intet. „Vi have dog søgt alle Steder!“ raabte hun fortvivlet.

„Undtagen i Stalden og paa Loftet,“ sagde Netta næsten sagte, derpaa bed hun sig i Læberne og syntes kjed af at have ladet disse Ord undslippe sig.

„Troer Du da, at mine Kæer have spist det?“ udraabte Donna Rosa. „Kom, vi ville ogsaa søge der, skjøndt det er taabeligt!“

Hun gik selv med en af sine Døtre og Metta for at undersøge Stalden og Loftskammeret ovenpaa. Træt af en lang Dags Arbejde sov Umilta trygt, som kun Ungdommen og Sundheden kunne sove. Hendes skjønt formede Hoved hvilede paa Armen, og Høet tjente hende til Hovedpude; først vaagnede hun ikke, men tilsidst bragte Lysstjæret, ganske nær ved hendes Dine, hende til at skjælve; hun aabnede sine Dienlaage, og ganske blændet, ganske bestyrtet, hvistede hun:

„Hvad er det?“ og hun tænkte paa sine Røer.

„Metta har tabt sit Halsbaand, det er besynderligt,“ sagde Donna Rosa. „Naturligvis kan det ikke være her, men for at gjøre hende til Behag...“ Denne Sætning blev ikke fuldført, thi i samme Dieblif som Umilta reiste sig paa Albuen og betragtede de tre Kvinder med et søvnigt Blik, rullede en lille, hvid Perle ud af Høet og glimrede i Stjæret, som Lampen kastede. Det var ganske rigtigt en Perle! Metta styrtede hen efter den.

„Det er en af mine!“ raabte hun triumpherende.

Donna Rosas bronzefarvede Ansigt antog et strængt Udtryk og blev aftegraat. „Reis Dig!“ sagde hun heftigt til Umilta. „Umilta reiste sig, hendes halvtblottede Lemmer skinnede i Lyset som selve Perlen.

Donna Rosa fordybede sine skjælvende Hænder, hurtigt og i Taushed, hist og her i Høet; efter et

Minuts Forløb, traf hun Nettas Halsbaand frem; Traaden var bristet, Perlerne faldt af.

„Din Tyvevind!“ raabte paa eengang Netta og de andre Naboersker, som vare løbne til.

Siddende paa Høet, saae Donna Rosa lige ud for sig; al Farve var vegen fra hendes Træf.

„Umuligt!“ hvistede hun, „umuligt!“ Nettas Udraab vedblev at tiltrække de Nysgjerrige. Umilta veg tilbage for Driftigheden i alle disse uforstammede Dine, der vare fæstede paa hende og søgte at skjule sig. Hun forstod Intet; hun sov endnu halvt.

(Fortsættes.)

Foreslaaet nyt Medlem:

Restauratør H. Clausen.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Hundrede Aargang.

N°. 5.

Lørdagen den 4 Februar 1888.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Amilta.

(Fortfat.)

Donna Rosa stødte med Voldsomhed Døren op med sin Fod. „Tilbage, Tosser!“ raabte hun til sine Gæster, „væk herfra!“ Vendende sig mod Amilta med en endnu vildere Bevægelse, skreg hun: „Hvorledes er dette Halsbaand kommet i Din Seng?“

„Dette Halsbaand? Hvad mener De? Jeg forstaaer ikke,“ stammede Amilta forstenet.

„Men jeg forstaaer det,“ sagde Metta, idet hun rystede Berlerne ud foran sig. „Du har stjålet dem, se, det forstaaer jeg! Og man skal yde mig Retfærdighed. Jeg gjør Fordring paa, at der

vederfares mig Retfærdighed, Signora Rosa. Det er en Skjændsel i et Huus som Deres!"

"Man skal nok hde Dig Retfærdighed, vær rolig," sagde Signora Rosa i en streng Tone. "Dg hvad mit Huses Vre angaaer, saa skal jeg nok vide at bære Omsorg derfor, uden at et Pigebarn af Din Slags giver mig Lektion deri. Seg troer, her er en Feiltagelse. Umilta, forstaaer Du, hvad man anklager Dig for? Berlerne ere i Din Seng? Skulde Du have stjaalet dem?"

Umilta kom endelig til Klarhed om, hvad der foregik. Hendes Ansigt farvedes med Purpur.

"Seg!" raabte hun. Saa brast hun ud i en vild Latter. "Seg, jeg har stjaalet! . . . Donna Rosa, er De gal, og denne Pige ogsaa?"

"Berlerne vare i Din Seng; Du sov paa dem."

"Seg!" gjentog Umilta; og en ny Forbauselse greb hende. Hun forblev ubevægelig som en Statue, med Armene forslagte over den blottede Barm og med stive Blik.

"O, den Tyvevind! den Løgnerste! den Frække!" skreg Netta. "Donna Rosa, De skal overgive hende til Gendarmene, hører De! . . . Seg har Ret til at kalde paa dem . . . der mangler to Berler. Fader skal hente Gendarmene."

"Som Du vil, Netta," sagde Forpagterkone, selv altfor stolt til at bede om, at hendes Huus maatte blive forstaaet for en saadan Ydmygelse.

„Umilta, tal dog! Sig Noget! . . . Er Du uskyldig? Jeg kan ikke troe Dig skyldig, og dog . . .“

Umilta lyttede til; aldrig havde hendes Blik, hendes zittrende Læber udtrykt mere Foragt; hun forstod Sntet af det, der hændte hende, men hun forhærdede sit Hjerte.

„Tænk, hvad De vil,“ sagde hun og stødte med Foden til en Perle, der laa paa Gulvet. Hendes store Dine syntes at true Metta som to funkende Klinger.

„Jeg ved ikke, hvad jeg skal tænke,“ svarede Donna Rosa, som for første Gang i sit Liv skjælvede fra Hoved til Fod . . . „Jeg ved ikke, hvad jeg skal sige, men man skal ikke kunne bebreide mig, at jeg har nægtet at lade en af mine Gæster vederfares Retfærdighed. Retten er Retten; hun har Retten for sig. Klæd Dig paa, Umilta! Metta Sari, kald paa Din Fader og min Mand!“

Timer gik under stærk Bevægelse, med Forhandlinger og unyttig Strid. Det blev Dag. Umilta havde bestandigt kun udtalt de fire Ord: „Tro, hvad I vil!“ — Metta holdt paa sine Rettigheder; hendes Fader, en Mand, der paa eengang var svag og heftig, støttede hende istedetfor at berolige hende. Da Morgenens oprandt, gik han til Lastra a Signa og hentede Bagten, som han bragte tilbage for at tage Umilta med sig.

Signora Rosa, som sad i Indgangsdøren, græd

bitterligt. Aldrig havde en Lovens Mand overskredet hendes Dørtærskel; denne Ulykke ramte hende som en skarp Bidstefnært. At hendes egen Tjenestepige, en ung Skabning, der havde spist hendes Brød og sovet under hendes Tag i fem Aar, havde vanæret sig saaledes! — Men hun var fremfor Alt vred paa den ubarmhjertige Antoinette.

(Fortsættes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Dampskibskapitain Martin Carl.

Pianist Hugo Hartmann.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kasserekontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Extract

af

I^{de} Qvartals-Regnskab 1887,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

— x —

Indtægt.

	Kr.	D.	Kr.	Sk.
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal			13020	5
2. Halvaarligt Kontingent:				
Restance fra forrige Kvartal	320	66		
anviist for dette Kvartal Kr. 4963,11				
H. M. Kongens Bidrag " 40, "	5003	11		
Gr	5323	77		
deraf er indkommet . . . Kr. 4720,20			4720	5
affrevet som uerholdelig " 129,50	4849	70		
Restance ultm. dette Kvartal	474	07		
3. Ugentlige Indtægter for Bladet "Borgervennens" 9de Aargang Nr. 40—53			1330	6
4. Renter for 1/2 Aar:				
af Activer: 56,700 Kr. Best- & Søn-				
derjydsfte Kredf. Obl. à 4 1/2 % p. a.				
1275,75				
119,600 Kr. ny jydste Kjøbst.				
Kredf. Obl. à 4 % p. a. 2691, "				
189,000 Kr. jyd. Landeiend.				
Kredf. Obl. à 4 % p. a. 3780, "	7746	75		
af Legater: Eibeschiitzs Legat til				
Udlaan . . . . . Kr. 1000,00				
do. do. til Understøttelse " 100, "				
W. P. Heymanns do.:				
Kr. 400 . . . . . " 8,06				
B. B. Goldschmidts do.:				
Kr. 100 . . . . . " 1,96	1110	02		
af Sparekassen for Kjøbenhavn og				
Omegn, Danst Arbejderbank og				
Bikuben	153	29	9010	0
5. Afdrag paa Laan:				
Restance fra forrige Kvartal	398	"		
anviist for dette Kvartal	4620	"		
Gr	5018	"		
deraf er indkommet . . . Kr. 4644			4644	
contraamanderet . . . . . " 114	4758	"		
Restance ultm. dette Kvartal	260	"		
6. Indfriet en udtrukken Obligation			1000	
	=		33725	7

Kjøbenhavn, den 31. Detember 1887.

Overensstemmen
A. E. Reiman

Udgift.

	Kr.	D.	Kr.	D.
1. Pensioner:				
uaffordrede fra forrige Kvartal . .	"	"		
anviste for dette Kvartal	2522	50		
Er	2522	50		
udbetalte i Kvartalet Kr. 2507,50			2507	50
contramanderet . . . " 15,,	2522	50		
uaffordrede ultm. dette Kvartal . .	"	"		
2. Lønninger			1693	"
3. Andre Administrationsomkostninger			65	55
4. Ugebladets Trykning			438	74
5. Indkjøb af 12000 Kr. jydsk Land=				
eiend. Kredf. Obl. à 4 % 5 Serie			12104	76
Saldo, Kassebeholdning ultm. Oc=				
tober Kvartal			16916	17
=			33725	72

C. Borgen,
Selskabets Kasserer.

med Kassekontrollen.

Holmberg. Th. J. Svanebjær.

Kierrumgaard,
Bogholder.

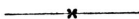

Borger-Dennen.

Hundrede Aargang.

N°. 6.

Torsdagen den 11 Februar 1888.

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Subvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Umilta.

(Fortsat.)

„Hvorfor behøvede hun at bringe en offentlig Skam over Umilta?“ sagde hun til sine Døtre. „Det kunde blive mellem os. Har hun ikke fundet sit Halsbaand ubeskadiget? Hvad de to Perler angaaer, som mangle, saa vilde jeg gjerne have kjøbt hende nye. Hun er en ond og grusom Pige!“

Smidlertid gif Umilta i Fængsel mellem Gendarmerne under Lyden af deres Sablers Klirren, igjennem Biinhaverne og Olivenstovenes løvrige Ensomhed.

Naar Gendarmerne udspurgte hende, hvad de ikke havde Ret til, men alligevel gjorde, indskrænkede

hun sig til med Stolthed at svare: — „Jeg har aldrig rørt ved Perlerne! De kunne sige Alt, hvad de ville!“

Dg Gendarmerne skreve op, at hun nægtede haardnaffet at tilstaae: haardnaffet, oprørsk. Ingen af dem tvivlede om, at hun var skyldig. Perlerne vare blevne fundne hos hende. Disse brave Folk havde mere end een Gang hørt „Den tyvagtige Skade,“ og som deres Lands ægte Sønner nynnede de Melodierne deraf, men Operaens Sujet faldt dem ikke ind.

Umilta nægtede — selvfølgelig løi hun. Ifølge italiensk Lov blev Anklagen udtalt mod hende, og Fængslingen befalet nogle Timer efter.

La Lastra har det smukkeste Raadhuus af Verden; en net Bygning med grønne Skodder omslynget af Viinranke; den friske Landluft hersker der; smaa Piger flette Straa ved Indgangsdøren; Politiaagenten seer ud som en Skovfoged, og den fornøielige Politibetjent ligner en Skovløber. I Udøvelsen af sine Funktioner er han en frygtelig Person; han udsteder alle slags Mandater og fører alle slags strænge Domme til Protokols; men, naar man seer ham kjøre om i sin lille Karre, forspændt med en graa Pony, gjør han det behageligste Indtryk i Egnen, og i Virkeligheden eksisterer der ikke bedre Væsener end den Slags Folk; de ere fortvivlede over at arrestere Noget og udføre deres ubehagelige Arbeide

faa lemfældigt som muligt. Imidlertid kunde selve Forhøret ikke have forfækket Umilta mere, end dette solbeskinnede Domhus i den lille skraanende Gade nær ved Bisaporten gjorde det, da hun traadte derind i den straalende Sommermorgen. Hvad vilde man gjøre ved hende? Hun vidste det ikke. Hun havde læst Guerrazzis historiske Romaner, — den milanesiske Udgave faaes for godt Kjøb — hun troede altsaa, at Torturkamrene existerede endnu. Hendes Kinder vare dødblege; forøvrigt viste hun intet Tegns paa Rædsel, samlende hele sin Sindsbevægelse i sin Sjæl, med Læberne pressede sammen og vogtende sig for at skjælve.

Kloffen var ni; alle Kornhandlerne, Smedene, Bødferne, Kurvemagerne og andre Haandværkere, som udgjøre den lille Befolkning i La Lastra kom ud paa deres Dørtærskel og flokkedes foran Domhuset, henrykte over at høre tale om en Forbrydelse og over at see en Forbryderske.

„Nei, hvilken smuk Pige!“ raabte Mændene.

„Din Tyvevind!“ skreg Kvinderne.

Umilta rettede sig i Beiret og betragtede med en Mine af en endnu større knusende Foragt alle de Nysgjerrige, som trængte sig om hende med en Svirighed, som Bagten havde Møie med at bevare hende imod. Den steile Gade, med sin brune Port for Enden, syntes at sænke sig, hæve sig, bølge for

hendes Dine, Alt dreiede rundt for hende; ikke desto mindre fandt hun Kraft til at holde sig opreist.

Man lod hende stige opad Trinene, man lod hende træde ind i Forsalen af røde Muursteen, hvor en temmelig talrig Befolkning fra Stedet snakkede ivrigt, ventende paa, at Sagerne skulde komme for. I det indre Værelse, hvor Retten holdtes, sad Dommeren i sort Kjole og firkantet Hue. Selv den fornøjelige Politibetjent syntes forandret; han var skrækindjagende paa sin officielle Tabouret foran en høi Pult. En Stranke forhindrede Mængden fra at trænge frem; begjærlig, uden Medynk, blot tænkende paa sin Fornøielse, dannede den et rigtigt Billede af Folket, skjøndt der kun var et eller to Dusin Wiingaardsmænd, Bagere, Slagtere, Kjedelsliffere og Døgenigte.

Umilta holdt sig imellem de to Gendarmer, rankere og fastere endnu, end da hun havde bortviist Virginio. Dommerens gode, alvorlige Ansigt udtrykte Interesse og Medlidenhed; men det saae hun ikke, hun saae kun en hvid, lys Flade med en sort Plet, som, det forstod hun, forestillede hendes Dommer.

Førhøret begyndte. Da man, ifølge Skik og Brug, spurgte hende, hvem hendes Forældre vare, og Nogen svarede for hende: Ukjendte Folk, blev hendes Stolthed saaret til det Underste; det forekom hende, at man slog hende. Anklagen, som thngede

paa hende, havde ladet hende forblive ligegyldig; det var en Løgn, men dette var Sandhed. Hun følte Noget, som om hun blev brændt med et glødende Jern. Forhøret fortsattes, og det blev langt. Det gaaer altid langsomt paa Landet; Luften blev tung og kvælende, Solen sendte sine Flammer paa de luffede Skodder; Mængden flyttede sig, skiftede Blads, kom og gik, og alle disse blandede Stemmer lode i hendes Øren som Musquitoernes Summen. Paa de Spørgsmaal, som henvendtes til hende, vilde hun kun svare Gæt: „Det er en Løgn; jeg har aldrig taget Perlerne. Jeg har faaret hende, det nægter jeg ikke, jeg har fornærmet hende haardt, men jeg vilde gjøre det Samme igjen. Hun er Lavheden og Falskheden selv!“

To Gange, tre Gange gjentog hun det Samme, og til Trods for alle Trudsler, vilde hun ikke sige Mere. Den gode Dommers retfærdige Sjæl var ganske bedrøvet derved. Sikkerligt vare Kjendsgjerningerne imod hende, og dog kunde han ikke bære over sit Hjerte at troe paa dette Tyveri. Med en uendelig Taalmodighed og Godhed bestræbte han sig for at faae hende til at udtale sig ærligt, men hun var altfor nedslaaet, altfor haardnakket ogsaa til at skjelne Velvilligheden i hans Hensigter; hendes Hjerte luffede sig for ham som for alle Andre; hendes Aand var kun rettet mod Gæt: hun vilde ikke have, at man skulde see hende føle det Onde, som man

voldte hende, og selv om hun skulde dø derved, saa vilde hun ikke lade en Klage undslippe sig!

Mængden var imod hende; med hvilken Ret forblev denne Skyldige stum og foragtende som en krænkert Dronning? Mængden var rasende — den fandt sig behandlet altfor letfindigt.

Temmelig seent om Eftermiddagen erkjendte den gode Dommer med et Suk, at han havde ingen rimelig Grund til at frikjende Umilta. Hun havde ikke fremsørt et Ord til sit Forsvar eller blot en Undskyldning, hun nægtede, men det betød Intet — hvorledes skulde man henholde sig til hendes Ord? Donna Rosa selv sagde Intet, der var gunstigt for hende. Mørk og streng i sin uldne Søndagskjole og med det blomstrede Forklæde, bar hun kun Mærke af sin Stolthed og sin meget ringe Erkjendtlighed.

Rødt gav Dommeren Afkald paa ethvert Haab om at frelse en Person, som ikke kunde eller ikke vilde frelse sig selv. — Støiende og vrede Stemmer udraabte i Chor, at hun var en Tyvekvind. Med Anstrængelse og i en Tone, hvori Tøven blandede sig med Medlidenhed, sendte han hende i Fængsel for at afvente sin Dom. Umilta, som i fire lange Timer var forbleven fast og opreist som en af de unge Pinier paa Høien, faldt om paa Jorden, ligesom Træet falder ved det sidste Dye=

slag. Signora Rosa følte sig sønderknust, hvor haard hun ellers var; hun hulkede høit.

„Seg vilde hellere have givet hende en af mine Brudeperler!“

Netta blev meget bleg, og Seirens grusomme Glands begyndte at slukkes i hendes Dine.

Bagten løftede det livløse Legeme op og bar det bort, thi fra nu af tilhørte det Staten.

Iblandt la Lastras tre Porte er der en, der er gammel og mørknet af Tiden; den vender mod Østen og hedder porta Fiorentina. Det er Indgangen til la Lastras Fængsel. Den er den høieste og største af de tre og faaer En til at tænke paa en gammel Kriger, slaaet af alle sin Stands Besværligheder; det udhuggede Arbeide paa Vaabenskjoldene af Steen er forfærdeligt medtaget, vilde Blomster spire frem imellem Skydestaarene. I det Indre findes nogle Kamre, hvis Vinduer vende ud mod Øst og Vest; disse Kamre forestille Landsbyens Fængsel. Man bar Umilta derhen; man indefluttede hende der; et ganske nøgent Gulv, en Straafeng, det var Alt, hvad hun fandt ved sin Opvaagnen; den blaa Himmel var langt, langt borte; den viste sig imellem Sernstængerne, som for at spotte hende. Enhver i Italien, som ikke gribes paa ferff Gjerning, kan nyde sin Frihed til Timen for hans Domfældelse, selv om han var den værste Forbryder af Verden. Men, hvis han gribes i Gjerningen, slipper man

ham ikke mere. Umilta var bleven fundet paa sit Leie med Halsbaandet hos sig. Man maatte holde hende under Laas og Luffe indtil det Dieblif, maaskee nogle Maaneder hen i Tiden, da det vilde passe Retten at undersøge, om hun var uskyldig eller skyldig; vel kunde der ikke existere nogen rimelig Tvivl om denne Sag; hun havde skjult Perlerne i sin Seng. Hvorledes skulde man retfærdiggjøre eller blot besmykke det? Medmindre at hun var vanvittig!

(Fortsættes.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Barbeer & Parfymager C. M. Berg.
Cigarhandler P. B. Tvede.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,
aaabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,
Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Hundrede Aargang.

N°. 7.

Lørdagen den 18de Februar 1888.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Fredagen den 30te December f. A. afholdtes en Repræsentantforsamling, til hvilken 33 Repræsentanter havde givet Møde og paa hvilken følgende Sager foretoges:

A. Til Underretning.

1. Siden sidste Forsamling er af Repræsentationen
Bognfabrikant James Fife død,
Birkedommer paa Fejø S. C. Bech og
pastor emeritus S. Nielsen udtraadte.

B. Til Beslutning.

2. Kontorchef, Kammerraad Svanekjær, hvis
Functionstid som Administrator udløb med
1887, gjenvalgtes som Administrator for
Aarene 1888—90.

3. Inspektør, Sørigskommissair Nielsen, hvis Functionstid som Revisor udløb med 1887, gjenvalgtes som Revisor for Aarene 1888—89.
4. Til i 1888 at foretage det aarlige Eftersyn af Selskabets Activer valgtes Fabrikant N. P. Christensen, Kontorchef Blenge og Kontorchef Schlichtkrull.
5. Regnskabet for 1886, mod hvilket Revisorerne Intet havde fundet at erindre, godkjendtes.
6. Efter Indstilling af Administrationen vedtoges:
  - a. at der i 1888 tilstaaes 25 nye Pensioner à 50 Kr.
  - b. at der som Tillæg til ældre Pensioner anvendes 100 Kr. *)
  - c. at der til Gratialer anvendes ialt 11000 Kr., hvilket til nye Gratialer og Tillæg til ældre giver 440 Kr.
  - d. at der til nye rentefri Ublaar anvendes ca. 21000 Kr.
7. Efter Indstilling i Henhold til Indberetning fra Kassereeren vedtoges det at udrette 6 Medlemmer paa Grund af Kontingentrestance og at føre 129 Kr. 50 Ore til Afgang som uerholdelige Kontingenter.
8. Efter Administrationens Henstilling til Repræsentantsforsamlingen, om den fandt Anledning til, at der fra Selskabets Side foretoges Noget i Anledning af Selskabets 100aarige Bestaaen den 4. Juni d. A., vedtoges det at nedsætte

---

*) Dette Beløb, der uddeles af Administrationen, er senere af denne fordelt mellem 10 gamle Pensionister.

en Festsomitee, bestaaende af Administrationen og Formanden for hver Klasse, med Ret til at supplere sig med andre Repræsentanter, for at tage nærmere Beslutning og eventuelt arrangere det Fornødne.

9. Administrationen forelagde det paa forrige Repræsentantsforsamling, den 24. Marts 1887, fremsatte Forslag til Love med de indkomne Ændringsforslag, saaledes som det findes bekjendtgjort i Ugebladet Nr. 51 for 17. December f. A., til endelig Beslutning.

Dette Forslag vedtoges eenstemmigt.

De saaledes vedtagne nye Love træde i Kraft den 1ste Juli 1888.

Administrationen. Kbhvn. d. 7. Februar 1888.

A. G. Reimann. L. F. Holmberg. Th. Svanekjær.

Kierrumgaard.

Umilta.

(Fortsat.)

Donna Rosa traf i Smug, uden at tilstaae sin Svaghed for Rogen, thi hun skammede sig over den, sin Pung op af sin Lomme og betalte, hvad der var nødvendigt, for at Umilta kunde faae et Kammer for sig selv, som bevarede hende for Berøring med de andre Fanger, thi der var fire saadanne for Diebliffet, og blandt dem en Kvinde, der havde ført et slet Liv. Donna Rosa undskyldte sig ved sig selv for disse spildte Penge ved at anføre, at hun kunde ikke tillade, at en Kvinde af hendes Huus havde Omgang med berøgtede Kvinder, selv i et Fængsel. Umilta fik altsaa sin Celle affides indenfor denne gamle Port, som havde modstaaet Spaniernes Ild og overlevet utallige Kampe i Løbet af mange Aarhundreder; der skulde hun vente sin Dom, som ifølge den italienske Rettergangs Langsomhed vilde finde Sted i det snarest henimod Juul.

„Hvis hun ikke har forbrudt sig,“ giv hende

da Friheden; hvis hun er skyldig, straf hende og lad det faae en Ende!" sagde Donna Rosa, opfyldt af Brede, Sorg og Skam over at see sit hæderlige Huus saaledes plettet af Banrygte.

Men Retsbetjenten rystede blot paa sit graa-haarede Hoved. „Saaledes bærer Loven sig ikke ad!"

„Saa er Loven kun et dumt Dyr!" svarede Donna Rosa med glødende Kinder.

Retsbetjenten traf paa Skulderen; han havde været i Lovens Tjeneste i halvtredsfindstyve Aar; det tilkom ikke ham at dadle sin Herster.

Donna Rosa vendte, bevæget i sit Hjertes Sinderste, hvor ubøielig hun end troede sig, tilbage med Netta Sari, der iagttog en dyb Tausshed, medens Karren skumplede henad den knudrede Wei. Der var begaaet et Tyveri mod hendes Naboerske i hendes Huus, og hun havde gjort denne Uret god igjen; alligevel kunde Donna Rosa ikke tilgive den hævnjerrige Netta.

Det var seent paa Aftenen, da Karren naaede Bondegaarden; de unge Piger kom ud for at høre Nyt; Kæerne brølede i deres Stald efter deres Bogterske, som ikke kunde komme tilbage til dem; Hunden hvæfede og stønnede; det var en sørgelig Hjemkomst.

Donna Rosa satte sig paa sin lave Bænk tæt ved Arnestedet, kastede Forklædet over sit Hoved og brast paany i Graad.

„Jeg troede ikke, jeg holdt saameget af den Pige!“ sagde hun til sine Børn, hemmeligt vred paa sig selv derfor.

Uden at man mærkede det, listede Netta sig med Rattetjød bort og naaede sin Faders Huus. Hun havde faaet sin Hævn, men hun fandt den ikke længere saa sød. Maanen hævede sig paa Himmelen; Nattergalen sang, Efteraarsnatten svandt langsomt hen; Umilta sad i Fængsel.

Den følgende Dag bad Netta sin Fader om at ledsage hende til Byen. Den gode Mand betragtede hende forbausset. De unge Piger paa Landet tænke ikke mere paa at tage til Byen, end Piniernes tænke paa at rykke sig op med Rode. Naar der er Tale om Bryllup, tage de maaskee en Gang derhen for at gjøre deres Indfjød; det er det Hele. — „Der er Fordeel og Sikkerhed ved at blive hjemme,“ er den toskanske Leverage; Mødre og Døtre forblive altjaa, hvor de ere. Men Netta var Oldingens Yndling, hans Benjamin; hun besnærede ham med saa nydelige smaa Usandheder, erklærede, at hun behøvede og ønskede saa inderligt Dit og Dat, at han tilsidst samtykkede i at tage hende med sig paa Torvedagen samme Uge med Præstens Huusbestyrerinde, der var firfjendstyve Aar gammel og død som en Steen, til at passe paa hende.

Da Netta var ankommen til Byen, beskæftigede hun den gamle Kone, der ledsagede hende, med at

vælge blomstrede Tørklæder i de Boutikker, der vare opstillede paa aaben Gade nær ved „Bronzebildsvinet“, og sneg sig hen til en offentlig Skriver paa Torvet nogle Skridt derfra. „Skriv for mig, hvad jeg siger,“ hvistfede hun i Øret paa den gamle, rynkede Skriver, der sad bag sin Pult. Og hun dikterede:

„Deres skønne Umilta har sjaalet Berler, hun er i Fængsel. En, der mener Dem det godt, finder, at De har havt Lykken med Dem, da De blev afviiist af hende.“

„Intet Mere?“ sagde den stuffede Skriver, thi han yndede afrundede Phraser, den blomstrende Rhetorik, de endeløse Dmsvøb, eftersom han var en Mand med Talent, der ikke var bleven til Noget.

„Intet,“ svarede Toinette, medens en stærk Rødme steg op i hendes kraftige lille Ansigt, lige til Rødderne af det loffede Haar. Og læg nu Brevet i en rigtig stærk og god Konvolut; jeg vil betale, hvad der er nødvendigt; og paa Konvolutten skal De skrive meget læseligt: Til Signor Virginio Donaldi, Underofficeer i Kongens Armee, ved Bersagliernes Regiment, i Turin!“

Skriveren gjorde, hvad der blev forlangt, og Nettina bragte med egne Hænder Brevet paa Posthuset. Nu begyndte hun at nyde sin Hævn. Det var Intet, saalænge han ikke var underrettet derom!

„Naar vil mit Brev komme til det Sted, man

kalder Turin?" spurgte hun i feberagtig Hast paa Posthuset.

Da man svarede hende: „Smorgen!" udstødte hun næsten et Glædeskrig.

Smorgen fik han det at vide!

(Fortsættes.)

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Hundrede Aargang.

N° 8.

Lørdagen den 25de Februar 1888.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Amilta.

(Fortset.)

Hun løb, hun dansede saa ellevild henad Steenbroen, at den gamle Døve, der ledsagede hende, blev forarget derover; trækkende hende ved Ærmet, brummede hun: „Det er ikke sømmeligt, det er ikke passende, med alle disse smukke Boutikker rundtomkring Dem, Metta, De burde opføre Dem ligesom i Kirken.“ — Men Metta brød sig ikke om det; hun triumpherede. Imorgen fik han det at vide! Og hverken han eller Nogen skulde ane, at Underretningen kom fra hende, thi den var ikke undertegnet, det var en offentlig Skriver, som havde skrevet det, og Præstens Huusbestyrerinde med de

halvblinde Dine havde ikke seet hende i Hemmelighed bringe Brevet paa Posthuset.

Netta havde kjøbt et af Halstørklæderne, et smukt Tørklæde med alle Regnbuens Farver, prydet med en Paafugl og en Kineser midt i en Krands af gule Roser, og hun havde nødet den gamle Seraphine til at modtage det; Seraphine hørte heller ikke op med sine Lovtaler over den unge Pige og hendes gode Opførsel, da de traf Fader Sari foran Kirken Carmine og steg op i den usle Diligence, der førte dem alle Tre til Pont Vignone, ved Foden af Høiene; derfra skulde de tilfods foretage den lange Tour til Hjemmet.

Netta kunde ikke sove om Natten, hun tænkte kun paa, hvor heftig hun havde været, og at Virginio ved Daggrø skulde faae Efterretningen om sin Elskede.

Brevet blev overgivet til Virginio Donaldi, medens han pudsede sin Sabel i Kasernen. Han havde Andet at bestille end at læse Breve; stikkende det i Lommen, beskæftigede han sig med sine Folk, ledede deres Exercits, indtil han om Aftenen, efter endt Dagværk, kunde sætte sig udenfor en Kafé for at nyde et Glas Limonade og see sin Korrespondance efter. Neppé havde han kastet Dinene paa Billetten med de tre Linier, førend han sprang op med en forfærdelig Gd; derpaa ilede han til sin Kommandant og bad om Tilladelse til at tage bort.

„Du er først vendt tilbage til Korpsjet for tre Maaneder siden. Dreier det sig om en meget vigtig Sag?“ spurgte Officeren, der kaldte ham sin Søn og elskede ham høit.

Virginio blev purpurrod.

„Saa paatrængende, at, dersom den bedste af Chefer ikke tilstaaer mig Permissionen, saa maa jeg tage den selv med Fare for at blive skudt ned,“ svarede han med et forfærdeligt Glimt i Øiet.

Kommandanten smilede. Forstod han at være stræng, saa forstod han ogsaa at være overbærende, naar det skulde være.

„Efter som vi ere alene,“ sagde han, „vil jeg lade denne ukloge Tale gaae for, hvad den er. Du skal faae tre Dages Permission.“

Virginio ilede til Stationen; Sktoget om Natten skulde gaae sydpaa. Klokken fem om Morgenen naaede han Florents; Klokken syv bankede Soldaten med den store grønne Fjederbusk hængende nedover Skulderen paa Borten til la Lastra a Signas Raadhuus. En lille Pige seiede Salen, hvor Møderne holdtes, Fuglene kviddrede i Bedbenden, som slynger sig omkring Skodderne, Ketstjeneren var lige traadt ind med en Kurv Bærer og en Klase duftende Oliven. Disse to Personer betragtede Soldaten, som om det havde været et Spøgelse.

„Hvad det angaaer at tale med Herren, saa

er det umuligt," sagde den lille Pige, medens hun i Mag strøede Sand paa Gulvet.

„Umuligt," gjentog Retstjeneren som et Echo og indaandede Duften af sin Tobak.

„Seg kjender ikke det Ord umuligt," sagde Virginio, som var bleven meget bleg. Gaa til ham og sig, at jeg besværges ham i Guds Navn at give mig Audients, og at han skal føle min Sabel gjennem sin Natdragt, hvis han afflaaer det."

„Naa, naa!" knurrede Retstjeneren. „Det er en smuk Maade at tale paa i Retfærdighedens Sale."

„Seg er kommen for Retfærdighedens Skyld;" svarede Virginio; „min Sabel har mere end een Gang paataget sig at udøve den. Gaa!"

Tilfidsst bønørte man ham, han saae Dommeren, som spiste Frokost, og hvem Tanken om at smage hans Sabel igjennem hans Natdragt havde forresten moret i ligesaa høi Grad, som den unge Mands dybe Bevægelse rørte ham.

„Og De er vis paa, at denne Pige er uskyldig?" spurgte han tilfidsst.

„Seg indestaaer derfor med mit Liv."

„Fortræffeligt! Men alligevel, hvor ere Beviserne derfor?"

„Seg har ingen Beviser; de behøves ikke."

„Loven er ikke af den Mening. Tillad mig et Spørgsmaal: er den Anklagede Deres Brud?"

„Kei.“

„Deres Elskerinde da?“

„Heller ikke.“

Virginio tøvede et Dieblit, derpaa skyndte han sig at sige:

„Seg elsker hende, men hun gjengjælder det ikke. Hun har ikke villet vide Noget af mig at sige.“

„Ah, i det Tilfælde er De altsaa ædelmodig, og Deres Vidnesbyrd faaer kun forøget Værdi derved. Ønster De at see hende? Maaſkee kan jeg tilstaae Dem dette. Man vil ikke lade Dem ene med hende, det forſtaaer sig, men De kan dog altid udspørge hende.“

„Seg vil ikke udspørge hende,“ ſvarede Virginio, „men jeg vil sige hende, at jeg har Tillid til hende, dersom De er ſaa god at indrømme mig denne ſtore Gunſtbeviſning.“

Dommeren kaldte paa Retsbetjenten igjennem den aabne Dør.

„Vent lidt!“ ſagde han, da han havde givet ſine Ordre. „Seer De nogen Grund til, at Anklagerinden — jeg har glemt hendes Navn — kan nære Brede mod den Anklagede?“

„Na, hvad det angaaer, ja!“ ſvarede Virginio med italiensk Aabenhjertighed. „Denne Pige, Metta, er forelſket i mig; hendes Familie vil ogſaa have, at jeg ſkal ægte hende, og Alle derhjemme ere enige om at sige, at jeg brød mig kun om den Anden.“

Dommeren smilede igjen og gjorde Tegn til Retstjeneren, at han skulde føre Virginio med sig. Denne steg ned af den stejle Gade; efter at have passeret Madonnabilledet naaede han Porten Fiorentina.

„De kan kun see hende i ti Minutter og i Vidners Nærværelse,“ erklærede Retstjeneren.

„Det er altid bedre end Intet,“ svarede Soldaten, medens de gik op ad Fængselstrappen.

Retstjeneren kaldte paa Fangevogteren, overgav ham Dommerens Ordre, og Virginio fulgte sin nye Fører til en omhyggeligt tilstænget og med Slaa forsynet Dør. Virginio blev bleg, som han aldrig var bleven det ligeoverfor Krigens Rædsler.

„Hun er der — indefluttet derinde!“ O, de Uslinger!“ knurrede han mellem Tænderne, medens hans Haand søgte Grebet paa Sabelen.

„Der er En, som med Dommerens Tilladelse vil see til Dem,“ sagde Fangevogteren. Han aabnede Døren uden anderledes at melde sig og traadte først ind medens Virginio forblev tøvende paa Dørtærskelen. Umilta hvilede halvt paaklædt paa Straafengen; hun havde kun faaet Tid til at kaste en Bædning om sig, derpaa reiste hun sig og vendte sig mod dem.

Den Ulykkelige havde tilbragt tre Nætter i Fængslet, og disse tre Nætter havde haft ligesaa stor Indflydelse paa hende som ligesaa mange Aar.

Al hendes Friskhed var forsvunden, hendes forhen
 saa straalende Haar syntes have tabt Glandsen,
 hendes Dine vare forvildede, der var over hendes
 Træf noget Smerteligt, Fortvivlet og Vildt, som gif
 den Mand, der elskede hende, dybt til Hjertet. I
 to Skridt var han nær ved hende.

„Umilta, gjenkjender Du mig ikke? Se paa
 mig! jeg er bestandigt Din Ven, jeg vil være Din
 Brudgom, naar Du vil. Jeg er kommen, saasnart
 jeg har erfaret den forfærdelige Efterretning.
 Hvorfor taler Du ikke til mig? Jeg spørger ikke
 om Noget; jeg veed, at Alt dette er en Løgn.“

Bantro betragtede hun ham. Hendes Sjæls
 Elendighed og Angst var altfor stor til, at nogen-
 somhelst Trøst saa hurtigt kunde trænge derind.
 Hun veg tilbage som et saaret Dyr.

„Gaa Din Vej!“ sagde hun mellem Tænderne,
 „gaa og find Netta Sari; det er hende, der spørger
 efter Dig, ikke mig. Jeg er en Tyvekvind, veed
 Du; det siger Folk.“

Hun brast i en Latter, som fik Virginios Blod
 til at stivne. Han havde hørt denne Latter i et
 Galehuus i Palermo.

„Lad dem sige det,“ svarede han og bestræbte
 sig for at synes rolig og fast. „Hvad bryder jeg
 mig om, hvad Folk siger? Du er uskyldig som et
 nyfødt Barn, og jeg elsker Dig, Umilta, og, hvis
 det ikke lykkes mig at befrie Dig, saa vil jeg vente

paa Dig. Ja, jeg vil vente, til Du kommer ud af Fængslet, og den Dag skal Du være min Hustru, hvis Du vil. Det er det, som jeg er kommen for at sige Dig."

Han prøvede ikke engang paa at tage hendes Haand. Han stod opreist foran hende med vørglegt Ansyn; han gav sit Liv, det var Alt. Fangevogteren havde stille trukket sig tilbage, han forblev paa Tærskelen af den aabentstaaende Dør.

(Fortsættes.)

Foreslaaet nyt Medlem:

Manufacturhandler H. Fr. Andersen.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,
 aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,
 Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Hundrede Aargang.

N°. 9.

Torsdagen den 3die Marts 1888.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Umilta.

(Fortsat.)

Virginio havde glemte ham. Over Umiltas Ansigt bredte sig et stærkt Lys, som det hænder, naar Solen, sønderrivende Skyerne, straalte et Dieblig paa den mørke Himmel. Hun iagttog Tausshed.

„Forstaaer Du mig ikke?“ begyndte Virginio igjen, og der var Graad i hans Stemme. „Du bryder Dig ikke om mig, Du har stødt mig bort, Du har sagt, at Du hadede mig, men jeg elsker Dig! Seg vil tage Dig ganske, som Du er, og, hvad end Djævelen vil gjøre, saa skal han ikke vrifte Dig af mine Arme. Den gode Gud har

skabt Dig skjøn, og Du har bevaret Dig reen, for det indestaaer jeg! Jeg kan ikke aabne Fængselsdøren for Dig, men jeg kan vente. Naar Du træder ud fra dette forbandede Sted, skal Du komme til mig, og, dersom Nogen, til nogensomhelst Tid, endnu kaster Dig den elendige Løgn, for hvilken Du lider, i Ansigtet, skal han faae med mig at bestille — og man skal komme til at betale det dyrt. Det lover jeg Dig.“

Hun lyttede — hendes stolte Mund skjælvede, Alt i hende forvandledes og syntes at gjensødes i et nyt Liv, fuldt af Dmhed.

„Det siger Du til mig og i dette Dieblif!“ hvistede hun forbauset og sjæleglad.

„Jeg siger det nu, og jeg vil sige det altid.“

Med en heftig Bevægelse ilede hun henimod ham og slyngede sine Arme om hans Hals.

„Saa skal Du ogsaa kjende Sandheden: jeg elsker Dig.“

Et Dieblif beholdt hun ham i dette Favntag, i det næste fjernede hun ham med en trøstesløs Bevægelse. — „Nei, jeg vil ikke bringe Stammen over Dig, aldrig! jeg vil ikke tillade, at Bancøren betræder Dit Huus!“ Hendes Stemme svigtede, hun brast i Taarer; al hendes Tilbageholdenhed, al hendes Stolthed var smeltet som Sneen for de varmende Straaler.

„Jeg forstaaer det slet ikke!“ raabte hun; „jeg

forstaaer det ikke. Jeg har ikke engang seet paa de Berler. Hvorledes ere de blevne strøede i min Seng? Jeg kan ikke sige Andet. Jeg sov, da man kom og fandt dem; de laa under mig, det er sandt. Din Moder har selv opsamlet dem, men jeg veed Intet, Intet."

Virginio beroligede hende blidt og kysfede hendes løste Haar.

"Til hvad Nytte forsvare Dig? O, havde jeg blot været her! Du elsker mig, gjentag det: Du elsker mig!"

Umilta rev sig løs af hans Arme og saae ham kjærligt ind i Dinene. — „Ja!“ sagde hun med en alvorlig Mildhed, som gjorde hende stjønnere i sin Forvirring og Blegthed, end hun nogensinde før havde været, „men jeg vil aldrig tilføie Dig Skade, Guds hellige Moder komme mig til Hjælp!"

„Du kan ikke volde mig Skade!“ sagde Virginio. Det dreiede rundt i hans Hoved; hans Puls bankede, som om den skulde sprænges, hans Hjerte strømmede over af Glæde, han glemte, at han var i et Fængsel.

„Nu maa De gaae bort,“ sagde Fangevogteren, idet han vendte sig om og fjernede sig fra Tærskelen, hvor han stadig var forbleven.

„Et Dieblif!“ raabte Virginio, og han greb Umilta for at omfavne hende endnu en Gang. „Det er min Brud,“ sagde han forklarende til Slutteren.

„Nei nei,“ sagde Umilta, ikke saalænge man troer mig skyldig!“

„Det gjør Intet, og det vil ikke vare længe. Sid dette Fængsel maa være vilsignet, min Elskede, fordi Du her har ladet mig føle, at Du elsker mig.“

Han maatte dog forlade hende, og trods alt hans Haab og hans stærke Tro sank Soldaterhertet som en Steen i hans Bryst, da han hørte den tunge Slaa og Røglerne dreie i Laasene for at adskille det stakkels Barn fra Verden. Han gik saa hurtigt som muligt ud fra af la Lastra og naaede ad Tværveie til sin Fødeegns Skove, idet han vandrede saaledes til sin Moders Huus. Det var tidlig Morgen. Udbrud af Overraskelser lød, da man saa ham paa Tærskelen af Bondegaarden, med Hunden Giorgio springende efter sig.

„Den Kvinde, som jeg har valgt, har jeg fundet i Fængsel,“ sagde han med Strængthed til sin Moder. „Passer det sig, at den, der skal være Din Datter, lider denne Skjændsel?“

Donna Rosa kastede sit Forklæde over sit Hoved og udstødte høie Skrig. En Tyvekvind skulde hvile sit Hoved mod hendes Søns Bryst! Hvilken Skam! hvilken Rædsel!

„De, der ville behandle hende som Tyv, skulle ikke see mig mere, hverken i dette Liv eller i det næste,“ sagde Virginio, bleg af Bredde. Han afflog at spise en eneste Mundfuld og steg op ad Høien

til Steenbruddene, hvor Metta Sari boede. Han vidste ikke rigtigt endnu, hvad han skulde tænke, men et blindt Instinkt underrettede ham om, at Skinsygen, der besjælede denne kofette Pige, som han havde foragtet, maatte ligge paa Bunden af den grusomme Hemmelighed.

Virginio trængte uden Ceremonier ind i Familien Saris Huus, en stor Bygning af Steen og liggende imellem omhuggede Træstammer. Metta var ene og isærd med at flette Straa. Hun udstødte et gennemtrængende Skrig, da hun saae Skyggen af en Sabel berøre Gulvet og den vaiende Fjederbust, som aftegnede sig i Morgenlyset. Hun skjælvede, hendes Læber bleve blaa, som om hun frøs.

„Det er Dig, som har skrevet dette!“ sagde Virginio og udfoldede Brevet, som han havde modtaget i Turin, foran hende.

„Seg! aldrig!“ svarede Metta, bestandigt rede til at lyve. „Hvorfor skulde jeg have skrevet det til Dem, Virginio Donaldi, selv om jeg kunde skrive, og det kan jeg ikke; det veed De godt?“

„Saa har Du ladet det skrive, det er det Samme,“ sagde Virginio, vovende sig videre.

„Metta Sari, De er en Bedragerste! Det er Dem, der har lagt Perlerne i Uniktas Seng for at bringe hende i Ulykke.“

Han talte paa Lykke og Fromme; men hendes Ansigt lod ham see, at han havde ramt rigtigt.

Hun aabnede sine stirrende Øine, idet hun skjælvede som i Vintervinden og brast ud i usammenhængende Klager.

„Tilftaa!“ raabte Virginio og greb hende Lemfældighed omkring begge hendes Haandled.

Paa Nettas Skrig kom hendes Fader, som huggede Brænde i Udkanten af Skoven, ganstke forstræffet løbende. Med en Bevægelse paabød Virginio ham Tausshed.

„Deres Datter har aflagt et falskt Vidnesbyrd,“ sagde han uden at slippe hende. „Hvis De er klog, saa følg roligt med mig til la Lastra og tving hende her til at komme med; hvis ikke, saa river jeg Tungen ud af hendes Hals og nagler den fast paa Døren til Deres Huus, saa sandt som Kristus hænger der paa Korset.“

Inden Middag havde Sladderjødrene i la Lastra en anden Historie at fortælle. Netta Saris Bekjendelse blev lovformeligt ført til Protokols i Dommerens og hans Skrivers Nærværelse, og hun maatte underskrive med et Kors og sværge paa, at det var Sandhed. Hun havde sneget sig op paa Loftskammeret, da Festen var paa sit Høidepunkt, og havde lagt Perlerne ind under Høet, hvorpaa Umilta, vugget af Støien, laa i en dyb Søvn. Først var det kun en Spøg, forsikrede hun, men, da hun havde seet Tingene gaae saa vidt, havde hun ikke mere bovot at sige Sandheden. Ingen

troede et Ord af denne sidste Paaastand, thi Alle vidste, hvor skinsyg hun havde været paa den Kvinde, som Virginio elskede.

Umilta blev sat i Frihed. Da hun kom ud i det stærke Solskin, midt i Retsalen, var hun saa bleg og havde en saadan Klarhed over sit Ansigt, at de forsamlede Nysgjerrige troede at see en Engel.

Dommeren spurgte, om hun forlangte, at den, der falskeligen havde anklaget hende, blev arresteret og straffet. Hun svarede med svag og sagte Stemme, som En, der længe havde været syg: „Nei, lad hende gaae. Hvad gjør det nu? Jeg havde desuden udæstet hende.“

„De havde udæstet hende, hvorledes?“ „Jeg har sagt til hende, at han elskede mig.“ — Dommeren gav sig atter til at lee.

Hun forlod den lille Sal gaaende imellem Virginio og hans Moder; stadigt var hun bleg og meget alvorlig, for Alvor tugtet og for bestandigt underkastet.

„Jeg troer, at jeg ikke mere vil være stolt“, sagde hun ganske sagte, . . . „undtagen af Dig“, tilføjede hun, idet hun løftede sit Blik mod sin Elskede.

Idag sees jeg hende imellem de ranke Pinier. I Efteraarets Farvepragt vandrer hun saa slank og yndefuld som et høit Maisax; en Bouquet af

Efteraarstrosfer pryder hendes Tørklæde heelt oppe ved Halsen; hun bærer Barnet paa sin Skulder, og Barnet holder en Due i sine smaa Arme. Blot Raphaël levede og kunde see hende saaledes!

Guldkronen er kommen, men paa en anden Maade, end hun ventede det.

„Det siger Intet, hun har været i Fængsel!“
brummede den gamle, rhykede og misundelige Kone, som samler tørt Brænde paa Høiens Ekraaning.

Umilta stiger syngende opad med sit Barn og Duen mod sit Bryst.

Quida. —

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Regnskabet

for

Aaret 1887.

Den almindelige Fond

Indtægt:		Rr.	L
1. Renter		15.922	9
2. Kontingenter:			
Hs. Majestæt Kongens Bidrag	160.00		
halvårlige Kontingenter	9.803.86		
ugentlige do.	5.046.85	15.010	7
3. Diverse Indtægter:			
for Lovbøger	61.62		
Legatrenter	220.04		
1 % Afgift af Laanefonden	493.09		
udtrukne Obligationer	8300.00	9.074	7
4. Underbalance		3.905	1
	Balance	43.913	5

Den Eibeschütz^{ste} Laanefond

Indtægt:		Rr.	L
1. Tilskud fra de Eibeschütz ^{ste} Legater		2.000	"
	Balance	2.000	"

Det forenede Understøttelse

Kjøbenhavn. Februar 1888.

Indtægter og Udgifter i 1887.

	Kr.	D.
Udgift:		
Pensioner til 189 Medlemmer	10.592	50
Gratificationer til 413 do.	12.030	"
Ugebladet	1.598	86
Administrationsudgifter		
Lønninger	7.220.06	
andre Udgifter	367.39	
Diverse Udgifter:		
Indkjøb af 12.000 Kr. Kreditforenings Obl. . .	12.104	76
Balance	43.913	57

Indtægter og Udgifter i 1887.

	Kr.	D.
Udgift:		
affskrevet paa ældre Restancer	114	"
1 % Afgift til den alm. Fond	493	09
Overskud	1.392	91
Balance	2.000	"

Elstabs Bogholderkontor.

Kierrumgaard.

Status den 31

Den almindelig

	Kr.	D.	Kr.	£
1. Underbalance ifølge omst. Regnskab .			3.905	1
2. Saldo den 31. December 1887:				
a Obligationer (nominel Værdi)				
Best- & Sønderj. Kreditf. Obl. 56.700				
Ny jydsk Kjøbst. — — 119.600				
Jydsk Landeiendoms Kreditf. Obligationer 200.000	376.300	"		
b Kassebeholdning:				
Restance paa Kontingent. . . 474.07				
Kontant 6.232.15	6.706	22	383.006	2
Balance			386.911	2

Den Eibeschütz

	Kr.	D.	Kr.	£
Saldo den 31. December 1887:				
a Rentefri Udlaan:				
Saldo fra 1886 36.066				
41 nye Udlaan i 1887 20.850 56.916				
÷ Afdrag paa Laan i 1887 19.044	37.872	"		
b uviste Fordringer til Beløb 1.224	"	"		
c Kassebeholdning:				
Restance paa Laansafdrag 260.00				
Kontant 10.684.02	10.944	02	48.816	0
Balance			48.816	0

Det forenede Understøttelse

Kjøbenhavn. Februar 1888.

December 1887.

Fond.

	Kr.	D.	Kr.	D.
1. Saldo fra 1886:				
a Obligationer (nominel Værdi)				
Best & Sønderj. Kreditf. Obl. 62.000				
Ny jydskt Kjøbst. — — 119.600				
Jydskt Landeiendoms Kreditf.				
Obligationer 191.000	372.600	"		
b Kassebeholdning:				
Restance paa Kontingent . 564.32				
Kontant 10.047.06	10.611	38	383.211	38
2. Overstud paa Obligations Konto . .				
indkjøbt 12.000 Kr. ÷ udtrukne 8.300			3.700	"
Balance			386.911	38

Laanefond.

	Kr.	D.	Kr.	D.
. Saldo fra 1886:				
a Rentefri Udlaan	36.066	"		
b uvissje Fordringer paa 1.110 Kr. . .	"	"		
c Kassebeholdning:				
Restancer paa Laan 190.00				
Kontant 11.167.11	11.357	11	47.423	11
. Overstud ifølge omstaaende Regnskab			1.392	91
Balance			48.816	02

Selskabs Bogholderkontor.

Kierrumgaard.

Summaris

det forenede Understøttelses-Selskab

	Fr.	Sk.
Indtægt:		
1. Kassebeholdning ultimo 1886	21.214	1
2. Halvaarlige Contingenter	10.054	1
3. Ugentlige do. og Lovbøger	5.108	4
4. Renter	16.037	7
5. Legater	220	0
6. Sibeschütz Legat til rentefri Udlaan	2.000	"
7. Laans Afdrag	18.860	"
8. Optaget Laan i Handelsbanken	17.000	"
9. Udtrukne Obligationer til Beløb	8.300	"
	98.794	4

Det forenede Understøttelses

Kjøbenhavn. Februar 1888.

Ekstrakt

Kasse=Regnskab for Aaret 1887.

	Fr.	D.
Udgift:		
Pensioner	10.592	50
Gratificationer	12.030	"
Ugebladets Trykning	1.598	86
Lønninger	7.220	06
Administrationsudgifter	367	39
Rentefri Ublaar	20.850	"
Tilbagebetalt Laanet i Handelsbanken	17.000	"
Renter af do. - do.	114	75
Indkjøbt Obligationer til Beløb	12.104	76
Indl. Kassebeholdning ultimo 1887	16.916	17
	98.794	49

Kassere Kontor.

C. Borgen.

Borger-Vennen.

Hundrede Aargang.

N°. 10.

Lørdagen den 10de Marts 1888.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagervej 10. Kjøbenhavn.

Ved „det gyldne Horn“.

(Sugo Rosenthal-Bonin.)

Winteren i Konstantinopel viser som oftest et meget uvenligt Ansigt. Den har Intet af vort nordlige Klimas Pragt, og den ophøiede, dybe Stilhed paa vore snebedækkede Marker; de hvide Høie og tilsnæede Skove mangler den fuldstændig. Den har nærmest samme Karakter som et uvenligt Foraar hos os, der jo meget ofte har Tilbøielighed til at ligne en fugtig Winter, men der findes dog ofte i Konstantinopels Winter Hvilepunkter, hvor en mild blaa Himmel hvælver sig over Sultanens Residents, hvor Minareterne og Moskeernes Kupler glindse og funkle, og Bølgerne i det gyldne Horn

gjenspeile den venlige blaa Himmel, medens de smilende kjærtegne Foden af de eviggrønne Bjerger.

En saadan venlig Dag var det i Midten af December 188*, da jeg sad i Læseværelset i den tydske Klub i Pera sammen med en god Bekjendt, en ung Læge fra Stettin, som i lang Tid havde været fuldstændig forsvundet for mig, uagtet jeg vidste, at han ikke havde forladt Konstantinopel.

Dokter Otto Franzeen var et interessant Menneske. Han var høi og slank, og de store, rolige brune Dine i det rødmussede Ansigt dannede en paafaldende Modfætning til det blonde Haar og det lysblonde Overstjæg. Det Eiendommeligste ved denne Mand var inidlertid en vis hemmelighedsfuld Taushed og Stilfærdighed, der syntes at have gennemshret hele hans Væsen. Han talte ikke meget, gik næsten altid alene, og hans selstabelige Forhold til de Tydske i det osmanniske Riges Hovedstad var indskrænket til det Allernødvendigste.

Dette var saameget mærkværdigere, som Dokter Franzeen allerede i et Aar havde praktiseret som Læge i Konstantinopel og havde erhvervet sig en betydelig Praxis blandt Europæerne, thi han var i en ganske overordentlig Grad bleven begunstiget af Lykken — hvor han viste sig, flygtede Sygdommen, og Sundheden drog ind, saa at man efterhaanden fik en Tillid til ham som Læge, der næsten grændsede til Overtro. Og ganske naturligt søgte man at

drage den smukke, unge Tydster, der var saa søgt og afholdt, som fortjente saa mange Penge og som syntes at have en saa glimrende Fremtid for sig, ind i Familierne, og navnlig der, hvor der var giftefærdige Døttre. Der blev lagt de snildeste og fineste Snarer for ham, og selv Døttre af Millionærer, af hvilke der ikke findes saa faae i Pera, sukkede aldeles aabenlyst for ham. Døtter Franzeen opfyldte paa sin Side Høflighedens og Anstandens Fordringer ligeoverfor det brogede Selskab her paa Grændsen mellem Asien og Europa fuldstændig korrekt — men udover dette lykkedes det hverken nogen klog Fader eller nogen betænkksom Moder eller nogen jovial Broder eller nogen smuk, elstværdig og rig Datter at opnaae Noget af ham. Hans Maade at opfylde sine selskabelige Forpligtelser paa havde noget mekanisk ved sig, der tilfredsstillede enhver ydre Form.

Denne hans Maade at optræde paa fordoblede den almindelige Bestræbelse efter at fængsle ham og forhøiede det hemmelighedsfulde Trylleri ved ham, men vakte tillige Nysgjerrigheden og en ubestemt Mistanke, hvilket bevirkede, at man begyndte at udspionere hans Gjøren og Laden.

Længe vare alle disse Sagttagelser aldeles forgjæves; den unge Døtter Franzeen syntes at leve udelukkende for sin Praxis og sine ensomme Spadsfereture, men endelig opdagede en snu og

energisk levantinsk Bankierdatter, som var lidenskabelig forelsket i den blonde Læge, at Dokter Franzeen jævnlig besøgte en ung, jødisk Enke, der levede ganske tilbageruffet, ja at han endogsaa havde tilbragt flere Gange hele Aftenen der.

I den europæiske Koloni i Pera var denne Opdagelse bekjendt overalt inden to Timers Forløb, og den vakte ikke saa lidt Opsigt.

Den jødiske Enke, der var indvandret fra Brüssel, hed Flora Levien; hun eiede en stor Formue og var paafaldende smuk, men blev desuagtet næsten hadet af de Fleste af Europæerne, fordi hun var overordentlig fint dannet, hengav sig til lærde Studier og hidtil havde holdt sig fornemt tilbage fra Selskabslivet i Pera. Hvem der kjender det toneangivende Selskab her, hvor Levantinerne herske, hvis Overfladiskhed, og Mangel paa Dannelse giver sig tilkjende i en Overlæsning af Diamanter og Guld, vil finde dette fuldstændig forklarligt hos en Dame som Fru Levien; men Størstedelen af Kolonien her beskylde hende for Indbilskhed og Hovmod, og man ansaae hende for overspændt, thi hun dyrkede Astronomi og havde ladet sig indrette et lille Observatorium paa sin Villa. Alle trak sig officielt tilbage fra hende og gjengjældte hendes Tilbageholdenhed med Spot og Ringeagt — og denne Dame alene var det, at den unge stærkt eftertragtede Mand nu søgte, ja endogsaa tilbragte

sine Aftener hos. At dette forøgede Bredden mod Enken og forhøiede den stimulerende Tiltrækningskraft, som den smukke unge Læges hele Personlighed udøvede navnlig i Familier, er jo let forstaaeligt.

Man forsøgte nu paa alle mulige Maader at vække den interessante Læges Opmærksomhed ved sine og hyppige Hentydninger; men enten forstod han slet ikke disse, eller ogsaa modtog han disse Pile med den største Ligegyldighed og Ro, og man opdagede ikke en Trækning i hans Ansigt, ikke det ringeste Spor af Ophidselse derover eller blot noget Tegn paa, at han forstod, hvad man stiklede til, og hans brune Dine viste den fuldstændigste Ro; han gjorde sine Syge- og Høflighedsbesøg med en egen rolig Forbindtlighed, idet han stadig opfyldte Etikettens yderste Fordringer; han var meget deltagende og næsten pinlig samvittighedsfuld overfor sine Patienter, elegant kølig og formel ved alle andre Leiligheder, kort sagt, hans Opførsel forandrede sig ikke i mindste Maade.

Dette var Alt, hvad jeg havde faaet at vide om denne min Landsmand, inden jeg selv lærte at kjende ham. Jeg saae ham første Gang i Læseværelset i Pera, hvor han af og til indfandt sig, og vi kom i Samtale.

„De er Tydsker?“ spurgte han mig.

Jeg bekræftede det.

„Det er mærkværdigt,“ vedblev han, efter at

vi havde verjet de sædvanlige, conventionelle Talemaader, „hvor Folk her ere tilbøielige til at ville agere Formynder for En, som om man var et lille Barn. Ethvert af mine Stridt vil man lede og fthre og absolut føre mig lige ind i Lykjaligheden, det vil sige efter deres Mening og Opfattelse.“

„Det har jeg dog endnu ikke erfaret for mit eget Vedkommende,“ svarede jeg, „der er ikke et Menneſke her, der bekymrer ſig om mig.“

„Saa kommer det nok; De har formodentlig ikke endnu opholdt Dem tilſtrækkelig længe her og har maafte heller ikke noget Embede her eller nogen Beſtjæftigelse, der binder Dem til Stedet her.“

„Nei, det er rigtigt,“ svarede jeg.

„Seg er omgivet af Spioner,“ fortalte han ſukkende. „Mødre, Døttre, Tanter — alle belure De mig Dag og Nat, og jeg troer ſtam, at Kolonien fører Bog over alle mine Beſøg. Jeg holder meſt af at leve alene, upaaagtet og ſtille for mig ſelv, efter mine egne Tilbøieligheder, men det vil man ikke tillade mig her. Saa ere dog Tyrkerne helt anderledes,“ vedblev han efter nogle Sekunders Forløb, „de benytte min Tjenefte, og naar jeg er vel ude af Huſet igjen, er jeg ſom død for dem.“

„De har altſaa ogſaa Praxis hos Mohamed= anerne,“ ſpurgte jeg noget forbauſet, fordi det var bekjendt, at europæiſke Læger kun rent undtagelsesviſ komme i de tyrkiſke Familier og i Almindelighed

fun, naar det er gamle Læger, der i en længere Marrække have været bosatte i Konstantinopel og ere gifte.

„Sa,“ svarede han, „jeg kommer næsten mere hos Tyrkerne end hos Europæerne, og min Praxis voxer hos hine.“

Det syntes altsaa, som om den samme næsten overtroiske Tiltro til hans Kunst havde faaet Indpas hos den mohammedanske Befolkning som hos den europæiske.

„Det er sikkerlig en indbringende Praxis?“ yttrede jeg.

„Sa, men besværlig,“ svarede han paa sin korte Maade; „Kvinderne ere altid tildækkede af et Slør, naar jeg skal behandle dem, og saa bliver Lægens Hverv jo næsten umuligt. Jeg erklærer ligefremt, at jeg i saa Tilfælde ingen Hjælp kan yde, og det hjælper ofte. Under Af og Be bliver saa Sløret taget fra Ansigtet, og hvad der er skjult bag Sløret, vil i de fleste Tilfælde være bedre tjent med at forblive evig tildækket.“

„Som oftest, men dog ikke altid?“ tillod jeg mig at bemærke.

„Nei, ikke altid,“ svarede han estertænkstomt; „den største Skjønhed, jeg har set her, var imidlertid utilfløret — det var en Slavinde,“ tilføiede han, og i hans Dine viste der sig et eiendommeligt straalende Lys. Han saae tankefuld ned for sig,

og hans slanke Haand legede nervøst med en Papirkniv, der laae paa Bordet. Udtrykket i hans Ansigt var paa engang bleven saa mærkværdigt, at jeg blev meget nysgjerrig efter at faae noget nærmere at vide om denne Slavinde. Men fra dette Dieblif faldt han atter tilbage til sin sædvanlige, mærkværdige eftertænkfomme Taushed. Ethvert Forsøg, jeg gjorde paa at faae noget nærmere at vide af ham, mislykkedes fuldstændig, han syntes næsten at blive helt forstemt ved min Videbegjærlighed, thi han tilkastede mig et skarpt, prøvende Blik fra sine ellers saa stille, rolige Dine, reiste sig, hilste temmelig formelt og forlod Lokalet.

(Fortsættes.)

(Sophus Lange.)

Foreslaaet nyt Medlem:

Slagtermester D. Kreiner.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Hundrede Aargang.

N° 11.

Lørdagen den 17de Marts 1888.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagervej 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Lørdagen den 31 ds. Efterm. Kl. 6 afholdes paa Østergade Nr. 54 den aarlige Repræsentantforsamling, i hvilken der bliver

1. at tage Bestemmelse om de f. A. indkomne Ansøgninger om Laan og andre Understøttelser,
2. at foretage Valg af nye Repræsentanter i de efter Tour Fratrædendes Sted.

Til denne Forsamling indbydes herved de Herrer Repræsentanter.

Administrationen. Kbhvn. d. 10 Marts 1888.

A. G. Reimann. L. F. Holmberg. Th. Svanekeer.

—
Kierrumgaard.

Ved „det gyldne Horn“.

(Sugo Rosenthal-Bonin.)

(Fortfat.)

Siden dette vort første Møde var der gaaet Uger, uden at jeg gjenfaae den mærkværdige Mand. Da jeg saa atter mødte ham nogle Gange, vogtede jeg mig vel for at stille Spørgsmaal til ham eller tilkjendegive noget somhelst Dnske om at faae ham til at røbe noget for mig, som han ikke frivillig vilde meddele mig, og paa denne Maade bleve vi efterhaanden gode Bekjendte. Han begyndte endog at vise en vis venstabelig Følelse overfor mig, at slutte sig nærmere til mig og søge mit Selskab, hvorfor jeg i høi Grad blev misundt af alle Damer, unge og gamle, og maatte underkaste mig en Uendelighed af Forhør, thi Alle troede, at jeg maatte kjende de intimeste Traade af den Hemmelighed, der omgav ham, og Enhver vilde have Alt at vide af mig.

Og selv vidste jeg jo egentlig slet Intet om min Ven.

Jeg vidste kun, at han havde været Læge i Berlin, havde haft en Duel, i hvilken hans Modstander, en Officer, var bleven haardt saaret, og at han derefter var reist først til Athen og derpaa herhen, hvor han nu havde opholdt sig et Aar. Men jeg vogtede mig vel for at gjøre disse fladdervorne Menneſker nogensomhelst Meddelelse om dette, og endnu mindre røbede jeg med et Ord, at jeg havde gjort den af Beraerſelskabet forſmaaede Enkes Bekjendtskab.

Dette var gaaet ſaaledes til.

Dokter Franzeen ſpurgte mig en Dag, om jeg ikke vidste, hvor han kunde faae fat paa en Spinoza i tydiſk Overſættelſe; tilfældigviis havde jeg det Bind, Ethiken, ſom han ſøgte, med mig og laante min Ven Bogen. Nogle Dage efter fortalte han mig, at Bogen ikke var til ham ſelv men til en Dame, en høit dannet, jødiſk Enke, ſom i den Anledning ønskede at gjøre mit Bekjendtskab og havde anmodet ham om at indføre mig en af de første Aftener hos hende.

Allt, hvad jeg hidtil havde erfaret om denne Dame, havde i høi Grad intereſſeret mig, og man kan derfor foreſtille ſig, hvor gjerne jeg modtog denne Indbydelse.

J et med den fineſte Smag i en viis alvorlig

pompejanst Stil udsmykket Hjem blev jeg modtaget af en overordentlig skøn, udmærket smukt skabt Dame med aandfulde Træk og store sorte Dine, som med deres Klarhed, deres Dybde og Fld besad en mærkværdig fortryllende Kraft.

Jeg vil tilstaae, at jeg næsten blev bange for disse Dine, og at mit Hjerte bankede paa en høist selsom Maade. Hvad laae der dog ogsaa i disse Dine, hvad var det, der talte ud af dem, hvad var det, de fortalte om Glæde og Smerte, om Forsagelse og Lidenskab, om Hengivelse og Strengthed, om Vildskab og smeltende Mildhed, og fremfor Alt om en mægtig, dristig og gennemtrængende Mand?

Jeg misundte min Ven, idet jeg tillige frygtede for ham, thi denne Dame var et Bæsen, der syntes mig istand til det mest Overordentlige, en Kvinde, der kunde bringe den Mand, der kunde udfylde hendes tryllende Drømme og faae hendes Hjerte til at banke, den mest fuldendte Lykke, men ogsaa Døden.

Hun hilste ligefremt og hjerteligt paa mig. Vi talte om alt muligt, og jeg beundrede hendes dybe Viden og hendes Konversations-talent, og samtidig var hun dog fuldt ud kvindelig.

„Jeg hader Blaastrømperne,“yttrede hun blandt Andet, „der kun lære for at prale med deres Viden. Jeg har en umættelig Trang til Kundskab; jeg vil forstaae Livets Fænomener, og dertil bruger jeg

Videnskab og Kunst som Materiale. Mit tidligere Liv, der var forgyldt Tomhed og Ensomhed, og min nuværende Stilling bestyrke denne Trang hos mig, ja jeg tør vel sige, at de have i egentlig Forstand fremkaldt den. Hvad skulde jeg ogsaa ellers tage mig for, hvormed skulde jeg udfylde min Tid? Jeg behøver ikke at sørge for noget som helst, jeg lever isoleret fra alle Mennesker, maaske ikke uden egen Skyld. Var jeg en Kvinde, der elskede og blev gjenelsket, vilde jeg sandsynligvis kun leve for min Mand som hans Hustru og som Hjemmets gode Genius, dette Kvindens skjønneste, ædleste og høieste Hverv her i Livet," og ved disse Ord sendte hun et hurtigt, længselsfuldt glødende Blik paa min Ven, der rødmede og saae forlegen ned for sig.

Kun altfor hurtigt endte dette første Besøg, og jeg forlod denne overordentlige Dame opfyldt af Beundring, men min Vens Forhold til hende begyndte at ængste mit Hjerte.

Hun elskede ham — men han?

I Taushed gif han hin Aften fra hende, og han syntes betaget af dybe, mørke Tanker, medens vi vandrede ind til Staden langs Bosporus' sagte rullende Bølger, der svagt gjenspeilede Stjernernes Brimmel og hist og her søgte at naae op til Kanten af Quaien; hans unge, smukke, mandigt ædle Ansigt var præget af et mørkt, næsten vredt Udtryk, — hvem gjaldt denne Bredde?

Efter denne Aften var han atter, saaledes som han undertiden pleiede, ligesom forsvunden fra Jordens Overflade; ingen Steder traf jeg ham, selv ikke hos Enken havde han ladet sig see: Denne gav mig paa mine Forespørgsel efter Vennen rigtig nok rolige og sorgløse Svar, men hendes Ansigt syntes mig dog blegere end sædvanlig, under hendes Dine havde der tegnet sig en mørk Stribe, og Træffene vidnede om skjulte Lidelser.

I mere end en Maaned saae jeg ikke noget til min Ven. Han maatte være i Besiddelse af en overordentlig Evne til at undgaae mig, thi han vedblev at aflægge sine regelmæssige Sygebesøg, men trods al den Møie, jeg anvendte, lykkedes det mig ikke at møde ham, hverken paa Gaden eller paa noget andet af de Steder, hvor han pleiede at komme.

Derimod jummede det rundt om Ørerne paa En med Nygter om ham, og i Særdeleshed fortaltes det, at han hyppigt besøgte Paschaenten G. og at han søgte at vinde en Slavinde der.

Slavevæsenet og fremfor Alt Slavehandelen i Konstantinopel er officielt ophævet, men i Virkelighed bestaaer det den Dag idag som for 100 Aar siden, det træder blot ikke frem for Offentligheden; og dette er ganske naturligt, thi en tyrkisk Husholdning kan ikke bestaae uden Slavinder.

Jungen tyrkisk Dame, ingen tyrkisk ung Pige,

der vil anses for aufstændig, tør vise sig utilfløret for nogen Mand; selv Husets Herre siger, naar han træder ind i sit Hus, sit advarende »Desdur!« (Bogt Jer), for at alle i Nærheden værende kvindelige Personer, naturligvis med Undtagelse af hans Hustruer og Døttre, kunne skjule deres Ansigt for ham bag Sløret og hurtigt flygte bort. Disse tilflørede Væsenet kunne alene af denne Grund ikke passe Husvæsenet, og derfor bliver det en Nødvendighed at holde Slavinder, Ikke-Mohammedanerinder, der kun betragtes som en Ting, en Gjenstand, og som tør vise sig utilfløret for enhver Mand.

Kristne Tjenestefolk tage Tyrkerne ikke, dels af religiøse, dels af sociale Grunde, og de mohammedanske Kvinder af den fattigere Klasse kunne af den ovennævnte Grund ikke bruges i Husholdningen; der er derfor intet Udset for end at købe Slavinder. Der gives forskellige Slags af disse, de almindelige, der blive kjøbt som Børn af Entreprenører og opdragne til Tjenestepiger, og andre, som man nærmest kunde kalde Luxusslavinder, og det er som oftest Enker efter høie Statsembedsmænd, eller vel endog disses Hustruer, der af Spekulation uddanne disse fidsste.

De kjøbe Børnene af de kaukasiske Stammer og betale ofte en meget høi Pris for en femaarig, smuk og intelligent udseende lille Pige; de opdrage disse Børn meget omhyggeligt, lade dem lære Sprog,

Musik, Dands, ja endogsaa en eller anden Kunst, hvis de vise Talent dertil, for senere at sælge dem til rige, fornemme Familier, i hvilke saa disse anstændige, fortræffeligt opdragne, legemligt og aandeligt fint udviklede Piger indtage en ganske særegen Stilling. Disse Slavinder gjøre Tjeneste ved fornemme Besøg, underholde Gjæsterne og ere en Luxus, der omtrent har samme Betydning som kostbare Billeder af berømte Mestres i Salonerne hos vore Rigmænd. En saadan Slavinde kan i Almindelighed ikke kjøbes for under 20,000 francs. Ofte blive disse gennemgaaende ualmindelig intelligente unge Damer gifte med høitstaaende Personer, og ikke faae af dem ere blevne Mødre til Sultaner.

(Fortætted.)

(Sophus Lange.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Snedkermester D. F. Lassen.

Urtekræmmer E. S. Rasmussen.

Selskabets Bogholderkontor

Løbstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Hundrede Aargang.

N° 12.

Lørdagen den 24de Marts 1888.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Lørdagen den 31 ds. Efterm. Kl. 6 afholdes paa Østergade Nr. 54 den aarlige Repræsentantforsamling, i hvilken der bliver

1. at tage Bestemmelse om de f. A. indkomne Ansøgninger om Laan og andre Understøttelser,
2. at foretage Valg af nye Repræsentanter i de efter Louv Fratrædendes Sted.

Til denne Forsamling indbydes herved de Herrer Repræsentanter.

Administrationen. Kbhvn. d. 10 Marts 1888.

A. G. Reimann. L. F. Holmberg. Th. Svanekeer.

Kierrumgaard.

Ved „det gyldne Horn“.

(Hugo Rosenthal-Bonin.)

(Fortsat.)

Fru Pascha E. havde en saadan Opdragelsesanstalt, og Doktor Otto Franzeen var virkelig Huslæge hos hende. Dette var paafaldende, men ved en Tyfuspedemi, hvor alle denne Dames fem Myndlinger vare stærkt angrebne, lykkedes det ham at redde dem alle, og fra dette Dieblif havde den tyrkiske Dame en ubegrændset Tiltro til den tydske Doktor, og han kom derfor som Huslæge regelmæssigt i dette Hus, der ellers kun aabnede sig for de fornemste Kjøbere.

At dette forholdt sig saaledes, vidste jeg, og jeg blev derfor noget betænkelig ved de ovenfor nævnte Rygter.

Hvorfor skjulte han sig for mig, af hvilken Grund skuede han den smukke Enke, om hvilken han sikkert vidste, at hun elskede ham, og hvis Hus han

var den Eneste i Pera der besøgte og det ganske alene, og til hvem han stod i et andet end overfladist jelsftabeligt Forhold, hvad hele hans Optræden ligeoverfor hende tydeligt fortalte mig?

Dette gav mig nok at tænke paa. I eet Punkt maatte imidlertid Rygtet være falsk, man kan nemlig ikke søge at vinde en Slavinde. Det er en Umulighed, at en saadan Pige nogensinde kunde følge sin Tilbøielighed, thi hun er sin Opdragerindes Eiendom; det er endvidere aldeles uudsørligt, at nogen uden videre kunde forlange en saadan Person til Hustru eller bortføre hende, thi Dyrigheden vilde uden Tøven hjælpe Eierinden med at forfølge Tyven og tage den røvede Pige fra ham, og er det en Europæer, hvis retslige Afstraffelse kunde medføre ubehagelige diplomatiske Forviklinger, vil Ugjerningsmanden aldeles sikkert forsvinde sporløst paa en hemmelighedsfuld Maade for aldrig mere at komme tilsyne, — det er noget, som ethvert Barn i Konstantinopel veed. Om at søge at vinde en Slavinde kunde der altsaa slet ikke være Tale. Der var i dette Tilfælde kun eet Middel, nemlig at kjøbe hende, og da en Europæer ikke maa holde Slavinder, og da det efter de eiendommelige Forhold i Konstantinopel aldeles ikke lod sig gjøre at optage hende i sit Hus som Elskerinde, var der kun dette One tilbage, at gifte sig med hende. Min Ven var imidlertid uden Formue, og jeg vidste ogsaa, at han umulig kunde

have samlet sig nogen Kapital i det ene Aar, i hvilket han havde været der. Hvorledes skulde han saa kunne omgaaes med den Tanke at haabe paa Udførelsen af et saadant Foretagende? Rigtig nok var Doktor Franzeen et ubegribeligt Menneske, det vidste jeg nok, men han var da ikke fra Forstanden. Ved alt, hvad han foretog sig, havde han altid et klart, opnaaeligt Maal for Øie, og dog foruroligede hans Dpførsel i de sidste Uger mig, i Særdeleshed naar jeg satte den i Forbindelse med disse Rhytter.

En Dag, da jeg sad i den tydske Klubs Læseværelse fordybet i de sidst ankomne Blade fra min Hjemstavn, lagde en Haand sig paa min Skulder, og da jeg saae op, stod den saa længe Savnede ved Siden af mig.

Det forekom mig, at han var bleven mager, og at hans Holdning var noget mindre elastisk, men i Særdeleshed blev jeg slaaet af Udtrykket i hans Øine; der glødede en mørk Ild i dem, og dette gav det udpræget nordiske, rødmsjede Ansigt noget Fremmed.

Jeg havde jo tidligere gjort den Erfaring, at man ikke turde spørge ham; jeg undertrykte derfor ethvert Forsøg paa at faae noget at vide om Grunden til hans lange Fraværelse og lod endogjaa, som om hans Ankomst aldeles ikke overraskede mig, idet jeg afventede, hvad han selv vilde meddele mig.

„Skulle vi gaae en Tur?“ spurgte han mig pludselig.

Jeg erklærede mig villig dertil og vi toge Veien henimod den gamle Bro. I nogen Tid vandrede han tavs ved Siden af mig, og jeg fulgte hans Exempel. Pludselig udbrød han:

„De er jo kjendt i den finansielle Verden her, kjender De En, som kunde være villig til at laane mig omtrent 15000 francs paa et Aar?“

„Desværre kan jeg ikke selv disponere over saa meget,“ svarede jeg.

„Jeg har heller ikke i fjerneste Maade tænkt at ville lægge Beslag paa Dem. Jeg ønskede at laane Summen af en Forretningsmand mod de sædvanlige Renter,“ fortsatte han.

„Altsaa er Rygtet dog sandt?“ kunde jeg ikke lade være med at yttre.

„Hvilket Rygte?“ spurgte han i en noget ophidset Tone.

„At De er forelsket i en Slavinde.“

„Naa, og om saa var?“ svarede han, idet han saae stivt ned for sig.

„Jeg troede, at Deres Sind og Tanke søgte andetsteds hen!“

„Jeg havde taget feil,“ svarede han uden at see op. „Jeg var blændet af hendes Mandrighed, Originalitet og Begavelse, jeg var fængslet af hendes Sjæl. Men nu har en stor Lidenskab

grebet mig, hele mit Væsen er betaget deraf; dette er den sande Kjærlighed, jeg er fortryllet af en ungdommelig frisk, huldfuldig Skabning, der er lutter Følelse, lutter Naivitet og Oprindelighed og dertil fint opdraget, et Væsen som en Foraarsblomst, en Personification af Ungdommen, Foraaret med al sin aandelige og materielle Verusning."

"Og hun er Slavinde?"

"Ja, men en af de mest dannede, saaledes som de blive opdragne her hos fornemme Damer."

"En af Paschaenten G.s Myndlinger?"

"Ja, netop," svarede han.

"Og nu har De ifinde at løskjøre denne Pige?"

"Ja, det er min Hensigt."

"Og tage hende til Hustru?"

"Ja, naturligvis," svarede han hurtigt.

"Er De ogsaa vis paa Pigens Tilbøielighed?" spurgte jeg.

"Jeg tror at kunne læse den i hendes Dine — tale med hende har jeg jo ikke kunnet under de sælsomme Forhold her. Hun slaaer altid Dinene ned, naar jeg taler til hende, medens de Andre rolig see paa mig, hun rødmer, naar jeg kommer, og hun trækker Veiret hurtigt og besværligt, hun skjælver, naar jeg tager hende i Haanden for at føle hendes Puls, og hun er altid den Første, jeg ser, naar jeg træder ind i Huset, og der farer da over hendes rolige, fine Ansigt et lysende Skjær,

som kun kan sammenlignes med Foraarets Solskin i en Blomsterhave; og har jeg ikke været der i længere Tid, viser Glæden sig tydeligt i hendes Ansigt, naar jeg atter kommer; alt dette har jeg ofte set.“

„Har De meddelt Fru Levien dette?“ følte jeg mig forpligtet til at sige.

„Nei, det er mig umuligt!“ svarede han i en ophidset Tone. „Hvad skal jeg sige hende, og hvad kan jeg ogsaa sige hende? Vi vare jo næsten forlovede. Hun er en udmærket Kvinde, paafaldende smuk, rig og fint dannet, men hun mangler dog alligevel noget Bist; hun har aldrig saaledes fortryllet og henrevet hele mit Væsen, hele min Sjæl i en sød Beruselse som denne stille, ungdommelige Skabning, som staaer for mit Die, hvor jeg saa besinder mig, og som jeg ikke kan lade være at drømme om baade Dag og Nat, i den Grad har hun sat sig fast i alle mine Tanker. Hos Fru Levien var jeg altid Herre over mine Tanker, men ligeoverfor hende her er jeg aldeles villieløs.“

„Men som en hæderlig Mand skylder De hende dog en Forklaring,“ tillod jeg mig at minde ham om.

„Jeg er ligesvem bange for hende,“ svarede min Ven, „jeg vover ikke engang at tænke paa det Blik, hun vilde sende mig, naar jeg vilde forklare hende dette. Det er et Blik, som tilintetgjør mig,

og gjør mig bange for mig selv; jeg kjender hende, hun anlægger en stor Maalestok paa alt. Men, forresten er det jo heller ikke kommet saa vidt endnu. Jeg er ikke i Besiddelse af Pengene og kan altsaa foreløbig ikke foretage mig noget. Hvorfor skulde jeg saa allerede nu fremkalde denne Adskillelse? Jeg vil saalænge som mulig spare hende for denne Kummer — thi hun fortjener det jo ikke af mig, hun har reddet mig for mig selv, hun har med Kjærlighed, Klogskab og Mildhed ført mig fra en sjælelig Glendigheds dybeste Mørke frem til Lyset og en velsignelsesrig Virksomhed igjen. Jeg kan takke hende for, hvad jeg nu er — og nu skal jeg gaae derhen og berøve hende den Løn, som hun har begyndt at drømme om som en Lykke; det formaaer jeg ikke. Det er forfærdeligt!”

(Fortsættes.)

(Sophus Lange.)

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Hundrede Aargang.

N°. 13.

Lørdagen den 31te Marts 1888.

—x—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Lørdagen den 31 ds. Efterm. Kl. 6 afholdes paa Østergade Nr. 54 den aarlige Repræsentantforsamling, i hvilken der bliver

1. at tage Bestemmelse om de f. N. indkomne Ansøgninger om Laan og andre Understøttelser,
2. at foretage Valg af nye Repræsentanter i de efter Tour Fratrædendes Sted.

Til denne Forsamling indbydes herved de Herrer Repræsentanter.

Administrationen. Kbhvn. d. 10 Marts 1888.

A. G. Reimann. L. F. Holmberg. Th. Svanekeer.

Kierrumgaard.

Ved „det guldne Horn“.

(Sugo Rosenthal-Bonin.)

(Fortsat.)

„Saa riv Dem løs fra den unge Pige, undgaa enhver Berøring med hende og tag Dem sammen. En Mand kan gjøre det og maa kunne gjøre det. Det høieste Bud er Pligten, og en saadan synes her at være selvfølgelig for Dem.“

„Ja, det har jeg ogsaa sagt til mig selv, men det hjælper altsammen Intet,“ svarede han med et dybt Suk.

„Nu vel, saa gjør en Ende derpaa; tag Mod til Dem og gaae til Fru Levien og tilstaae Sandheden for hende.“

„Jeg kan ikke,“ stønnede han.

„Naa, saa skriv idetmindste til hende, det er jo altid de Svages Udvei,“ lød mit Raad.

„Nei, det vilde være for lavt; det er jeg endnu mindre istand til at gjøre.“

„Saa vil Resultatet ogsaa blive, at De gaaer tilgrunde og maaske drager to gode og ædle Væsenes med Dem i Afgrunden,“ sagde jeg og tog meget forstemt Afsted med et Menneske, der var i den Grad oprevet af sin Lidenskab, at han fuldstændig holdningsløs dreves frem og tilbage.

Nogle Dage efter denne Samtale modtog jeg et Brev fra Fru Levien, der indeholdt følgende for denne mærkelige Dame karakteristiske Ord:

„Vrede Herre!

Jeg trænger til en Venstabsstjeneste, og jeg har ellers Ingen, til hvem jeg kan henvende mig. Deres Ansigt og Deres hele Væsen indgyder mig Mod til at anraabe Dem om Hjælp i denne Sag. Vil De vise mig den Venlighed at forunde mig en Samtale paa nogle faae Minutter, saasnart De kan. Paa Deres Ridderlighed stoler

Flora Levien.“

Jeg tøvede intet Dieblif med at opfylde hendes Onske, tog en Bogn og fjørte strax ud til Villæen.

Jeg fandt den smukke Enke endnu blegere end sidste Gang, og der var noget Stirrende, næsten Traværende i hendes Dine; det var, som om de ikke saac, hvad der var lige for dem, men derimod skuede ud i det uendelig Fjerne.

„Bliv ikke forbaujet,“ begyndte hun efter at

have takket mig for min Beredvillighed, og fordi jeg var kommen saa hurtigt, „om jeg nu anmoder Dem om noget Sælsomt; havde det været noget almindeligt, vilde jeg ikke have henvendt mig til Dem. De er Doktor Franzeens eneste Ven, maaske hans Fortrolige, og i saa Tilfælde veed De mere, end jeg kan fortælle Dem. Jeg haaber, at ogsaa jeg tør betragte Dem som en kjær og fortrolig Ven, og i denne Egenskab vil jeg da bede Dem gjøre mig en Tjeneste. Nu vel,“ fortsatte hun, idet hun med øiensynlig Anstrængelse forsøgte at tage sig sammen, skjøndt hendes Stemme lød saa beklemmt, og Beiret næsten syntes at gaae fra hende, „jeg beder Dem gaae til Fru Pascha E., sig til hende, at De kommer ifølge Opfordring fra Pascha B. — her er et Kort fra ham — og at De ønsker at see Tenzilé. Jeg veed, at De er en Mennefskjender; iagttag Pigen nøie og meddel mig da, hvorledes hun ser ud, og hvad De mener om hende. Jeg behøver ikke at sige Dem mere,“ sluttede hun, idet hun kun med Besvær var istand til at faae Ordene over Læben, „jeg vilde blot gjerne vide, hvorledes Pigen ser ud, og jeg har hverken Mod eller Kraft til selv at træde frem for hende.“

Jeg blev meget forstræffet ved dette Forslag. Hun vidste altsaa alt. Men hvad havde hun til Hensigt med denne Mission? Vilde hun lære sin Modstanderinde at kjende? og hvortil skulde dette

nytte hende? Tænkte hun paa at anstille Sammenligninger mellem hende og sig selv, vilde hun søge at faae at vide, om denne Slaviude overgik hende i saa høi Grad, at enhver Kamp vilde være forgjæves, og knyttede hun, hvis det Modsatte skulde vise sig at være Tilfældet, da det Haab dertil, at han, der var bleven blændet af noget rent ydre Tiltrækkende, skulde indsee sin Wildfarelse og vende tilbage til hende? men denne høitdannede Dame syntes mig slet ikke istand til at bære sig saaledes ad eller give sig hen til slike Tanker. Hvad var da hendes Hensigt med at anmode mig om at paatage mig dette selsomme Hverv. Hele hendes Natur var for dybt anlagt til at føle almindelig Nysgjerrighed — og herimod talte ogsaa hendes Bevægelse og Opvildelse, da hun meddelte mig sit Ønske — men naar alt kom til alt, var hun dog en Kvinde, og maaske var det en Blanding af alle disse Motiver, der bestemte hendes Handlemaade.

Alle disse Tanker krydsede rundt i min Hjerne, medens hun talte til mig.

„Jeg skal forsøge at opfylde Deres Ønske,“ svarede jeg. „Det er imidlertid ikke saa ganske let,“ tilsvarede jeg, „thi den subjektive Opfattelse vil altid gjøre sig gjældende, og det er derfor meget vanskeligt at beskrive en Person saaledes for en Anden, at denne ser den, saaledes som den i Virkeligheden er.“

„De er Mand og Kunstner,“ svarede hun,

„af Dem vil jeg erfare Sandheden. Hos en Kvinde vilde jeg have Betænkelse ved at tro paa hendes Opfattelses Rigtighed, selv om hun var aldrig saa stor en Menneskekjender og Kunstnerinde. Vort Kjøn bedømmer kun Mændene rigtigt — idetmindste hvad den Indvirkning angaaer, som — —“ Hun syntes at ville tilføie noget, men brød pludselig af. „Jeg forlader mig sikkert paa Dem,“ og med disse Ord afbrød hun hurtigt vor Samtale.

Bevæget af modstridende Følelser begav jeg mig tilbage til Staden, til det mohammedanske Kvarter.

Fru Bascha G.s Hus laae øst for Atmeidan i en af de smalle Sidegader, der snart føre nedad, snart opad fra dette Torv; det adskilte sig ikke særlig fra de øvrige tyrkiske Huse, havde de samme regelmæssigt anbragte Vinduer med Træskodder for og med den samme rødmalede Egetræsdør med de store Fjernagler og med en Dørhammer. Jeg bankede nogle Slag med denne, og kort Tid efter aabnedes Borten. Jeg traadte ind i en lille Forstue, der var affpærret ved et Trægitter, der gik lige fra Loftet til Gulvet. Bagved dette Trægitter stod en kort Slavinde og spurgte om, hvad jeg ønskede.

Jeg meddelte hende Hensigten med mit Besøg.

Slavinden forsvandt og kom tilbage med en Anden, derpaa viste der sig en Tredie og endelig

en ældre fransk Dame, som aldeles vensynligt maatte være en Gouvernante.

Der blev parlateret endel, og de fire Udsendinge havde travlt med at bringe Besked frem og tilbage; endelig viste en europæisk klædt Dame med det sædvanlige gule tyrkiske Ansigt og store, sorte Dine sig ved Gitteret, saae prøvende og omhyggelig paa mig igjennem Træmmerne, hørte mig nævne Pascha B.s Navn, læste de tyrkiske Ord, der vare skrevne paa Kortet og trak sig tilbage efter at have hvisket nogle for mig uforstaaelige Ord til den ene af de sorte Slavinder.

Trægittret blev aabnet, og den gamle Negerinde vinkede ad mig, at jeg skulde følge hende, og gik foran mig op ad en smal mørk Stentrappe. Jeg følte mig frem og ovenfor Trappen stod jeg atter foran et Trægitter, som Negerinden aabnede med en Nøgle, hun bar i en Staalkjæde om Halsen, og igjennem en med blaae og røde Fliser paa Vægge, Loft og Gulv dekoreret Gang, der var halvmørk, naaede jeg stadig følgende min Førerske ind i et stort Bærelse, der atter var ganske mørkt.

Negerinden gik hen til Vinduet, aabnede et tungt Træskodde, hvorved Lyset trængte ind, og opfordrede mig ved en Haandbevægelse til at vente her.

Jeg havde nu Tid til at see mig om i det store Rum. Det gjorde et temmeligt tarveligt

Indtryk. Bæggene vare malede med en blaalig
 Oliefarve, og herpaa var der med regelmæssige
 Mellemrum malt brogede Paradisfugle, som gynge
 paa en Guirlande af Roser. Endvidere fandtes der
 nogle Oliestryksbilleder forestillende Sultanen, den
 tydske og den østerrigske Keiser; tre aldeles moderne
 Parisersofaer, et stort Concertslygel og en med
 skrigende Farver bemalet Papirlanterne, der hængte
 ned fra Loftet, udgjorde hele Møblementet.

(Fortsættes.)

(Sophus Lange.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Bogbinder Carl Kohn.

Litterat Edg. Collin.

Skomagermester D. C. Andersen.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Hundrede Aargang.

N° 14.

Lørdagen den 7de April 1888.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Ved „det gyldne Horn“.

(Hugo Rosenthal-Bonin.)

(Fortsat.)

Den tyrkiske Dame kom nu atter tilsyne ledsaget af den franske og forestillede sig selv for mig som Fru Pascha E.; hun talte kun tarvelig fransk, og Guvernanten skulde formodentlig være Tolk. Jeg underrettede imidlertid Fru E. om, at jeg talte det tyrkiske Sprog ret flydende. Hun smilede venlig og saae endnu opmærksommere paa mig med sine fulsorte Dine, idet hun pegede paa den ligeoverfor hende staaende Sofa.

Jeg fulgte Indbydelsen og tog Plads.

„De ønsker at see Tenzilé?“ begyndte Paschaenten.

„Følge Opfordring,“ skyndte jeg mig at sige.

„Pafcha B. ønsker, at De skal male hende til en europæisk Dame, som interesserer sig for denne udmærkede Pige.“

Jeg blev en Smule forbausset over at være bleven forvandlet til Maler — jeg er Billedhugger — men jeg fandt mig hurtig tilrette i Situationen og svarede:

„Ja, saaledes forholder det sig.“

„Nu vel, Pafcha B,“ vedblev Tyrkerinden, „staaer i Underhandling med mig om Tenzilé, som han har kjendt, fra hun var et lille Barn; han er imidlertid, som De nok veed, lidt sparsommelig; Erstatningssummen for hvad hendes Opdragelse har kostet, synes ham for stor, og han er endnu ikke kommen til nogen Afgjørelse. Det er imidlertid aldeles ikke brugeligt hos,“ vedblev hun, „at male en ung Dame, naar Billedet da ikke er bestemt til den høieste Person her, nemlig Sultanen. Jeg vil dog gjøre en Undtagelse med Pafcha B. og hans Klientinde: De skal faa Lov til at male Tenzilé, men i ethvert Tilfælde kan jeg ikke tillade, at De betræder dette Hus flere end to Gange, og hver Gang kun ganske kort.“

Hun gav Guvernanten et Bink; denne forlod Bærelset og kom strax efter tilbage med en tyrkisk flædt ung Pige, som strax gjorde et æventyrligt Indtryk paa mig.

„Det er Tenzilé,“ sagde Fru Pascha E., idet hun forestillede hende for mig.

Den unge Pige var Elskeligheden selv, Legemliggjørelsen af den mest tiltalende Ungdomsfjønhed, der var noget Rørende og dog tillige bedaarende ved hende, hun havde en slank, fin og dog fuldt udviklet Stikkelse, netop en saadan som en antik græsk Billedhugger vilde vælge sig til Model, naar han vilde fremstille den blomstrende, mest bedaarende Ungdom som et kvindeligt Væsen. Det bølgende, krusede, guldblonde Haar, de drømmende, store sorte Dine, den svagt buede Næse, Ansigtet med en ganske lysegul Tone, der næsten kun var et Skjær, og med den fyldige, søde Mund fuldstændiggjorde den eiendommelige Fortryllelse der var ved hele hendes Apparition. Jeg forstod saa fuldkommen godt, at min Ven kunde blive berust ved Synet af dette Barn fra et sydligere Himmelstrøg — den unge Pige stammede fra den persiske Grændse.

Slavinden sendte mig fra sine store, mørke Dine et mildt og dog alvorligt Blik.

„Herren der skal male Dig, min Datter,“ forklarede Paschaenken hende, der syntes lidt forundret over at staa overfor en fremmed Europæer.

Tenzilé bøiede sig gratiøst, og en allerkjæreste Rødmen udbredte sig over hendes Ansigt.

„Jeg er ikke synderlig smuk,“ sagde hun paa meget smukt Fransk, „mit Ansigt har en gul Farve,

mine Beninder Serbé og Darié ere hvide og meget smukkere."

Hendes Stemme var vidunderlig høielig og behagelig og trængte som Musik lige ind i Hjertet.

"Den Herre har faaet det Hverv at male Dig til en fransk Dame, Tenzilé," forklarede Enken. "Han vil kun komme her to Gange, og derfor maa Du forholde Dig pent stille," tilføjede hun.

Tenzilé bøiede samtykkende sit Hoved.

"Seg skal ikke trætte Dem længe," henvendte jeg mig til den skønne Skabning, "idag vil jeg kun tage en flygtig Skitse; men det er imidlertid nødvendigt, at jeg underholder mig med den unge Dame," henvendte jeg mig til hendes Herskerinde, "thi derved aabenbarer Sjælen sig for os og giver gennem Ansigtet et Gjenstik af sit Indhold, og jeg anmoder derfor om Tilladelse dertil."

"Tenzilé maa gjerne deltage i Samtalen," svarede den tyrkiske Dame indvilligende.

Jeg tog nu min Notitsbog frem, som maatte gjælde for en Skitsebog, og tegnede i lette Omrids den unge Piges Skikkelse, samtidig med at jeg underholdt mig med hende om forskjellige Ting.

Hun var i Besiddelse af en skarp Forstand og ikke almindelige Kundskaber, aldeles som de unge adelige franske Damer, der ere blevne opdragne i et Kloster, og en barnlig elskværdig Hjertelighed.

Mig betragtede hun nysgjerrig og med Efter-

tanke; hendes tænksomme, alvorlige, ustyldige Blik bevægede mig paa en vemodig, næsten smertelig Maade; altfor længe kunde jeg imidlertid ikke trække denne Sammenkomst ud.

Med stor Deltagelse skiltes jeg fra denne unge Pige, som, ihvorvel hun var en af Guds Skabninger ligesom vi andre, dog kun blev betragtet som en Ting, der ikke havde Spor af Medbestemmelsesret over sin Skjæbne, og som uvægerlig maatte rette sig efter Andres Villie.

Seg viste Fru Levien, hvis forventningsfulde og spændte Ansigtstræk bevisste mig, med hvilken Uro hun ventede mig, min lille Skitse og meddelte hende, hvad jeg havde seet, erfaret, følt og tænkt, saa roligt, lidenskabsløst og objektivt som mulig.

Saalænge jeg talte, forholdt hun sig fuldstændig tavst, men da jeg sluttede, greb hun pludselig min Haand, bøjede sig over den og kysjede den, inden jeg kunde forhindre det — der laae hede Taarer paa den, da jeg traf den tilbage — derpaa holdt hun sit Lommenørklæde op for Dinene og ilede ud af Bærelset. Med et tungt Hjerte forlod jeg Villaen og gik hjem.

„Det bliver en sørgelig Sulehøitid,“ sagde jeg til mig selv, „imorgen er det Suleaften. Hvordan skal dog alt dette ende? Den stakkels Fru Levien lider jo skræffelig. Hvor hun maa elske den Mand, siden hun kan opføre sig saaledes ligeoverfor mig,

der dog næsten er en Fremmed for hende! Hun maa være uudsigelig ulykkelig. Og hvad vil nu min Ven Franzeen gjøre? Det kan vistnok vare længe, iuden han bliver istand til at løskjøre Pigen, og hver Dag kan jo en Anden komme ham i Forkjøbet. Elsker hun ham virkelig, kjender dette barnlige Væsen i det Hele taget noget til Kjærlighed, virkelig dyb og ægte Kjærlighed? Vil han, hvis han naaer sit Maal, blive lykkelig med dette Væsen? Og ved disse Spørgsmaal, som jeg gjorde mig selv paa min lange Hjemtur, kunde jeg ikke undlade at føle en trykkende Tvivl. „Det bliver en ængstelig og bedrøvelig Juleaften imorgen,“ fortsatte jeg min Tankegang. „Kunde jeg blot være til Trøst for En af dem. Enken maa jeg imidlertid overlade til hendes Sorg, den er hellig, den tør ikke nogen ukaldet forstyrre; men Franzeen vil sikkert gjerne modtage mig imorgen som sin Ven og Kammerat, maaske kan det lykkes mig at klare hans forvirrede Tanker, hans lidenskabeligt omtaagede Sjæl, maaske endog udfrie ham af Fortryllelsen.“ Man troer saa gjerne paa Opfyldelsen af de Forhaabninger og længselsfulde Ønsker, som Hjertet er opfyldt af.

Seg rettede mine Skridt mod min Vens Bopæl; han var gaaet ud for nogle faae Minutter siden. Han havde imidlertid efterladt en Billet til mig, som man lige skulde sende mig; Indholdet af den kom mine Hensigter og Planer imøde.

„Kjære Ven,“ skrev Doktor Franzeen til mig, „jeg føler mig saa ene. Imorgen er det den kjære Jul; jeg veed jo, at De heller ikke har nogen Familie at komme til imorgen Aften; skulle ikke vi to Forladte tilbringe Juleaften imorgen sammen hos mig? Jeg venter Dem, hvis De ikke sender Afbud.“

Den 24de December var Veiret mildt og behageligt; Himmelen var rigtignok noget tilsløret, men gjennem det lette Skylag sendte Solen sit milde Lys ned, idet den bredte et anelsesfuldt, drømmende Skjær ud over den store Stads kuppelbærende Huse, over de matgrønne Bjerger og de svagt bølgende Bænder.

Det blev Aften; Sløret paa Firmamentet opløste sig i rosenfarvede Skyer, igjennem hvilke den fine, lyseblaa Himmel klart skinnede frem; Staden var badet i en Rosenglød, Havet skinnede som en gylden Strøm, og Bjergene vare ligesom dykkede ned i en stille, dyb violet Æther.

Jeg foretog mig en Spadseretur langs Havnekaaien, hvor de tydske og de engelske Skibe til Høitideligholdelse af Aftenen og vel ogsaa til Minde om Hjemmet havde fæstet smaae Grene til Masterne og Roerne, og begav mig derefter til min Vens Hjem.

Da jeg kom, sad han ved Klaveret, og jeg fik lige hørt de sidste Toner af en bethoven'sk Sonate;

han spillede ganske fortrinligt. Han reiste sig hurtigt og hilste paa mig paa en lidenskabelig og ophidset Maade aldeles imod hans Sædvane.

„Naar jeg ikke havde dette her,“ han pegede paa Klaveret og Moderne, „vilde jeg for længe siden være gaaet fra Forstanden!“ sagde han, idet han traf Veiret tungt.

Seg bad ham om at spille videre.

(Fortsættes.)

(Sophus Lange.)

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Hundrede Aargang.

N° 15.

Torsdagen den 14de April 1888.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Ved „det gyldne Horn“.

(Sugo Rosenthal-Bonin.)

(Fortsat.)

„Nei, nei,“ svarede han afværgende, „vi ville nu tale om Hjemmet i vore Børneaar og saa at sige dykke ned i et kjølede og luttrende Bad, om Sneen og Sneen der nordpaa, om den lysende, klare Stilhed i den hellige Vinternat ude paa Landet og om den fornøielige Glands fra Sulelysene inde i Bærelserne, hvad der forekommer mig som en lykkelig, eventyrlig D, til hvilken jeg hidtil altid har troet at skulle vende tilbage, men som jeg nu for evig har mistet. Jeg veed ikke, hvorfor det forekommer mig saaledes nu lige paa engang, men det forholder sig saaledes.“

„Det er kun Gjenstinet af Deres ulykkelige Sindsstemning,“ sagde jeg.

„Nei, det er noget mere, det er som en Kløft, der gaar igjennem mit Indre og skiller mig fra Lykken.“

„Ja, fordi De har skilt Dem fra Fru Levien,“ tillod jeg mig at indskyde.

„Fordi jeg føler, at jeg handler uforsvarligt mod denne Dame og søger at tilrane mig en tropisk Lykke — maaste,“ svarede han halvt overveiende, halvt spørgende.

„Det er endnu ikke for sent at vende om og gjøre denne Feil god igjen,“ formanede jeg.

„Jeg kan ikke løsrive mig fra min Længsels Drøm efter hin Pige,“ yttrede han, idet han traf Beiret med Anstrængelse. „Det er kun en Drøm, det indser jeg nok, thi jeg vil ikke snarligt kunne skaffe denne Sum tilveie, og jeg har erfaret af Fru Pascha G. selv, at forskjellige ansete Folk i Staden, og da særlig Pascha W., søge at erhverve sig Pigen. Hun vil blive taget fra mig, alle mine Ønsker og Forhaabninger ere forgjæves, og dog kan jeg ikke lade Tanken fare. Troer De iøvrigt,“ vedblev han med en smertelig Trækning omkring Munden, „at hin Dame vilde modtage mig som en angrende Synder? Saa kjender De kun daarligt hendes Karakter, der er ren, luttret og straalende.

· som en Diamant, men i alle ethiste Spørgsmaal ogsaa haard som denne Edelsten.“

„Men hun elsker Dem,“ gjorde jeg gjældende, „dybt og inderligt med hele hendes ædle, fyrige Sjæls fulde Kraft.“

„Desto mindre vil hun fornedre sig, og saaledes vil hun efter sin Opfattelse betragte det,“ svarede han.

„Troer De da at blive lykkelig med hin Pige?“ spurgte jeg uvilkaarlig i en alvorlig, vægtig Tone.

„Om jeg vil blive lykkelig for evig, det veed jeg ikke. Men det vilde i ethvert Tilfælde blive en næsten fortærende Lykke for nogle Aar, og saadanne Aar tælle hundredefold,“ svarede han med Lidenskabelighed. „Den største Lykke regnes overhovedet ikke efter Aar; det er jo egentlig kun momentvis, en vedvarende Lykke i dette Ord's potenserede Betydning vilde dræbe.“

„Ikke en rolig, vedvarende Lykke; en Lykke, der saaledes som i dette Tilfælde er baseret paa Hjertets, Sjælens, Aandens uforgjængelige Skatte, vedbliver at leve, naar alle Skjønhedens og Ungdommens Tillokkelser forlængst ere forsvundne.“

„Ja, deri har De naturligtvis Ret,“ svarede han, „men vi diskutere her et theoretisk Tilfælde, vi tage her Hensyn til en Fee, der forsvinder, saasnart jeg strækker Haanden ud efter den, som et Fata Morgana, der kun er et Gjøglebillede. Jeg

vil aldrig komme til at kalde denne Pige min, og jeg har samtidig mistet et ædelt Hjerte."

Medens han talte, var det bleven mørkt, uden at vi havde lagt Mærke dertil. Det var forekommet mig, som om jeg havde hørt en Vogn holde foran Huset og kort efter Skridt i Forværelset; men Alt var atter bleven stille.

Min Ven var lige gaaet hen til Skrivebordet for at tænde Lampen, da Døren aabnedes, og et klart Lysstjær faldt ind i Værelset. Var det et Eventyr, hvad vi nu saae, bedrog ikke vor op-hidsede Fantasi os, drømte vi ikke med aabne Dine?

Igjennem den aabnede Dør traadte Tenzilé ind med et lille eftergjort Suletræ med endel tændte Lys paa i den ene Haand; i den anden holdt hun et Brev.

Jeg var sprunget op fra Stolen, og Doktor Franzeen, der havde vendt sig om mod Døren, stod med vidt opspilede, stirrende Dine, bleg og rystende, og med begge Hænder udstrakte mod den lyse Skikkelse, som om det straalende Syn blændede ham.

"Jeg skal aflevere dette Brev til Hr Doktoren," sagde den unge Pige.

Franzeen blev staaende tavs og tilsyneladende uden at forstaae, hvad der gik for sig, og han syntes aldeles ikke at have hørt, hvad hun sagde.

Da traadte en ældre Dame, i hvilken jeg gjenkjendte Fru Leviens Husholderske, frem bag

ved den unge Pige, tog Brevet fra hende og lagde det i Franzeens Haand, idet hun sagde: „Fra min Frue til Hr Doktoren.“

Han saae paa Brevet og aabnede det langsomt ligesom i en Drøm. Han brugte lang Tid om at læse det, han syntes slet ikke at kunne forstaae, hvad det var, der stod deri. Han læste det atter og atter. Over hans Ansigt, der først var bleven blegt, udbredte nu Rødmen sig og der kom atter Liv i hans Dine; han faldt pludselig ned paa en Stol, lagde begge sine Hænder for Dinene og græd høit.

Den unge Pige med Suletræet sendte et angstfuldt Blik til den sælsomme Mand og rystede heftigt.

Seg mente ikke at begaae nogen Indiscretion ved at tage Brevet op og læse det; Skrivelsen var fra Fru Levien.

„Min elskede Ven,“ begyndte det, „jeg har erfaret, at De troer at kunne finde Deres Livslykke andetsteds end hos mig. Mit Livs Maal er Deres Lykke, og derfor har jeg løstjagt denne Pige til Dem, for at hun paa denne Aften, saa ofte den vender tilbage for Dem, skal minde Dem om, at jeg har elsket Dem sandt, dybt og oprigtigt, og at Deres Lykke er mig mere værd end min egen. Min Kamp er nu forbi. Mit eneste Ønske er, at De maa gjøre denne hulde Skabning lykkelig, og at De selv maa blive lykkelig ved Deres Balg. Tenzilé,“

fluttede Brevet, „vil, efter at De har læst dette Brev, af min Husholderske blive bragt tilbage til sin tidligere Eierinde og blive der som Deres Brud, indtil de nødvendige Formaliteter for Deres For-mæling ere ordnede.“

Medens jeg læste Brevet, havde Doktor Franzeen reist sig op og traadte nu rolig og fattet hen foran den smukke Slavinde.

„Beed De, hvad der staaer i dette Brev?“ spurgte han hende venligt.

„Ja, Herre,“ svarede den unge Pige uden at hæve Vinen, idet hendes Ansigt overgjødes af en dyb Rødmen.

„Dg er De tilfreds med den Bestemmelse, som den europæiske Dame har truffet med Hensyn til Dem?“

„Det er min Pligt at adlyde,“ svarede Tenzilé rystende.

„Opfylder De denne Pligt med Kjærlighed, med hele Deres Hjerte?“ spurgte Doktor Franzeen videre.

„Ja, hvorfor skulde jeg ikke?“ spurgte hun. „Jeg skal blive Dem en tro Tjenerinde,“ tilføjede hun mildt.

„Ikke Tjenerinde, men min Hustru skal De være. Beed De det?“

„Man har sagt mig det,“ svarede hun.

„Dg jubler Deres Hjerte ikke derved,“ forstede

Doktor Franzeen videre, „føler De ikke en uudsigelig Lykke derved?“

„Det glæder mig,“ svarede Pigen.

„Og De hvis De nu skulde tilhøre en anden Mand, vilde De saa ikke blive ulykkelig derover?“ fortsatte den unge Læge dette sælsomme Forhør.

„Saa vilde jeg tjene ham, saaledes som det er min Bestemmelse.“

„Og være glad derved?“

„Ja, Herre!“

„De troer altsaa ikke at blive ulykkelig, naar De ikke kommer til at tilhøre mig?“

Tenzilé smilede.

„Jeg vilde gjerne have Dem til Herre.“

„Men De vilde ikke blive ulykkelig, bedrøvet, trostesløs i det andet Tilfælde?“ gjentog den unge Mand.

„Nei,“ smilede Tenzilé.

Samtalen var bleven ført paa Tyrkisk.

Min Ven vendte sig om til mig.

„Drømmen er forbi,“ sagde han paa Tydsk, „jeg troede mig elsket; Pigen tilhører imidlertid en hel anden Verden end den, i hvilken vi andre leve. Hun er et deiligt Billede, et skjønt Vegetøi, men ingen Hustru for os Europæere. Ligesom Fru Leviens Brev og Handlemaade har aabnet mine Dine for, hvor ædel en Kvinde kan være, hvad særlig denne Kvinde er istand til, hvilken Art af

Kjærlighed det er, hun nærer for mig, saaledes have disse sidste Minutter sønderrevet ethvert Spor af det Slør, som Fantasi, Lidenstkaab og Sindets Varme havde vævet for mit Die. Jeg vil gaae hen og kaste mig for hendes Fødder og trygle hende om Tilgivelse og bede hende for anden Gang redde mig.“

„Fru Josepha,“ henvendte han sig til Tenzilés ældre Ledfagerinde, „tag nu hjem til Deres Frue med dette smukke Barn og sig hende, at jeg kommer om nogle Minutter for at udtale min Tak for hende.“

(Fortsættes.)

(Sophus Lange.)

Foreslaaet nyt Medlem:

fhv. Kjøbmand H. F. Olivarius.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Hundrede Aargang.

N° 16.

Lørdagen den 21de April 1888.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Ved „det gyldne Horn“.

(Hugo Rosenthal-Bonin.)

(Fortsat.)

Benligt smilende tog Tenzilé Afsted og gik bort med Husholderstken — og der var atter mørkt i vort Bærelse.

„De undskylder mig,“ sagde Doktor Franzeen, idet han vendte sig om til mig.

„Skynd Dem, skynd Dem blot,“ svarede jeg, „ethvert Minut som De kommer tidligere ud paa Villaen, er en værdifuld Gave selv for mig. Og saa for mig vil det blive en Festaften, idet jeg alene i mit Hjem udmaler mig den Lykke, som nu vil herste i den kjære Villa derude.“

„Sa, jeg vil forsøge, om jeg kan opnaae

Tilgivelse," yttrede Franzeen, men Ordene syntes mere henvendte til ham selv end til mig.

„Jeg veed sikkert, at De vil faae den.“

I Mørket tog vi Afsted med hinanden og skiltes med et langt, meget sigende Haandtryk, og jeg gif hjem.

Jeg kunde vel have været hjemme en Time, da jeg hørte en Bogn standse udenfor, og faae Minutter efter stod Fru Leviens lille, graahaarede arnautiske Tjener foran mig og overbragte mig en Indbydelse til endelig saa snart som mulig at komme ud til Villaen. Jeg skyndte mig saa hurtig ned til Bognen, at den Gamle neppe kunde følge mig.

Da jeg traadte ind i Dagligstuen, fandt jeg Fru Levien og Doktor Franzeen staaende med hinanden i Hænderne, og ud af deres Dine straaledede en saadan Ulykjalighed, som det vel neppe falder i de samme Menneskers Lod to Gange at føle. Paa et lille Bord henne ved Bæggen stod med alle Lyfene tændte det lille Suletræ, som Tenzilé havde baaret.

Den unge Pige var bragt tilbage til hendes tidligere Eierinde.

Hvorledes Forsoningen blev bragt istand, har jeg aldrig rigtigt faaet at vide. Doktor Franzeen fortalte mig kun kortelig, at han havde sagt omtrent det Samme til hende, som han sagde til mig hjemme

hos ham, thi det var alt, hvad hans Tanke var istand til at rumme i hint Dieblif.

Da han traadte ind til hende, bredte Armene ud imod hende og sagde: „Tilgiv mig, tilgiv mig, jeg har drømt en Hafschiſchdrøm, men nu er jeg vaagnet og ser intet andet i hele Verden end Dig,“ havde Fru Levien næsten mistet Bevidstheden og var faldet afmægtig om i hans Arme, og da hun endelig slog de store Dine op, saae hun alvorligt og dybt bevæget paa ham, lagde langsomt begge Armene om Halsen paa ham og trykkede sine Læber mod hans.

Dagen efter blev det meddelt Paschaenten, at Tenzilé skulde blive hos hende, indtil der blev truffet nærmere Bestemmelser med hende.

Kort Tid efter meldte Pascha W. sig hos Fru Levien og udtalte Ønsket om at optage Tenzilé i sit Hus.

„Ja, forsaavidt den unge Pige ønsker det,“ svarede Fru Levien betingelsesvis.

Fru Levien kjørte til Enken E. og forebragte Pascha W.s Ønske for den unge Pige, der svarede, at hun med Glæde vilde drage ind i den rige, fornemme Mands Hus, hvad der ogsaa skete endnu samme Aften.

Og saaledes endte min Jul ved det gyldne Horn.

En Træffer.

(Novellette af B. Dulot.)

Det var min Fødselsdag, allerede den femogtyvende. Dette „allerede“ skyldes min Opfattelse dengang; nu da de femogtyve ere nærved at fordobles, indser jeg, at jeg dengang var „kun“ femogtyve, det vil sige, at jeg endnu havde en lang Række af Ungdoms- og Skjønhedsaar for mig.

Thi smuk var jeg virkelig; det indser jeg bedre nu end dengang, uagtet jeg saamænd var indbilst nok; men den tabte Skjønhed, som min Grindring og nogle gamle Fotografier atter trylle frem for mig, synes mig nu meget mere tiltalende end det, som mit Speil dengang viste mig. Jeg mindes, at dengang var det mine Dine, der ikke vare store nok, og nu er det mine Fodder, der ere altfor store; dengang var mit Haar ikke silkeblødt nok, — og nu er det mig for graat. Naar det endda var

hvidt, saa havde det dog altid en vis Charme, men graat! Taagens, Ufelets og alle Theoriers elendige Farve, der saa tydelig peger paa den efteraarsagtige, dumme, intetfigende Episode, da man er for ung til at være en hæderværdig Matrone og aldeles decideret for gammel til at være ung.

Paa min Fødselsdag altsaa succede jeg over, at jeg allerede var femogthve Aar. Og til dette Suk var jeg i Grunden fuldt berettiget, thi selv om der ogsaa endnu laae for mig en ikke saa kort Række af skønne Ungdomsaar, saa laae der dog ubestridelig en endnu skønnere og i ethvert Tilfælde aldeles unyttet bag mig. Af Natur var jeg den muntreste Skabning af Verden, men det var bleven min Lod at opleve den ene Sorg efter den anden og altid være omgivet af Sygdom, Død og andre Ulykkelsestilsfælde. Og saa manglede jeg ovenikjøbet ethvert Anlæg til at være Taareperse. Jeg var ikke værdig til at blive hjemløst af saamange sørgelige Ting, thi jeg formaaede ikke at føle nogen rigtig Sorg ved alt dette. I mit Indre følte jeg stadig en — desværre aldrig tilfredsstillet — Tilbøielighed til at være rigtig glad og munter.

Jeg fik aldrig Lov dertil — til at lee, mener jeg — men jeg følte inden i mig denne tilbagetrængte Latter, der ligesom den lille Spire hagede af Vængsel efter endelig at faae Lov til at bryde ud, og jeg ansaae det for en stor Misforstaaelse imellem mig

og Skjæbnens Gudinde, at min Tilværelse var bleven saa „nekrologist.“

Vi, mine Forældre, to Søstre og jeg boede sammen med mine Bedsteforældre paa deres Eiendom. Jeg var sex Aar gammel — en lystig, dansende, springende og jublende Bildkat, og dengang var det endnu ikke forbudt mig at lee, men saa begyndte det at gaae løs med Dødelighed. Først mine Bedsteforældre, hvad der dog ikke kunde nedtrykke mig; den, der som lille Barn har kunnet fortvivle over en døv Bedstemoders og en gnaven Bedstefaders Død, kan jo kaste den første Sten. I Løbet af de næste to Aar døde begge mine Forældre. Heller ikke denne i Sandhed store Ulykke for mig forstod jeg. Hvad veed man i otteaars Alderen om Dødens forfærdelige Majestæt? Rigtignok blev min indre Livslyst trængt tilbage ved alle Sørgeceremonierne, ved de sorte Klæder og ved at Folk stadig kaldte mig „stakkels Barn,“ naar de ligesom velsignende lagde Haanden paa mit Hoved, idet de sukede dybt og førte Lommetørklædet op til Dinene, hvorved jeg da selv begyndte at græde; men naar jeg var alene, var jeg dog umaadelig glad ved at være til. Denne Barnehjertets Glæde ved Livet maa have været af en temmelig feig Natur, thi naar den ikke blev udryddet i det Institut, i hvilket min Formynder lod mig opdrage, saa er dette et Bevis paa, at den overhovedet ikke lod sig udrydde

Ikke engang nu, da jeg har maattet erkjende Fremkomsten af de første graa Haar, hvorved desværre min Ungdom er gaaet tilbunds, og da jeg er kommen saa vidt, at jeg giver mig til at optegne mine Ungdomserindringer, der endnu ville indeholde en Række af † — ikke engang nu er jeg rigtig istand til at anslaae en begrædelig Tone, men taler om disse melankolske Sager, som om de vare bestemte til „Fliegende Blätter“ — og jeg er overhovedet meget godt oplagt.

Altsaa, lad mig atter optage Traaden i min macabre Fortælling: I adskillige Aar blev jeg hos de gode Søstre, hvor jeg fra Morgen til Aften skulde bede for de stakkels Sjæle og græde over de arme Syndere og tænke paa den „Time, da vor dødelige Afgang forestaaer,“ men den kolde Luft derinde formaaede ikke at slukke den glade Livsgnist i Barnehjertet, den vedblev at gløde og glædede sig til det Dieblif, da Dørene skulde aabne sig.

Endelig oprandt den Dag, da min Formynder, en rar gammel Herre, der pleiede at besøge mig regelmæssig fire Gange om Aaret i Taleværrelset, kom fjørende for at hente mig.

En uhyre Glæde fyldte mit Hjerte, og jeg frygtede næsten for, at det skulde sprænges af Glæde. Ud, ud paa den anden Side af disse affhyelige Mure, ud i en ny ufjendt Verden, hvor

man havde Lov til at lee og juble, — det var altfor deiligt — Hurra!

Min Formynder tog mig med sig ud paa Landet til et Slot, hvor han boede baade Sommer og Vinter sammen med en ældre Søster og sin femoghalvfjerdsfjidsstyveaarige Moder. At Livet paa Slottet der var uudholdelig morsomt, vil jeg just ikke paastaae. Herren i Huset var svagelig, hans Søster var en gammel Tomfru, der altid var tvær og i daarligt Lune, og den Urgamle — som jeg kaldte hende til Adskillelse fra de to andre Gamle — var baade lam og blind.

(Fortsættes.)

(Sophus Lange.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Fotograf P. L. Petersen.

Malersvend C. H. Schlein.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Hundrede Aargang.

N°. 17.

Lørdagen den 28de April 1888.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

En Træffer.

(Novelle af B. Dulot.)

(Fortsat.)

Af Gæster kom der Præsten — en meget streng Herre, Doktoren — en meget alvorlig Herre, en pensioneret General — en meget hidsig Herre og en fattig adelig Enke — en meget melankolsk Dame.

Jeg behøver vel ikke at fortælle, at Croquet, Ridning, en lille Svingom eller Courmageri aldeles ikke eksisterede i vor Kreds. Og dog — Guderne maa vide, hvad der gav min Lystighed Næring, men jeg var uhyre fornøiet i disse Omgivelser. Den smukke Park, Skoven, i hvilken jeg havde Lov til at streife frit omkring, Hønsegaarden, Køstalden,

den nette lille Landsby — Alt fyldte mig med Henrykkelse. Jeg kjendte Intet til Verden og troede, at saadan som det var her, hvor jeg befandt mig, saadan var det overalt. De Andre kunde være graac og gnabne, ligesaa meget de vilde, jeg var altid munter, smilende og glad.

En Morgenstund lod min Formynder mig falde ind i sit Arbeidsværrelse. „Kjære Angelina,“ jagde han, „jeg maa gjøre Dig en Meddelelse. Din Formue, over hvilken jeg ikke har havt fuld Dispositionsret, men som efter Dine Forældres testamentariske Bestemmelse . . . naa, hvad er der nu at lee af?“

„Der sidder en Flue paa Tippen af Deres Næse, Onkel.“

Jeg kaldte altid min Formynder for Onkel, skjøndt der ikke var Spor af Slægtstabs imellem os.

„ . . . efter Dine Forældres testamentariske Bestemmelse blev deponeret i Bankierhuset Meier & Co. Hvis man havde spurgt mig, vilde jeg trods de høie Procenter ikke kunne have bifaldet dette Valg. Den bedste Maade at anbringe Kapitaler paa er at sikkre dem i faste Godsfer . . .“

„Faste Godsfer?“ spurgte jeg for at vise, at jeg hørte efter.

„Forstaaer Du ikke det? . . . Hvad er det nu, Du bestiller?“

„Jeg laver Heste.“ Jeg havde allerede stillet

tre af disse Kunstværker op foran mig; jeg havde lavet dem af en Avis, der laae paa Bordet. Det var bare Begyndelsen, det var min Mening at lave et helt Stutteri, men Onkel feiede med en utaalmodig Bevægelse alle mine Arabere ned i Papirkurven.

„Jeg beder Dig alvorligt om at skjænke mine Ord Opmærksomhed,“ sagde han, „thi det dreier sig om alvorlige Ting. Hør altsaa efter: Huset Meier & Co. er gaaet fallit.“

„Hvad er det?“

„Eller med andre Ord, det er sprængt. Hvad er der nu igjen at lee af?“

„Jeg leer, fordi det lyder saa komisk: faste Godser og sprængte Huse, det ender vel med, at man ogsaa har fiddende Slotte og løbende Taarne. . .“

„En sprængt Bank er ikke noget morsomt, mit stakkels Barn.“

„Lov mig bare en Ting, Onkel, kjære, gamle Onkel, kald mig ikke „stakkels Barn,“ det har jeg hørt evig og altid, med deres „stakkels Barn“ har Folk kunnet bringe mig i Raseri. Jeg er ikke stakkels, jeg er lykkelig og rig.“

„Det Sidste er Du desværre ikke mere, stakkels B . . ., jeg vilde sige Angelina.“

„Og hvorfor ikke?“

„Fordi Banken, i hvilken Din Formue stod, er gaaet fallit. Det Hele er tabt indtil sidste Hvid, Du er fattig som en Kirkerotte.“

„Ha ha . . . Kirkerotte! det var et brillant Indfald.“

„Det er ikke noget Indfald, det er en ganske almindelig Talemaade, det vil sige, at et Menneske ikke eier en Hvid.“

„Hvad skulde jeg bruge en Hvid til?“

„Åh, Du forstaaer Dig ikke det allermindste paa Verden. Hør nu efter, hvad jeg vil meddele Dig. Uden Benge kan man ikke leve i denne Verden. Hvorledes vil Du bære Dig ad, naar jeg ikke er mere? med min egen Formue kan jeg ikke sørge for Dig, thi den tilfalder min Nевø, der er Majoratsarving. Og til at blive gift, er der her ikke nogen Udsigt for Dig, da Du jo nu staaer aldeles uden Medgift; ude i Verden vil Du ikke kunne fortjene Noget, thi Din Klosteropdragelse har ikke bibragt Dig Kundskaber, der ere beregnede paa Erhverv. Det Gæste, der bliver tilovers for Dig, ja endog det Bedste, hvortil min Erfaring, mit Vensteb og, hvis det er nødvendigt min Myndighed bør bevæge Dig, er at gaae i Kloster.“

Denne gang lo jeg ikke.

„Nei, nei, Onkel!“ raabte jeg, „blot ikke det, jeg besværges Dem, blot ikke det!“

Seg maa have sat et forstrækkeligt Ansigt op; jeg følte, hvorledes mine Læber bævede, og hvorledes hver Blodsdraabe var vegen fra mine Kinder.

„Ja, hvis Du ikke for nogen Pris vil tilbage

til Klosteret igjen, omendstjøndt dette efter alle vores Mening her, og i Særdeleshed Præstens vilde være det naturligste, saa er der endnu en Udvei tilbage for Dig: Du kan gifte Dig med mig."

"Gifte mig med Dem, Onkel, ja hvorfor ikke?" svarede jeg, idet jeg fik mit gode Humør igjen, "det kan der da ikke være noget Hæxeri ved!"

Jeg kjendte fra Klosteret Ritualet for Ægtevielser, det var jo den ligefremmeste Sag af Verden: Man traadte hen foran Alteret og sagde "Ja", det var det Hele.

"Ja, det vilde rigtignok fjerne alle Bønskeligheder, og Du vilde saa være forsørget med det Samme," sagde Onkel estertænkjom. "Majoratet kunde Du ganske vist ikke arve, men efter min Død vilde der dog tilfalde Dig en ganske anstændig Part som Enke."

"Tal dog nu ikke igjen om Døden, kjære Onkel, jeg kan ikke udstaae det Ord, og her dreier det sig om Livet. Jeg vilde meget gjerne blive ved at leve her, jeg synes rigtig godt om at leve her hos Dem, og hvis det bedst kan ske ved at vi gifte os, saa gifte vi os, lille Onkel, imorgen om De vil. Det vil ordentlig blive Løier, naar Folk skal sige "Fru Baronesse" til mig. Jeg giver mig ligestrax til at springe ligesom dette Meieri . . ."

"Hvilket Meieri, Du taabelige Barn?"

„Huset Meier, hvor min sidste Hvid Laae, som jeg nu ikke har mere.“

Dg saaledes blev altsaa mit Ægteskab bestemt. Det var en rigtig Fæst for mig: jeg kunde blive her i dette solrige Slot og ovenikjøbet som dets Herskerinde; jeg vilde blive den Gamles Søster og den Urgamles Datter, og den hidtige General og begge de Andre, der altid behandlede mig som et lille Barn, kunde jeg saa rigtigt imponere, og den kjære Formynder, min eneste Ven paa hele Jorden — vilde det ikke være ens, om jeg kaldte ham lille Mand eller lille Onkel? Hvad var egentlig den specifikke Forskjel paa en Ægtefælle og en Onkel? I min Uskyldighed fandt jeg intet Svar paa dette Spørgsmaal.

Ja, jeg havde end ikke nogen Anelse om, at mit Ægteskab med en halvtredstindstyveaarig Mand, som jeg hidtil havde betragtet som Onkel, berøvede mig en Ret, en Fordring, som min Ungdom havde til Livet: Retten til Kjærlighedslykke. Jeg vidste ikke, at den Jubel over Tilværelsen, som jeg følte i mit Bryst, at hele den længselsfulde, bølgende Kraft i mit Hjerte kun vare Foraarsstegnene paa en kommende Sommer; og at Livets høieste Lykke hedder „Kjærlighed“, havde jeg ingen Anelse om.

Det Ord eksisterede aldeles ikke i Klosterets Ordbog. Rigtignok gjentog vi daglig et Ord, der skreves med de samme Bogstaver, thi Tro, Haab og

Kjærlighed høre jo sammen; men disse tre Ord gjaldt Himlen, ikke Jorden. Ogsaa til Næsten skulde vi nære Kjærlighed, men dette gjaldt alle Mennesker, ikke en Enkelt. Vi vidste ikke, at der imellem alle Mennesker netop kunde findes saadan en Enkelt, som ikke blot var Ens Hjerter nærmest, men som ganske og aldeles kunde udfylde det, paa hvem vi med Kjærlighed vilde troe, paa hvem vi vilde haabe med Tro og som vilde føre os ind i selve Himlen, — som vi med eet Ord vilde elske.

Jeg blev altsaa gift med Onkel; og uagtet der naturligtvis indtraadte nogen Forandring i Forholdet mellem os, forekom det mig dog, at alt i det Hele taget gik ligesom før Egtetabet. Først da Himlen skjænkede mig en lille levende Duffe, begyndte, om jeg saa maa sige, en ny Sol at skinne for mig. Min Dreng, min egen Bubi, hvilken Glæde . . . (han er forresten den Dag idag min Glæde, uagtet han snart er tredive Aar og allerede har været gift længe).

Men bortset fra denne Glæde udviklede min Tilværelse sig paa samme Maade, som det havde begyndt: Graat i Graat. Min Mand vilde indbyde nogle Gæster til Afspredelse for mig, men saa blev hans Søster syg, og i lange Maanedes fandtes der i Slottet ikke Andet end barmhjertige Søstre, Lægeconcilier og til Slut min Svigerindes Begravelse; og derefter sex Maanedes officiel Sorg.

Min Egtefælle bestemte nu for at adsprede mig, at vi skulde flytte ind til Hovedstaden; men saa fik hans kroniske Svagelighed en akut Karakter, og nu maatte jeg naturligvis selv paatage mig en barmhjertig Søsters Hverv. Efter nogle Maaneders Forløb blev han vel kureret for dette Sygdoms- anfald, men var samtidig bleven lam, og nu kunde der altsaa ikke mere være Tale om nogen Fornøielses- reise til Hovedstaden. Jeg var lænket til min Egtefælles Sygestol, og han tillod mig heller ikke at være borte fra sig en halv Time; han blev lunefuld og var ofte meget urimelig mod mig, — Herren tilgive den Staffel — og saaledes vedblev det i flere Aar.

(Fortfættes.)

(Sophus Lange.)

Foreslaaet nyt Medlem:

Kleinemed W. A. Sponholz.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Hundrede Aargang.

N° 18.

Lørdagen den 5te Mai 1888.

— x —

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Anagertorv 10. Kjøbenhavn.

En Træffer.

(Novellette af B. Dulot.)

(Fortsat.)

Imidlertid modtog vi atter Meddelelse om et Dødsfald. Vor Nævn, der havde været svagelig i lang Tid, var død. Dette kunde jeg imidlertid ikke rigtig betragte som en Ulykke, eftersom det jo gjorde min egen Dreng til Majoratsarving.

Saaledes forløb mine bedste Ungdomsaar. Lidt efter lidt havde jeg ogsaa erfaret, hvad min klosterlige Opdragelse havde holdt hemmeligt for mig, at der paa Jorden findes et Himmerig, som kaldes „Kjærlighed“. Det var af forskjellige Bøger, at jeg høstede denne Kundskab, thi som Forholdene vare, kom jeg ikke i Forbindelse med nogetsomhelst

Bæsen, der kunde have bibragt mig den søde Lære. Selvfølgelig vilde jeg heller ikke have taalt noget saadant Forsøg, thi jeg var en hæderlig og tro Hustru; jeg havde aflagt Ed paa Trostfab, og altsaa var den hellig og ukrænkelig for mig. Men jeg vil ikke rose mig, jeg blev jo ikke fristet.

Efter lange, lange Lidelser døde min Mand, og jeg begræd ham af hele mit Hjerte langt ud over det officielle Sørgeaar. Min Svigermoder, der nu var alene tilbage i Slottet sammen med mig og min Bubi, blev i sit firfindstyvende Aar angreben af Epilepsi, der varede fem Maaneder. Atter Klokkklang, Begravelse og et halvt Aars officiel Sorg.

Men dermed sluttede saa ogsaa Rækken af mine Oplevelser paa Begravelsesvæsenets Omraade, og den sorte Farves Herredømme, der nu var sluttet, havde ikke formaaet at udtørre den Kilde af Livsglæde og Munterhed, som sprudlede dybt inde i min Sjæl. Sammen med min kjære Bubi forlod jeg det sorgelige Slot og bosatte mig i Wien — en smuk, rig og livsglad Enke paa fire og tyve Aar.

Fri, fri, fro og from — som Turnerne sige — begyndte jeg mit egentlige Liv i Verden. Nu gjaldt det om at indhente, hvad min første Ungdom havde nægtet mig; nu skulde det rigtig gaae løs med Dands og Lystighed og Glæde, hvortil jeg

besad saa kolossale Anlæg, men som Forholdene hidtil havde holdt i Fængsel.

Seg leiede en elegant Bolig, aflagde Visitter, meddelte forskjellige Damer, der hørte til de toneangivende i Wien, at det var min Hensigt at deltage i Selskabslivet og at holde aabent Hus; en af de erfarne Verdensdamer tog mig under sine Binger, førte mig paa Baller, i Theatret og paa Koncerter, skaffede mig Gjæster til mine Saloner og underviste mig i den Kunst at gjøre Lykke.

Seg blev snart omgivet af et Hof af Tilbedere, lutter elskværdige unge Mennesker, den Ene mere elskværdig end den Anden. Hvis blot En af disse, ligegyldig hvilken, for et Par Aar siden var kommen ud til os paa Slottet i vor Ensomhed og havde ladet mig være Gjenstand for alle disse Kjærligheds-erklæringer, himmelvendte Dine og dybe Suk, som nu hørte til Dagens Orden, kunde han maaske være bleven farlig nok. Derude vilde maaske den Enes fine, blonde Overskæg eller den Andens dybe, glødende Blik eller den Tredies Ridderlighed først have faaet mit Hjerte til at banke; maaske vilde den Tilbageholdende eller den Dristige eller den Uforskammede have formaaet det, maaske kunde et skjult Haandtryk, eller en Billet i en Buset eller et Knæfald — ligegyldig hvilket af alt dette have faaet Kjærlighedens svulmende Knop, som jo ethvert ungt Kvindehjerte gemmer, til at udfolde sig, saa

at jeg havde tilstaaet for mig selv: „ham er det, jeg elsker,“ men her i denne store Verden anvendte de alle paa engang med den samme skjønne Enstemmighed som det græske Theaterkor, deres Forsførelseskunster paa mig, og dette var min Redning. Jeg forelskede mig paa engang i et halvt Dufin, og paa denne Maade vedblev mit Hjerte egentlig at være frit.

Jeg kjendte Kjærligheden fra Romanerne og vidste, at den var en Følelse, som kun Een kunde være Gjenstand for, og da jeg i min Enthusiasme ikke var istand til at foretrække nogen Enkelt af mine elskværdige Tilbedere, var det mig klart, at jeg ikke elskede.

Og saaledes gif det til, at jeg paa min tidligere omtalte Fødselsdag udbrød med et Suf: „Allerede fem og thye Aar og endnu ikke forelsket!“ Er det ikke u hørt? Naar skulde jeg dog lære denne Livets saa høit priste Krise at kjende, naar jeg nu skulde træde ind i den anden Fjerdedel af et Aarhundrede uden at have følt den mærkværdige Trang til at skjære et Navn ind i Barken paa et Træ, og hvad nyttede det, at jeg fandt Behag i Edgar, at Johnny var henrivende, at Karl var interessant, at Hugo var tiltrækkende, at Otto var morsom, eller at jeg beundrede den Enes hvide Tænder, den Andens elskværdige Humør og den Tredies rørende Sentimentalitet, naar jeg dog ikke vilde finde mig i, at nogen

af dem havde den Præetension at ville besidde mig for sig alene?

Eller var det maaste den uendelige Moderkjærlighed, der fyldte mit Hjerte, som var Skyld i at ingen anden Kjærlighed kunde faae Lov til at trænge derind? Dette Spørgsmaal gjorde jeg ogsaa mig selv; thi i Sandhed, min elskede Dreng, min kjære Bubi, var min Afgud. Lige overfor ham følte jeg, at hele den øvrige Verden Intet betød, og dette skal jo være et sikkert Tegn paa, at Kjærligheden er ægte; af alle Jordens Børn forekom han mig at være det smukkeste, det artigste og det mest dyrebare, med eet Ord det eneste.

Han var endnu ikke fuldt syv Aar gammel, men jeg vilde have, at han skulde blive meget dygtig, og derfor havde jeg allerede antaget en Hovmester til ham; allerhelst vilde jeg have foreskrevet en Rector magnificus fra et eller andet Universitet til denne Hæderspost. Jeg havde ladet indrykke et Avertissement i Bladene om, at man søgte en Hovmester for den eneste Søn i et stort Hus; at den eventuelle Ansøger maatte være i Besiddelse af saavel fuldstændig akademisk Dannelse og om mulig Verdenserfaring som Kjendskab til døde og levende Sprog, og at han vilde faae et Honorar af 3000 Gylden.

Efter dette Avertissement fik jeg flere end 100 Breve, og min Dør var ligefrem beleiret af Rækker

af Ynglinger og Mænd, der vare i Besiddelse af akademisk Dannelse og indgaaende Kjendskab til alle døde og levende Sprog, Mænd, der erklærede sig istand til endvidere at undervise i Fægtning, Ridning, Svømning, Dands, Tegning, Fortepiano, Klarinet og Billedskjæring.

Mit Valg faldt paa En, der ikke havde fremstillet sig personlig, men kun sendt et Brev. Han havde taget Doktorgraden og var Søn af en berømt tydsk Forfatter, der selv i sin Tid havde været Hovmester i en fyrstelig Familie, som jeg kjendte og som varmt anbefalede baade Faderen og Sønnen; jeg tøvede derfor ikke med at vælge den unge Dr. M. og bad ham komme snarest.

Han kom og — vilde strax reise igjen. I vor Korrespondance havde der nemlig ikke været Tale om Barnets Alder, og da jeg forestillede min kjære Bubi for Doktoren, blev denne ganske bleg og var, saavidt jeg erindrer, ikke ganske høflig overfor mig, idet han yttrede noget om, at det vist var bedre, at jeg antog en Barnepige og at han beklagede ikke at være ganske sikker i A B C eller noget Lignende. Kort og godt, han vilde strax reise igjen. Jeg bad ham indtrængende om at blive og lovede at forhøje Honoraret. Det sidste afflog han at modtage, men — jeg fik ham dog til at blive.

Naturligvis behøvede min kjære Dreng ikke i Begyndelsen at lære Andet end at stave og at

tegne Streger, og alle hans Mentors skjønne Kundskaber vare foreløbig overflødige, men efterhaanden vilde han vove til, og iøvrigt var han et saadant Vidunderbarn, at Dr. M.s store Kundskaber ikke længe vilde faae Lov til at ligge ubenyttede hen.

Imellem den store Lærer og den lille Elev opstod der snart en inderlig Kjærlighed. At elske min Dreng er jo saa selvfølgesigt og naturligt, thi han er saa smuk, saa god, saa brav, saa sandhedskjærlig og endvidere saa munter, saa fix, saa beleven, saa . . . naa, jeg har vist allerede tidligere bemærket, at han var en rigtig prægtig Dreng. Og hvad Læreren angaaer, saa forstod jeg ogsaa, at Drengen sluttede sig saa nøie til ham; han var ligeledes smuk, brav, god, sandhedskjærlig, munter, fix og beleven, — især det Sidste var han i en aldeles forbausende Grad — og i det hele taget var han en fuldendt Mand.

Naa, lad os nu komme tilbage til min Fødselsdag. Jeg troer næsten, at det er for tiende Gang, at jeg begynder paa at omtale denne Fødselsdag og saa tager fat paa noget Andet; nu turde det maaske være paa Tiden at stoppe op med alle disse Sidebemærkninger.

Jeg havde fattet den Beslutning paa denne Dag at træffe et Valg imellem alle mine Tilbedere.

„Det er dog Din Mening at ville gifte Dig igjen, saameget er da sikkert,“ saaledes tiltalte jeg

paa denne Dags Morgen den femogtyveaarige Dame, der stod ligeoverfor mig inde i Speilet. „Gjør dog nu en Ende paa al denne Bankelmødighed. Du kan kun faae Een,“ vedblev jeg ligesaa moralsk som rigtigt. Hun inde i Speilet smilte, som om hun vilde sige: „Na! det var Skade!“ Du synes egentlig godt om dem allesammen. Grib nu rask til og tag En af dem og gaae saa gladelig til et behageligt Bryllup; i ethvert Tilfælde da behageligere end det med den gamle Dnfel.

(Fortsættes.)

(Sophus Lange.)

Selskabets Bogholderkontor

Løbstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

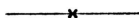

Borger-Dennen.

Hundrede Aargang.

N° 19.

Lørdagen den 12te Mai 1888.

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Som Betingelse for at meddele Konfirmation paa Selskabets Love er der af Ministeriet opstillet Vilkaar, som Administrationen ikke uden særlig Bemyndigelse af Repræsentantsforsamlingen anseer sig berettiget til at gaae ind paa.

Som Følge heraf indkaldes en Repræsentantsforsamling til Fredag den 25de ds. Eftermiddag Kl. 3^{1/2}.

Til denne Forsamling inbydes d'Herrer Re-
præsentanter.

Administrationen. Kjøbenhavn den 7. Mai 1888.

A. E. Reimann. L. J. Holmberg. Th. Svanekjær.

Rierrumgaard.

Beretning

om

Repræsentantforsamlingen

den 31. Marts 1888.

Torsdagen den 31te Marts 1888 afholdtes den aarlige Generalforsamling, til hvilken 28 Repræsentanter havde givet Møde og paa hvilken følgende Sager foretoges:

A. Til Underretning.

1. Ifølge det fremlagte Regnskab for 1887, der findes trykt i Ugebladet Nr. 9 var der i 1887 udbetalt

i Pensioner til	189 Medlemmer	10,593 Kr. 50 Ø.
i Gratificationer til	413	— 12,030 — „ —
i rentefri Laan til	41	— 20,850 — „ —

Salt er saaledes 643 Medlemmer eller over

28 % af Selskabets samtlige Medlemmer blevne understøttede i 1887.

Den $31/12$ 87 udgjorde den almindelige Fonds Formue . . . . . 383,006 Kr. 22 Ø.

Den $31/12$ 87 udgjorde Laane-
fondens Formue . . . . . 48,816 — 02 —

den almindelige Fond har i 87 en Underbalance af
205 Kr. 16 Ø.

Laanefonden har i 87 et Overskud af 1392 — 91 —

2. Medlemsantallet var

den 1ste Jannar 1887 2347

i 1887 ere døde 77

i — „ udmeldte og udsfattede . 80 157

indmeldte nye Medlemmer 57

Afgang altsaa . . . 100.

Rest den 31te December 1887 . . . . . 2247.

Deraf Betalende . . . . . 2076.

Pensionister og Kontingentfri 171.

3. Det af Repræsentantforsamlingen den 30. December f. N. bevilgede Beløb 100 Kr. til Forhøielse af ældre Pensioner er af Administrationen fordelt paa 10 Pensioner, hvorhos en ledig Portion af det Brockste Legat er tildeelt Skomager Petersens Enke, Medlem fra 1837 og 82 Aar, og en ledig Portion af Caroline Legatet Krigsraad Olsen, Medlem fra 1853 og 95 Aar.

4. Det aarlige Eftersyn af Selskabets Activer

foretoges den 23de Februar d. A. af de 3 dertil valgte Repræsentanter i Forbindelse med Administrationen, ved hvilket Eftersyn Intet fandtes at erindre.

5. Det ifølge Repræsentantsforsamlings Beslutning af 30. December f. A. nedsatte Festsudvalg bestaaer af:

Statsraad Lindberg, K. & DM.

Intendant C. Clausen.

Direktør Ritzau, R.

Boghandler Aug. Bang.

Tøifabrikant Kromphardt.

Snedkermester Drelberg, R.

og Administrationen.

Fra Selskabets Side vil dets 100-aarige Bestaaen blive fejret ved en Kirkefest i Frue Kirke og Udgivelsen af et Festskrift, hvis Udarbeidelse Direktør Ritzau har viist Selskabet den Velvillie at paatage sig. Nærmere Underretning om Ordningen af Kirkefesten vil blive bekjendtgjort her i Bladet.

B. Til Beslutning.

6. § 1887 var der indkommet:

a. 54 Ansøgninger om Laan

Heraf bevilgedes 42 til Beløb . . 21,200 Kr.

b. 546 Ansøgninger om Pension og Gratification

Heraf bevilgedes 380

til samlet Beløb . . . . . 10,980 Kr.

cfr. nedenfor trykte Fortegnelse
medens følgende 26 Medlemmer tilstodes Pension
hver 50 Kr. aarlig fra 1ste Januar d. N.

Nr.		Medl. fra	Ålder
1719.	Krigsraad Lunds Enke	1821.	70.
1844.	Guldsmed J. Cordoza	1835.	75 ¹ / ₂ .
1888.	Toldassistent Rohdes Enke	1836.	74 ¹ / ₂ .
1928.	Murmester Beholdts —	1838.	73.
1930.	Sagfører Lunds —	—	70.
1939.	Kapitain Gibes —	1839.	76.
1945.	Stomagerm. Friberg's —	—	69.
1955.	Parfymager Minets —	—	74.
2159.	Høfer Jeppe'sens —	1842.	73.
2257.	Uhrmager Hous —	1843	75.
2377.	Strædermester Mariager	1844.	73.
2421.	Stolemager Feddersen	—	75.
2545.	Klokker Pfishers Datter	1845.	70.
2808.	Toldassistent Bjerings Enke	1846.	77 ¹ / ₂ .
2951.	Grosjerer J. Holm	1847.	80 ³ / ₄ .
2962.	Hattfabrikant Thomsens Enke —	—	70.
2989.	Musiklærer C. Keil	—	75.
3107.	Snedtermester C. Kyhn	1849.	73 ³ / ₄ .
3225.	Vinhandler Hansens Enke	1850.	64.
3714.	Slagter Steenberg's —	1853.	77.
3823.	Factor Rosenbergs Datter	1854.	79.
3932.	Kurvemsgv. Strandberg's Enke	1856.	76.
3974.	Værtshushdr. Petersens —	—	81.
4214.	Høfer Olfens —	1858.	73.

Nr.	Medl. fra Alder
4244. Guldsmed Engels Enke	1859. 80.
4281. Skomagermester C. Nielsen . . .	— 77.

7. Administrationen bemyndiges til at optage et Laan i Handelsbanken paa 20,000 Kr.

8. Selskabets ældste Bud P. C. Petersen, der efter Ansøgning var bevilget Afsted fra 1. April d. A., blev der paa Grund af hans lange Tjenestetid som fast Bud — fra $\frac{1}{4}$ 1849 — og hans høje Alder $78\frac{1}{2}$ Aar tilstaaet en Pension af 380 Kr. aarlig.

9. Det vedtoges at udslette 2 Medlemmer paa Grund af Kontingentrestance og at føre et Beløb af 24 Kr. 50 Øre til Afgang som uerholdelig Kontingent.

10. Endelig foretoges Valg af nye Repræsentanter, idet Repræsentantforsamlingen dog af Hensyn til de nye Love indskrænkede sig til at gjenvælge de efter Tour fratrædende Repræsentanter.

Første Klassification.

Afgaaede:	Valgte:
Overrettsprokurator C. Winther, R.	
Kreditoplagskasserer Floor, R. p. p.	De Samme.
Bogholder Hartmann.	

Anden Klassification.

Afgaaede:	Valgte:
Pastor L. S. Schmidt.	
Institutbestyrer Wolffsen.	De Samme.
Dr. theol. Stiftsprovst Rothe, K. & DM.	

Tredie Klassifikation.

Afgaaede:	Balgte:
Intendant C. Clausen.	
Kapitain M. Hyrup, R.	De Samme.
Assistent C. Ipsen, DM.	

Fjerde Klassifikation.

Afgaaede:	Balgte:
Behandler C. B. Salomon.	
Boghandler Aug. Bang.	
Agent M. H. E. Dst.	De Samme.
Boghandler Th. Reitzel.	

Femte Klassifikation.

Afgaaede:	Balgte:
Toisfabrikant Kromphardt.	
Restaurator S. Hansen.	De Samme.
Grosserer H. Cappelen.	

Sjette Klassifikation.

Afgaaede:	Balgte:
Smedemester, Lieutenant Høst.	
Lømrermester, Lieutenant Rothe.	
Bogdindermester Rasch, R.	De Samme.
Lømrermester Cortsen, DM.	

Administrationen for det forenede Understøttelseselskab. Kjøbenhavn April 1888.

A. E. Reimann. L. Holmberg. Th. Svanekjær.

Fortegnelse

over

Gratualisterne i 1888.

Medlems-Nr.		Kroner.
1714.	Bævermester N. Thorlunds Enke	40.
1742.	Bogbinder Tops —	30.
1792.	Anfersmed Halls —	20.
1795.	Glarmester Kleis's —	30.
1830.	Blikkenslager la Mottes —	20.
1922.	Toldkontrollør Birchs —	30.
1971.	Bogbinder F. Timmermann	40.
1974.	Snedtermester Neergaards Enke	40.
1978.	Skorstensfeier Schmidts —	30.
1982.	Theaterkontrollør Schjons —	40.
1986.	Skomager H. Gredstedts —	30.
1987.	Uhrmager Larsens —	30.
1996.	Guldsmedm. Henningsens —	40.
2001.	Handskemager Banemann	30.
2133.	Possementmager M. P. Madsen	40.
2138.	Uhrmager Damborgs Enke	30.
2146.	Blikkenslager Timmermanns Enke	40.
2182.	Parfykmager C. Fase	20.

Medlems-Nr.		Kroner
2189.	Skovfoged N. Schmidt	20.
2198.	Strædermester J. Sieglers Enke	30.
2199.	Skomager H. Bech's —	30.
2222.	Politibetjent H. Groves —	40.
2281.	— J. L. Willes —	40.
2293.	Malermester E. Meyers —	40.
2322.	Factor Gehrkes —	30.
2329.	Destillator C. Nielsens —	40.
2338.	Bud C. Cammers —	30.
2351.	Kaffjetmager J. Sanders —	30.
2380.	Tobakfabrikør H. Schjøth's —	30.
2392.	Strædermester Lohmanns —	20.
2402.	Politibetjent H. Lassens —	40.
2409.	Garvermester Kuus's Datter	20.
2475.	Manufacturhandler Jensens Enke	30.
2476.	Skomager J. Petersens —	40.
2486.	Snedfermester C. Winther	30.
2498.	Jernhandler Clausens Enke	40.
2506.	Meel & Grynhdtr. Sørensens Enke	40.
2514.	Tobakfabrikør Hansens Datter	30.
2524.	Stræder Jacobsens —	30.
2544.	Fuldmægtig J. Schrøders Enke	30.
2571.	Snedfermester Kleinschmidts —	20.
2582.	Skomagermester J. Klemmert	30.
2592.	Bogtrykkerpænd Hansens Enke	40.
2601.	Dreiermester Klæffels —	20.
2610.	Snedfermester Tolles Datter	30.

Medlems-Nr.		Kroner
2611.	Stolemagermester A. Krügel	40.
2615.	Toldbetjent Bertelsens Datter	40.
2618.	Snedfermester P. Thyess Enke	20.
2624.	Høker Kjellerups —	40.
2635.	Skomagermester Langstedts —	40.
2654.	Arrestforvarer C. Franksens —	40.
2658.	Bødfermester C. Guntel	40.
2698.	Skorstensfeiersvend Poulsens Enke	30.
2702.	Smedemester J. Jensen	20.
2711.	Guldsmedmester Fugelsangs Enke	40.
2715.	Portner H. Jepsens —	40.
2716.	Kjøbmand N. Rosfings —	30.
2724.	Stolemager Kjærs —	30.
2727.	Skibskapitain C. Baggers —	30.
2752.	— Møller Datter	40.
2758.	Arbeidsmand Christensens Enke	30.
2759.	Skibstømmermand Wismann	20.
2771.	Bælebucker P. Petersen	30.
2774.	Bødfermester J. Holmer	30.
2777.	Tobaksfabrikør Svendsens Enke	20.
2788.	Malermester Fr. Witts —	30.
2791.	Tobakshandler P. Lunds —	30.
2819.	Guldsmedmester Lundbergs —	40.
2829.	Skraedermester S. Grün	40.
2831.	Toldbetjent Lunds Datter	40.
2848.	Ronditor Petersens Enke	20.
2881.	Overgymnastiflærer Reinvalds Enke	40.

Medlems-Nr.		Kroner
2882.	Kvarteermand Enemarks Enke	30.
2918.	Skomagermester Niechels Enke	40.
2925.	— Jensen —	30.
2933.	Bødkermester Erichsens —	30.
2936.	Møbelhandler Kobans —	40.
2947.	Skædermester J. Lunds —	30.
2973.	Uhrmager J. Hansen	20.
3003.	Kunstdreier Østerbyses Enke	20.
3008.	Krigssassessor Terslevs —	20.
3034.	Postbud J. Schrams —	40.
3035.	Hoboist J. Waters —	40.
3036.	Bogbinder Lappés —	20.
3045.	Mægler Thanings —	30.
3053.	penf. Hoboist C. Gronemann	40.
3056.	Instrumentmager Fastings Enke	20.
3063.	Snedkermester Høngaards Datter	30.
3088.	Factor Bjerrings —	30.
3093.	Kleinsmed C. Brockmeyer	30.
3099.	Kof G. Almind's Enke	30.
3103.	Politibetjent S. Christensens Enke	40.
3105.	Frk. A. Borgen	25.
3114.	Restaurator A. B. Madsen	40.
3140.	Skomager D. H. Behrens Enke	30.
3142.	Forstinspektør Hampes Datter	30.
3153.	Bævermester Krusemarks Enke	40.
3164.	Handelsfuldm. Fichs Datter A. C.	30.
3170.	Bryggerfarl Jørgensens Enke	30.

Medlems-Nr.		Kroner
3180.	Stolemager Raffs Datter C.	40.
3191.	Skomager N. S. Petersen	20.
3193.	Smedemester C. Bergs Enke	30.
3196.	Oversergent F. C. Gronemann	40.
3211.	Guldsmedmester H. Fijcher	40.
3217.	Skomagermester Lunds Enke	30.
3224.	Oversergent Stovrings Datter	40.
3248.	Skomagermester J. C. Mork	20.
3249.	Forvalter N. Nielsens Enke	40.
3282.	Rideknægt Seegers —	40.
3297.	Bægter S. Laursens —	30.
3299.	fhv. Landmand Petersens Hustru	30.
3301.	Skomagermester Petersens Enke	30.
3302.	Skrædermester Fridels —	20.
3306.	Rattuntrykker Würks Datter	40.
3311.	Hørfabrikant J. Brunstovs Enke	40.
3340.	Skomagermester J. Larsens —	30.
3355.	Kollektor Bergs —	20.
3358.	Snedkermester Krügers Datter J.	20.
3362.	Barfsmager Soegaards — C.	30.
3373.	Skrædersvend B. Bærenzen	30.
3398.	Skomagersvend J. Ebbesen	20.
3410.	Glarimester Maders Enke	30.
3417.	Manufacturhdl. Rosenstands Enke	30.
3434.	Tommersvend D. Ssens —	20.
3437.	Theaterkontrollor Lenkewig Datter	30.
3438.	Havnefoged Rosters Enke	40.

Medlems-Nr.		Kroner
3441.	Kirkebud C. Ottesens Enke	30.
3457.	Skomagermester J. T. Hoff	30.
3469.	Bortner J. J. Hansens Enke	30.
3480.	Fuldmægtig Hjorts Datter C. M.	30.
3489.	Hoboist C. Carlsen	20.
3490.	Detailhandler P. C. Madsen	40.
3493.	Skædermester A. Sørensens Enke	40.
3500.	Bødfermester C. J. Borch	40.
3507.	Malermester A. Nyegaard	30.
3513.	Gjærhandler Gudmann	20.
3549.	Tobakksfabrikør Roefoeds Enke	40.
3552.	Skibsfører P. Nielsens —	40.
3571.	Børstenbinder P. Sørensens Enke	30.
3573.	Maler A. Hesselagers —	30.
3585.	Bud C. Evalds —	40.
3597.	Skomagermester G. Sacht	30.
3606.	Dreier Faust's Datter	20.
3611.	Handskemagersvend C. Steffensen	40.
3612.	Regimentschirurg Scheils Datter J.	40.
3615.	Urtekræmmer N. Birch	30.
3616.	Bærtshusholder J. Jensen's Enke	40.
3638.	Handelsbetjent Dillebens —	30.
3651.	Tømmersvend J. Buch	20.
3652.	Urtekræmmer Schyums Datter C.	40.
3662.	Snedkersvend P. D. Lund	30.
3672.	Tømrer J. Ortvad	20.
3675.	Skædermester Mæhls Datter J.	20.

Medlems-Nr.		Krouer
3676.	Manufacturhandler Hasses Datter	40.
3677.	Cancellisecretaire Møllers —	30.
3681.	Skrædermester P. H. Kessel	30.
3696.	Barber F. Ahlstrand	30.
3698.	Skomagermester J. Goldschmieding	20.
3734.	Skomagermester Schmidts Datter J.	30.
3735.	Tapetserer Lindorffs Enke	20.
3742.	Institutbestyrerinde A. Drechsel	25.
3745.	Bærtshusholder P. Benzen	40.
3748.	— J. Knudsen	40.
3756.	Skomagermester H. P. Larsen	20.
3766.	Opsigstbetjent N. Nielsens Enke	30.
3776.	Blikkenslager Boytlers —	20.
3782.	Toldassst. Creuzburgs Datter W.	40.
3783.	Skomagermester N. J. Oland	30.
3789.	Damestræderinde Karen Petersen	40.
3795.	Skrædermester K. Christensen	20.
3814.	Tømrersvend J. Schwand	20.
3816.	Kapitain Nisjens Datter J. M.	30.
3817.	Klædefabrikant Schmidts Datter J.	30.
3832.	Oversergent Bergamedys — L.	40.
3834.	Skomagermester Klitgaard	20.
3835.	Snedkermester J. Neje	30.
3843.	Modehandlerinde A. Wibel	20.
3856.	Bærtshusholder J. Meyers Enke	30.
3863.	Tøimager Rølls —	40.
3866.	Mægler Sündenbergs Datter	30.

Medlems-Nr.		Kroner
3868.	Skomagern. J. J. Jacobsen	30.
3869.	— Christensens Datter	20.
3871.	Bud L. Hansens Enke	40.
3880.	Skomagermester Sofversborgs Enke	20.
3885.	— S. Nielsens —	20.
3899.	— Lundqvists —	30.
3919.	Bager Møllers Datter E. S.	40.
3923.	Urtekræmmer Bechs Enke	30.
3927.	Murer J. P. Lindberg	40.
3928.	Rebflagermester Hasselpflug	30.
3935.	Overchirurg Galtrups Datter E.	40.
3954.	Højekræmmer Jensens — M.	20.
3959.	Snedker Gæperths Enke	20.
3963.	Skolelærer Kjeldahls Enke J. E.	40.
3973.	Tømmersvend Hansens Enke	40.
3990.	Snedkermester Petersens Datter	40.
3993.	Kjøbmand Bechs — L.	40.
3994.	Kommandør Luxens — W.	40.
3997.	Skomager Stanges Enke	20.
4005.	Grosjerer Hagelbergs —	30.
4008.	Skomagermester E. Holst	30.
4013.	Justitsraad Sommers Enke	40.
4018.	Tøimager J. Bombeck	30.
4024.	Meel & Grynhandler Buchhorns Enke	20.
4027.	Skoleinspektør Appels —	20.
4059.	Bademester J. Nielsens —	30.
4075.	Handelsbetjent L. Bergs —	30.

Medlems-Nr.		Kroner
4088.	Sadelmagerjvend Jases Enke	30.
4090.	Kunstdreier D. Wanzjens —	30.
4093.	Bognmandskudst Thomjens Enke	30.
4096.	Handelsbogholder Teklaffs Datter	20.
4113.	Dreiermester Mollers Enke	20.
4132.	Federalmager Jørgenjens Enke	40.
4139.	Bærtshusholder Albrechtjens Enke	30.
4141.	Skomagermester Pihlgrens Datter	30.
4142.	Sadelmager Sjøbergs Enke	20.
4144.	fhv. Bognmand K. Hansen	20.
4157.	Mægler Thanings Datter M.	20.
4161.	Bagermester C. Oldenstedt	20.
4169.	Bagermester D. J. Schmidt	20.
4180.	Snedkerjvend J. Hesters Enke	20.
4193.	Bagerjvend C. Hansjens —	20.
4212.	Detailhandler N. C. Peterjen	30.
4218.	Skomagerm. J. Koesod	20.
4228.	Garvermester C. Bjørnbeck	20.
4235.	Bærtshush. A. Hansjens Enke	40.
4236.	Modehandlerinde S. Lasjen	40.
4237.	Skomager Lundmands Datter H.	20.
4240.	Graver J. Wisbjes Enke	20.
4245.	Høfer Allesjøes Datter P.	20.
4266.	Malerjvend J. Nagreen	20.
4268.	Winhandler Grandjeans Enke.	20.
4269.	Urtefræmmer Grandjeans Datter N.	20.
4272.	Skomagermester L. Roisjær	30.

Medlems-Nr.		Kroner.
4282.	Maler J. Lassens Enke	20.
4291.	Rgl. Rjoffenkarl N. Olfens Enke	30.
4294.	Skibskapitain Mobergs —	20.
4300.	Fyrassistent Nielsens —	30.
4308.	Cancelliraad Neves Datter P. H.	40.
4311.	Toldassistent Glasers Enke	40.
4316.	Malermester Iskins Enke E. E.	30.
4322.	Skraederm. Svanekjærs Datter S.	40.
4326.	Hoboist Riisbergs Enke J. E.	30.
4350.	Skraedermester W. Arenst	20.
4367.	Bogbinder J. Fristrup	20.
4368.	Malermester E. Fæderholdts Enke	20.
4375.	Statsraad Schybs Datter	40.
4385.	Skomagerm. S. Sjørgensens Enke	40.
4391.	Musicus Holms —	20.
4394.	Postmester Bøegs —	40.
4403.	Porcellainsh. Christianjens Datter	30.
4417.	Krigsraad Gjerdrums Enke	40.
4419.	Bærtshusholder Laurikens Enke	20.
4426.	Rebflager H. Borrefens Enke	20.
4427.	Baadsmænd Andersens —	20.
4436.	Politibetjent Gøbs —	30.
4444.	Formand N. Danielsens Enke	30.
4445.	Urtefræmmer Hallejens Datter M.	30.
4458.	Gjæstgiver Nielsens Enke	20.
4468.	Husjomfru K. Fr. Jensen	30.
4474.	Viinhandler Keenbergs Datter	20.

Medlems-Nr.		Kroner.
4476.	Styrmand Riis's Enke	40.
4496.	Baabenmester Lebrechts Enke G.	30.
4506.	Dyrlæge Andresens Enke	25.
4513.	Bærtshusholder M. Jensens Enke	20.
4517.	Tommersvend D. Hansens —	20.
4523.	Krigsraad Borres Datter	30.
4525.	Erercermester Debusmanns Datter	20.
4528.	Stomagermester Cordsens Enke	20.
4533.	Guldsmed Grandjeans —	20.
4535.	Strædermester A. Lunds Enke	20.
4559.	Instrumentmager H. Riber	20.
4561.	Skibskapitain Beck's Enke	20.
4564.	Stabssergent J. Rasmussens Enke	20.
4570.	Vognmand Rasmussens —	30.
4573.	Smedemester J. Schouboe	30.
4577.	Barbeer Wiedemanns Enke	20.
4582.	Farver Verckes Datter S. M.	30.
4587.	Bud Jahnsens Enke	40.
4589.	Stenhugger Schneiders Datter A.	30.
4597.	Fuldmægtig Riises Enke	30.
4601.	Høker Storms — A. G.	40.
4607.	Fyrbøder Rasmussen	20.
4621.	Tapetfabr. Johansens Enke	20.
4662.	Stolemager Westrings Datter C. A.	40.
4676.	Depotsergent Clemmensens Enke	40.
4696.	fhv. Damestræderinde H. S. Berg	30.
4709.	Strædermester Krügers Enke	40.

Medlems-Nr.		Kroner.
4722.	Slagtermester Schartic's Datter C.	40.
4723.	Fyrinspektør Lunds Enke	30.
4744.	Bærtshusholder Petersens Enke A.	30.
4746.	Gymnastiklærer Weislings Datter J.	20.
4751.	Gravor Krags Datter M. E.	30.
4754.	fhv. Meelhandler M. Jensen	40.
4772.	Urtekræmmer Ovades Datter M. S.	30.
4788.	Skrædermester Wulff	20.
4796.	Postbud Bergs Enke	20.
4804.	Billedsfjæerer Carstenjens Enke	20.
4820.	Bud J. G. Lorenzen	40.
4823.	Sergent Namodts Datter C. H.	30.
4828.	Slagtermester Friichs Datter K. M.	30.
4838.	Frugthandler J. Hansen	30.
4843.	Gjortler Morrins Datter C.	20.
4851.	Kammerassessor Taagerups Enke	30.
4852.	Informator Herz Datter J.	20.
4859.	Bodfermester Underjens Enke C.	20.
4862.	Cigarfabrikant Hartvigs —	20.
4866.	Skomagermester Bonnesens Enke	20.
4870.	Garversvend C. Sandbergs —	20.
4880.	Bogholder Morcks Datter Fr. A.	30.
4910.	Bognmand Petersens Datter	20.
4924.	Hattemager Bogels Enke	30.
4927.	Læge Byrstings Datter Th.	30.
4980.	Snedfermester Møller	30.
4990.	Malermester Underjens Enke	20.

Medlems-Nr.		Kroner.
4991.	Pastor Brygmanns Datter L.	40.
5003.	Mekanikus Hansens Enke	30.
5004.	Guldsmed Kabbels Datter	20.
5006.	Gasværksbetjent Folkenberg	20.
5012.	Meelhandler Hildebrandts Enke	20.
5018.	Bogbinder Haases Datter J.	20.
5074.	Slagter Wahlers Datter	20.
5075.	Kanoneer Sendrups Enke	30.
5082.	Skomagermester P. N. Sørensen	20.
5083.	Stabsjergent Dppenhagens Enke	20.
5085.	Architekt Hoffmanns Datter N.	30.
5097.	Lærer Duffens — M.	40.
5111.	Skomagermester Holms Enke	20.
5130.	Rgl. Kof Mollers —	30.
5133.	Galoschefabrikant G. Schneider	20.
5142.	Hattemager Ferré's Enke	20.
5149.	Oconom Boulsens Datter	20.
5157.	Agent C. Petersens Enke	30.
5169.	Kvartermester C. Erichsen	20.
5170.	— D. Friis	20.
5193.	Traadhandlerske M. J. Larsen	30.
5235.	Portner P. Hansens Enke	30.
5256.	Urtekræmmer N. Johansens Enke	20.
5274.	Graver Petersens Datter	40.
5278.	Snedker E. Andersens Enke	40.
5305.	Skibskapitain Ludvigsens Datter N.	20.
5323.	Bud Engelstrups Datter	40.

Medlems-Nr.		Kroner.
5341.	Strædermester Bramers Datter	20.
5346.	Kleinsmed Petersens Enke	20.
5402.	Lærer Nehms —	20.
5415.	Porcellainsfabrikant Larsen Enke	30.
5419.	Møbelhandler Christensens —	20.
5423.	Stabsdyrlæge Ringheims —	20.
5473.	Justitsraad Lunds Datter S. C.	30.
5476.	Glarmester Hamanns Enke	20.
5487.	Regnskabsfører Andersens Enke	20.
5593.	Pastor Huulegaards Datter E. E.	30.
5602.	Skibsbygger Westenbergs Enke	20.
5604.	Overkontrollør Jensmarks Datter	30.
5645.	fhv. Skibsfører E. Smith	20.
5651.	Garvermester Rings Datter	30.
5693.	Major Nabyes —	20.
5729.	Mursvend Olfens Enke	20.
5732.	Strædermester P. Bondesen	20.
5747.	Strædersvend P. Lasjen	20.
5753.	Overpolitibetjent Mørcks Enke	40.
5791.	Oconom Frak's Datter N.	20.
5792.	Urtefræmmer Meyers Datter	20.
5797.	Toldassistent Schmidts —	40.
5803.	Kapitainlieutenant Havns Datter	20.
5853.	Arjenalforvalter Ravnsborgs Datter	20.
5872.	Lærerinde Julie Møller	35.
5881.	Rammerraad Treschows Datter	30.
5883.	Manufacturhandler Ottesens Enke	20.

Wiedlems-Nr.	Kroner.
5889. Wildthandler Post's Enke	20.
6035. Snekker Bruuns —	20.
6039. Bagermester F. Brammann	30.
6047. Smedemester Nielsens Datter	20.
6130. fhv. Institutbestyrerinde K. Jensen	30.
6216. Fabrikant Møllers Enke	20.
6258. Forvalter Albrechtsens Datter	20.
6478. Overpolitibetjent Petersens Enke	30.
6576. Kammerraad Pontoppidans —	20.
6709. Cancellisecretair Bradts Datter	20.
6751. Bagermester Meyers —	20.

En Træffer.

(Nouvellette af B. Dulot.)

(Fortsat.)

„De ere jo allesammen charmante, livsglade og forelskede unge Mænd. Du er ogsaa livsglad, charmant,“ Speilbilledet takkede smilende med en høflig Bøining med Hovedet, „og forelsket — saadan i al Almindelighed — er Du jo ogsaa. Følelsen vil nok forandre sig fra almindelig til speciel, naar Du først har truffet Dit Valg, thi saa vil det hedde: ham maa det være. Alene Udbrudet af hans Glæde vil gjøre ham elskværdigere end de Andre, som naturligvis med deres fejlslagne Forhaabninger ikke ville tage sig ud til deres Fordel. Lad os to altsaa være enige om, at der idag skal skee en Afgjørelse.“

Hun inde i Speilet syntes ikke at have noget at indvende.

Men nu maatte jeg ordentlig overveie, hvorledes

jeg skulde bære mig ad med at træffe mit Valg. Skulde jeg kalde alle mine Friere sammen og ligesom Prinsessen i Eventyret give hver af dem tre Heltegjerninger at udføre? Eller skulde jeg ligesom Turandot give hver af dem tre Gaader at løse? Eller ligesom i de gamle Komedier stille deres Kjærlighed paa Prøve ved at meddele dem, at jeg pludselig var bleven saa fattig som en Kirkerotte? Eller skulde jeg skrive Enhvers Navn paa en Seddel, lægge alle disse i en Hat og saa lade en Baijenhusdrenge trække den heldige Træffer ud?

Det var et vanskeligt Tilfælde; der blev vel ikke andet tilovers end at lade Lykken afgjøre, hvem der ved Lodtrækningen skulde være den heldige. Derved udelukkede jeg det ubehagelige Alternativ at sætte Splid imellem sex charmanter, unge Herrer, og jeg fik lagt Ansvaret for min Lykke over paa Skjæbnens Skuldre. Paa denne Maade indankede jeg jo min Fremtid for en Slags Gudedomstol. Naar den Dag idag alle Duellanter og alle frigsførende Magter underkastede sig det samme Princip, saa kunde det vel ogsaa engang bruges til at træffe en Afgjørelse i en saadan fredelig Sag som en livsglad Enkes Giftermaal.

Derved blev det altsaa, og endnu idag skulde det store Lod trækkes.

Til min Fødselsdagsfest havde jeg indbudt til Diner de sex Konkurrerende. Allerede fra den

tidlige Morgenstund regnede det med Bufetter; min kjære Bubi deklamerede et Vers for mig, og Dr. M. kom for at lykønske mig. Jeg opfordrede ham til at deltage i Dineren tilligemed hans Elev; i Almindelighed spiste han efter eget Dnske paa sit Bærelse.

Han modtog Indbydelsen med en formel Bøining med Hovedet, og deltog kun med Enstavelsesord i Samtalen.

„Kjære Doktor,“ sagde jeg, „i de Klar, i hvilke De nu har været i mit Hus, er De været saa fast til min kjære Drengs Hjerte, at jeg paa en Maade betragter Dem som Medlem af vor Familie, og dette foranlediger mig til at gjøre Dem en Meddelelse. Jeg har isinde at gifte mig igjen . . .“

Dr. M. gjorde en Bevægelse, som om han blev forstræffet.

„ . . . Men dette vil ikke forandre det Allermindste i den Plan, De har lagt for min Søns Opdragelse. Jeg vil ikke indrømme min anden Egtefælle nogenjomhelst Autoritet over min egen, kjære Bubi, hvis eneste Formynder jeg er. Jeg har overgivet den Lille til Dem og beder Dem lede ham, til han er fuldstændig uddannet, og jeg er beredt til, hvis De ønsker det, at give Dem dette skriftligt, fordi jeg med Glæde troer at have bemærket, at dette Hverv er bleven Dem kjært.“

„Jeg takker, Fru Baronesse,“ sagde han, idet

han reiste sig, „det behøves ikke,“ og uden at tilføie et Ord fjernede han sig.

„Altjaa til Dineren idag!“ raabte jeg efter ham, da han allerede var halvt ude af Døren.

Han vendte sig endnu engang om og bukkede uden at sige et Ord.

Han havde en Maade at hilse paa, denne unge Doktor, der gav ham Udseende som en Adelsmand, og han lignede i hele sit Ydre og sit Væsen en Englænder: korrekt, kold, fornem; men naar han var sammen med Benner, var han, efter hvad man havde fortalt mig, den Gladeste af de Glade, ligesom han ogsaa, naar han legede med Bubi, vistnok var den muntreste af de to. Og saa ovenikjøbet en Lærd! Saalænge Bubi endnu halvveis stod under Bonnens Tilsyn, havde Doktoren mange Timer fri om Dagen, og disse benyttede han til forskjellige litteraire Arbejder. Han var Medarbejder af flere af de mest ansete Tidsskrifter, og jeg havde allerede læst meget af ham og læst det med stor Fornøielse. Hvis han vedblev paa den Maade, vilde han hævde og fortsætte Faderens Ry og Berømmelse.

Seg var isærd med mit Toilette; til denne betydningsfulde Diner maatte jeg jo søge at gjøre mig særlig smuk.

„Maa jeg komme ind, Mama?“ raabte Bubi

henne ved Døren, „jeg har noget, jeg skulde levere Dig.“

„Nei, nei, ikke nu, — efter Bordet, Bubi,“ og jeg befalede min Kammerjomfru hurtig at skyde Slaaen for.

Da jeg kom ind i Salonen, vare de fleste af mine Gæster allerede komne, deriblandt ogsaa et Par gamle fornemme Tanter. Min Gudedomstol idag skulde installeres under de mest respektindgydende Auspicer. — Dineren var meget munter; der blev udbragt Staalder naturligvis først og fremmest for mig og derefter for Bubi; jeg selv hævdede ogsaa mit Glas og drak for „min tilkommende Mand.“

„Hans Navn, hans Navn!“ raabte de Alle, idet Nysgjerrighed parret med Skinsyge tydelig stod præget i deres Ansigter.

„Ja, naar jeg blot selv vidste det!“ svarede jeg hemmelighedsfuld.

„De har altsaa ikke valgt endnu?“

„I dette Dieblif ikke. Men endnu idag vil jeg udpege den, der skal være min Egtefælle.“

De nysgjerrige og misundelige Fysiognomier forvandledes med eet Slag til forhaabningsfuldt tilfredse.

„Enhver af Dem har fem Chancer imod sig, De skal derfor ikke see saa tillidsfulde ud.“

„Men, Angelina, naar Du har besluttet, at Du iaften vil meddele os, hvem Dit Valg er faldet

paa, saa maa Du da selv allerede nu kjende Navnet paa den Foretrukne," bemærkede meget fornuftig en af Tanterne.

Nu var Diebliffet kommen til at forklare dem min Plan. Jeg meddelte mine Friere, at jeg syntes godt om dem alle sex, og at jeg vilde overlade det til Skjæbnen ved Lodtrækning at bestemme den, der med Udelukkelse af de andre fem, skulde være min Herre og Mester.

„Saa trækker jeg mig tilbage," sagde den Ene, en Godseier fra Mecklenburg. „Seg vil ikke takke Tilfældet for min Lykke, og jeg vil kun søge at opnaae den Kvindes Haand, der tillige skjænter mig sit Hjerte.“

Denne Udtalelse fandt de Øvrige saa aandrig, at den Ene efter den Anden erklærede at ville trække sig tilbage. Men da Tronfravigelsen naaede den Sjette, erklærede denne, at han vilde staae fast ved sit Frieri, da han som den eneste Brøkdæl, der var bleven tilbage, jo var sikker paa at seire.

„Paa denne Maade har Skjæbnen altjaa . . ." begyndte jeg, fuldstændig beredt til at række denne Helt min Haand.

„Saa vil jeg ogsaa stille mig ind i Rækken igjen," sagde nu Nummer fem.

„Med to tør jeg ogsaa tage Kampen op," erklærede Nummer fire, og i næste Dieblif var Listen

atter fuld. Endogjaa Formanden for Oprøret, Mecklenburgeren, tog sin stolte Udtalelse tilbage.

Dineren var forbi og vi rejste os.

„Lad os gaae ind i Salonen,“ sagde jeg, „der ville vi sætte Lotteriet om min Fremtid i Scene.“

Dr. M. kom hen imod mig.

„Seg vil sørge for, at den Smaa bliver bragt i Seng,“ sagde han sagte og vilde bortfjerne sig.

„Nei, bliv, Doktor,“ bad jeg, „heller ikke Bubi maa gaae bort, jeg skal nødvendigvis bruge ham.“

„Dg nu, mine Herrer,“ sagde jeg, efter at Kaffen var druffet, „nu beder jeg Enhver af dem med fordreiet Haandskrift at skrive et Par Linier, ligegyldigt hvad og naturligvis uden Underskrift, lægge det i en Konvolut og levere det til Bubi. Paa Bordet derhenne har jeg ladet lægge sex Ark Papir og sex Penne.“

„Det vilde dog være nemmere,“ bemærkede Mecklenburgeren, „om vi blot skrev vore Navne op, kastede Sedlerne i . . .“

„I en Hat, ja det kjender vi,“ afbrød jeg ham. „Men jeg vil netop gjøre Sagen en lille Smule mere original. Det skal være mere end et Navn, det skal være smaae Autografer. Jeg læser de forskjellige Sætninger igjennem og vælger den, der tiltaler mig mest. Da Haandskriften jo er fordreiet og Underskriften mangler, saa bliver det jo dog tilfældigt hvem mit Valg falder paa.“

„Det er virkelig et grusomt Forlangende,“
 sukkede En af dem, „at skulle stille en Sætning op,
 der skal være saa sympathetisk, at den formaaer at
 blodgjøre Hjertet paa en kold Skjønhed.“

„Ingen Muffen,“ sagde jeg, „jeg har Ret til
 at være grusom, og jeg misbruger denne Ret. Til
 Arbeidet, mine Herrer!“

Mit halve Dusin fandt sig med nogen Brummen
 i sin Skjæbne, saa at det ved Bordet snart saae
 ud som ved en Kongres af Diplomater; de sex
 Penne fradsjede paa Papiret.

(Fortsættes.)

(Sophus Lange.)

Selskabets Bogholderkontor

Løbstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Hundrede Aargang.

N° 20.

Lørdagen den 19de Mai 1888.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Som Betingelse for at meddele Konfirmation paa Selskabets Love er der af Ministeriet opstillet Vilkaar, som Administrationen ikke uden særlig Bemyndigelse af Repræsentantforsamlingen anseer sig berettiget til at gaae ind paa.

Som Følge heraf indkaldes en Repræsentantforsamling til Fredag den 25de ds. Eftermiddag Kl. 3^{1/2}.

Til denne Forsamling inbydes d'Herrer Repræsentanter.

Administrationen. Kjøbenhavn den 7. Mai 1888.

A. E. Reimann. C. F. Holmberg. Th. Svanekjær.

Kierrumgaard.

En Træffer.

(Novellette af B. Dnlot.)

(Fortsat.)

Efter at de vare færdige og havde lukket Konvolutterne, lod jeg Bubi gaae derhen for at modtage Brevene. Da han vilde bringe mig dem, raabte Mefflenburgeren: „Stop! Læg Brevene heri,“ og med et Fingertryk forvandlede han med en lille Explosion sin Klaphat til en Skjæbnens Urne.

„De holder fast ved, at det skal være en Hat?“
Io jeg.

Bubi overrakte mig dette forte Monstrum, som jeg stillede paa Bordet ved Siden af mig. Jeg tog et af Brevene op og begyndte at læse. Paa Alles Ansigter læstes den største Spænding, selv Tanterne sade aldeles aandeløse. Kun Dr. M. syntes ikke at skjænte det hele nogen Opmærksomhed,

thi han havde sat sig ved et Bord i den anden Ende af Salen og bladede i et Album, aldeles fordybet i Betragtning af Billederne.

Det første Brev, jeg aabnede, indeholdt følgende Vers:

At vinde! — Jeg har aldrig lært den Kunst
Saa denne Gang er det vel ogsaa omsonst.

„Dette Digt vil sikkerlig ikke staae Dig Blads blandt Klasfikerne,“ sagde jeg til mig selv.

Det næste Brev indeholdt 24 forskjellige Ord, der ikke stode i ringeste Forbindelse med hinanden: Angelina, Baedecker, Claver, Demolering, Eg, Føldekniiv, Geyser o. s. v.

„Han er i ethvert Tilfælde systematisk,“ tænkte jeg, „han er endogsaa alfabetisk.“

Det tredie Brev indeholdt en rørende Bøn:

„Mig, mig, tag mig, hører De!“

Jeg vilde for fjerde Gang gribe ned i Hatten, da den ufortrødne Opponent fra Mecklenburg atter hævede sin Stemme og sagde:

„Standt for Guds Skyld, naadige Frue og hør mig. Jeg har noget Vigtigt at sige.“

„Tal kun frit ud.“

„Det Hele kan ikke gaae paa den Maade; jeg protesterer i mit eget og mine Rivalers Navn. Det gaaer ikke rigtigt til, det er ikke retfærdigt, det er ikke ærligt. Naar det nu engang er bleven

bestemt, at Loddet skal afgjøre, saa lad da Loddet afgjøre det, men lad os ikke være Gjenstand for en Intrige, eller vel endogsaa et Forsøg paa at dupere os —“

„Hvad mener De med Det, De — Protestant?“
spurgte jeg.

(Fortsættes.)

(Sophus Lange.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Somfru Inger M. Christensen.

Kleinsmed W. N. Sponholk.

— C. Fr. B. Sponholk.

Urtekræmmer C. E. J. Sponholk.

Bud. J. J. Søborg.

Skomagermester B. Hansen.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Extract

af

1ste Quartals-Regnskab 1888,

for

det forenede Understøttelses-Selskab.

— x —

Indtægt.

	Kr.	D.	Kr.	
1. Kassebeholdning fra forrige Kvartal			16916	1
2. Halvaarligt Kontingent:				
Restance fra forrige Kvartal	474	07		
anviist for dette Kvartal. . . . . Kr. 7				
H. M. Kongens Bidrag . . . . . " 40	47	"		
<u>Er</u>	521	07		
deraf er indkommet	396	82	396	8
Restance ultm. dette Kvartal	124	25		
3. Ugentlige Indtægter for Bladet „Borgervennens“ 100de Aargang Nr. 1—13.			1235	8
4. Afdrag paa Laan:				
Restance fra forrige Kvartal	260	"		
anviist for dette Kvartal	4944	"		
<u>Er</u>	5204	"		
deraf er indkommet	4966	"	4966	
Restance ultm. dette Kvartal	238	"		
=			23514	8

Kjøbenhavn, den 31. Marts 1888.

Overensstemmen

A. C. Reiman

Udgift.

	Fr.	D.	Fr.	D.
1. Pensioner:				
uaffordrede fra forrige Kvartal . . .	"	"		
anviste for dette Kvartal	2430	"		
	Er			
udbetalte i Kvartalet	2430	"	2430	"
uaffordrede ultm. dette Kvartal . . .	"	"		
2. Lønninger			2429	45
3. Andre Administrationsomkostninger			170	16
4. Ugebladets Trykning			353	08
Saldo, Kassebeholdning ultm. 1ste Kvartal 1888			18131	64
			23514	33

C. Borgen,
Selskabets Kasserer.

ed Kassekontrollen.

Kierrumgaard,
Bogholder.

olmberg. Th. J. Svanevær.

Borger-Dennen.

Hundrede Aargang.

N°. 21.

Lørdagen den 26de Mai 1888.

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Medlemmer underrettes herved om, at Udvalget i Andledning af 100 Aars Festen har bestemt,

at Festskriftet gratis uddeles til alle Medlemmer, at ethvert Medlem mod Foreviisning af og Afstempling i Lovbogen gratis vil faae een Billet til Festen i Frue Kirke, og

at ethvert Medlem, forsaavidt Pladsen tillader det, vil kunne faae 1 à 2 Billetter à 1 Kr. til de lukkede Stole paa Gulvet eller til Choret.

Nærmere Meddelelse om, naar og hvor Billetter kunne faaes, vil blive indrykket i Berlings Tidende og om muligt her i Bladet.

Administrationen. Kjøbenhavn den 19. Mai 1888.

A. E. Reimann. C. F. Holmberg. Th. Svanekjær.

En Træffer.

(Novellette af B. Dulot.)

(Fortsat.)

„Hvis De foretrækker En af os, saa sig det aabent og ærligt; i saa Tilfælde bliver dog En af os lykkelig. Og hvis De vil trække Lod, nuvel, saa ere vi i al Fald Alle ligestillede. Men Lodtrækningen maa gaae for sig paa en saadan Maade, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at der ikke stikker noget under, hvad Englænderne kalde fowl play. De kunde muligvis tjende Skriften, selv om den er fordreiet, eller De kunde maaske i Forveien have aftalt et eller andet Kjendemerke med Forfatteren, der saaledes var istand til at lee af de andre Fem . . .; jeg holder derfor paa, at . . .“

„Spar Deres videre Beltalenhed,“ afbrød jeg ham. „De har Ret og det er tilstrækkeligt. Der maa ikke være den mindste Tvivl om, at min Handlemaade er fuldt ud ærlig. Lad os derfor bære os saaledes ad.“

Seg lagde de tre allerede læste Billetter tilbage i Hatten og overrafte denne til Interpellanten.

„Bland De nu Brevene,“ sagde jeg, „og lad saa min Bubi trække et af dem. Saaledes vil Barnets uskyldige Haand selv bestemme, hvem der skal blive hans anden Fader. Min Fremtid ligger da, som De seer, ganske i Skjæbnens Magt, der nu skal optræde forklædt som Tilfældet. Og for at bevise, at Enhver af Eder synes mig værdig til, at mit Valg ogsaa uden Lodtrækning kunde falde paa ham, erklærer jeg herved høitidelig, at jeg ikke skal indvende nogetsomhelst imod Udfaldet af Lodtrækningen, hvorledes denne saa bliver. Den, der har skrevet den Seddel, som min Bubi nu skal trække ud af Urnen, stjænter jeg min Haand — dette sværger jeg ved min dyrebare Drengs Hoved. Kjære Skjæbne,“ svævede jeg til, idet jeg hævede mine Dine mod Himlen, „lad det blive den, der holder mest af mig og giv mig en god Mand.“

Bubi gjorde da, hvad han var anmodet om. Han trak et Brev op af Hatten og rakte mig det.

Med Hjertebanken aabnede jeg det, og jeg troer, at der var flere Hjerter end mit, der bankede hurtigt. Seg saae mig omkring; Alle stode i spændt Forventning, kun Dr. M. havde reist sig, og jeg saae ham i dette Dieblif forsvinde gennem Døren.

Med en naturlig, ikke fordreiet, Haandskrift,

jom det forekom mig at have seet før, stod der følgende Linier:

„Naadige Frue! Jeg har den Ære herved at overrække Dem min Dimission. Mine Grunde hertil vil jeg, om De maatte ønske det, meddele Dem mundtlig. Deres ærbødige Tjener.“

Brevet var underskrevet med to ulæselige Initialer.

„Det var da en mærkværdig Stil,“ sagde jeg til mig selv, idet jeg rystede paa Hovedet. „Betyder denne Dimission en Handske, der tilkastes mig: Jeg betaffer mig for Æren? Giver den Bindende Afkald paa Udbetalingen af Gevinsten?“

„Hvem vedkjender sig,“ spurgte jeg høit, „den Billet, der begynder med de Ord: Naadige Frue! Jeg har herved den Ære at overrække Dem min Dimission?“

Ingen svarede.

„Naa — hvem vedkjender sig . . . o. s. v.,“ gjentog jeg efter en længere Pause.

„Jeg ikke, jeg ikke,“ svarede de Alle, En efter En.

„Denne Spøg synes jeg ikke rigtigt om,“ sagde jeg noget pikeret. „Forfatteren kan da i det mindste navngive sig.“

„Paa Ære, det er ikke mig.“ „Det er ved Gud heller ikke mig,“ og saaledes videre.

„Men De ere dog sex,“ idet jeg rystede Brevene ud af Hatten, „og her er sex Breve: et, to, tre,

fire, fem, sex, syv — nei, jeg talte galt — et, to, tre, fire, fem, sex, syv. En af Dem har lagt to Breve i — det er Bedrageri . . .“

Dg atter forsikkrede de Alle: „Seg ikke — jeg heller ikke.“

„Bubi,“ sagde jeg, „hvem af disse Herrer gav Dig før to Breve?“

„Ingen, Mama! Men, Mama, jeg har lagt eet i — Du veed nok, Mama, førend vi gik tilbords, skulde jeg bringe Dig et Brev, men Du vilde ikke lade mig komme ind i Dit Bærelse, og saa lagde jeg det før i Hatten sammen med de andre.“

Nu forstod jeg det Hele; Brevet var fra Dr. M. — Det var da mærkværdigt, at jeg ikke strax havde kjendt hans Haandskrift. Men hvorfor vilde han forlade mit Hus?

Meklenburgeren, der altid var paafærde, gned sig i Hænderne.

„Naa, Gud være lovet,“ sagde han, „nu er det overkomplette Brev væk, nu kan Lodtrækningen begynde. Nu trækker Bubi anden Gang, men denne Gang maa han ikke lægge sine private Breve i Urnen.“

„Nei, mine Herrer!“ sagde jeg. „Seg vil ikke anden Gang friste Skjæbnen. Den har afgivet sit Botum ved dette mærkværdige Tilfælde; den har udtalt, at ingen af Eder elsker mig saadan, som den ønsker det; ellers havde den ladet Bubi trække

et af Eders Breve ud. Jeg bøier mig for dette Skjæbnens Bink og giver Eder herved Alle en Kurb i Forening."

De forsøgte endnu engang at faae mig til at tage denne Afgjørelse tilbage, men forgjæves. Tanterne ydede mig deres Tilslutning, idet de erklærede, at det i det hele taget var aldeles absurd at spille sin Haand og sin Fremtid bort ved en Lodtrækning.

Efter dette kunde Underholdningen kun blive mat og trykket. Gjæsterne toge derfor snart Afsted, og Klokken var endnu ikke ti, da Alle havde forladt mig og ladet mig ene i Salonen. Bubi havde jeg allerede ladet bringe i Seng af hans Bonne.

Jeg satte mig foran Kaminen og saae ind i Flammerne. Dr. M.'s Brev holdt jeg i Haanden. Saaledes sad jeg en Tid lang; Tankerne kredsede rundt i mit Hoved . . . Hvorfor vilde Dr. M. forlade os?

Jeg ringede.

"Vil De see efter," befalede jeg Tjeneren, "om Dr. M. er paa sit Værelse, og sig til ham, at jeg anmoder ham om at komme herind."

To Minutter senere traadte han ind. Han var endnu i sort Kjole og hvidt Halsbind.

"Fru Baronessen har befalet," sagde han.

Jeg lagde Mærke til, at han var usædvanlig bleg, men det passede godt til hans fornemme Træk.

„Vær saa venlig at komme nærmere.“ Jeg pegede paa en Stol ligeoverfor mig ved den modsatte Side af Kammeret.

„Har Bubi fortalt Dem?“ begyndte jeg.

„Jeg har ikke set ham siden Dineren.“

En Pause.

„Jeg venter paa Deres Befaling, naadige Frue.“

Jeg betragtede min Gjenbo, idet jeg betoges af en særegen Bevægelse, som jeg hidtil aldrig havde følt. Jeg forstod ikke, hvad det var, der standsede mit Aandedræt og fik mit Hjerte til at banke . . . Hvor jeg idag syntes godt om denne interessante, aandrige unge Doktor, der elskede min Bubi saa høit, og hvis Brev Skjæbnen havde foretrukket for de andre, denne Skjæbne, som jeg saa inderlig havde bedet om at skjænke mig en god Mand. Jeg følte mig saa festlig tilmode, som om jeg anede, at noget overordentlig var ifærd med at skee, noget, der var bestemmende for Fremtiden, noget overordentligt, thi var det ikke en overnaturlig Magt, der havde grebet ind her? Jeg følte, at mine Kinder glødede.

„De ønsker sandsynligvis, naadige Frue, at jeg skal anføre for Dem Grundene til min Dimission?“ begyndte han, efter at han forgjæves havde ventet paa, at jeg skulde bryde Tausheden.

Endnu formaaede jeg ikke at sige et Ord.

„Fremfor Alt,“ tog han atter Ordet, „har De

ifinde at modtage den?" Hvor koldt han dog talte, og jeg var saa glødende varm.

„Nei,“ sagde jeg, „jeg modtager ikke Deres Dimission. Men sig mig dog, hvorfor De har fattet en saa unaturlig Beslutning?“

„Jeg haabede, Fru Baronesse, at De ingen Indvending vilde gjøre, og i dette Tilfælde havde jeg ti forskjellige Grunde, det vil sige Paaskud, til min Beslutning. Men da De nu nægter at give mig min Frihed, saa vil jeg sige Dem Sandheden, og derefter vil De selv jage mig bort . . .“

(Sluttes.)

(Sophus Lange.)

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Hundrede Aargang.

N°. 22.

Lørdagen den 2den Juni 1888.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Selskabets Hundredaars Subelfest afholdes
Mandag den 4. Juni d. N. Kl. 1 i Vor Frue Kirke.

Angaaende Udlevering af Afgangskort henvises
til Bekjendtgjørelserne i Bladene.

Administrationen. Kjøbenhavn den 29. Mai 1888.

A. E. Reimann. T. J. Holmberg. Th. Svanekjær.

Kierrumgaard.

En Træffer.

(Novellette af B. Dulot.)

(Sluttet.)

Han reiste sig op, traadte et Skridt nærmere, støttede Albuerne paa Kanten af Kaminen og sendte sit flammende Blik dristigt og dog ømt lige ind i min Sjæl.

„Seg elsker Dem, Angelina!“ sagde han fast og bestemt.

Indtil dette Dieblik havde jeg ingen Anelse om, at enkelte Ord, der bliver henvendt til En, kunde faae hele Ens Bæsen til at bæve af Ulyksalighed; det var, som om jeg pludselig blev ombølget af noget blødt, varmt og mildt. Jeg smilede og luffede Dinene.

„De smiler? Er det af Medlidenhed eller Spot? . . . Nu tillader De vel, at jeg gaaer, og det for evig?“

Jeg reiste mig hurtigt op og stod nu lige ved Siden af ham. Allerhelst havde jeg lænet mig til hans Hjerter, og det syntes mig, som om dette pludselig havde udkastet tusinde Sangtraade, der allerede havde omspundet mit.

„Endnu Et — hvorfor forlod De dette Bærelse før, da min Fremtid skulde afgjøres?“

„Dg derom kan De endnu spørge? Troer De, at jeg kunde taale at høre Navnet paa den Uhyfkelige blive nævnet? — Dg oprigtig talt . . . denne Maade at kaste et saa kosteligt Menodie som Deres Hjerter ligefrem i Grams paa, oprørte mig. Dg nu er vel det Hele forbi? Er det store Lod truffet?“

„Ja,“ sagde jeg, „her i min Haand ser De det Brev, som Bubi traf ud af Urnen.“

„Dg De vil virkelig skjænte Forfatteren af det Deres Haand og Hjerter og hele Fremtid?“

„Ja, det har jeg svoret ved det Hoved, der er mig dyrebarest . . . Himlen selv har valgt den, der skal være min Egtefælle . . .“

„Himlen? — Tilfældet mener De.“

„Naa ja, men i saa Fald et saa vidunderligt Tilfælde, at man uvilkaarlig tvinges til at troe paa, at dette Tilfælde er bleven styret og retledet; jeg havde saa fromt og tillidsfuldt bedet Skjæbnen: „Giv mig den, som virkelig elsker mig, giv mig en god Mand,“ — og see, Skjæbnen har udført det Utrolige. Dg hvad der bestyrker min Tro paa, at

en høiere Styrelse har ledet det hele, er det nye Vidunder, at jeg, der endnu for et Par Timer siden var aldeles ligegyldig ved, hvem af de sex det blev, nu, da Loddet er kastet, føler, at der i hele Verden kun gives en Æneste — at hele mit Hjerte banker ham imøde . . . at jeg for hvert Sekund, der gaaer, føler mig mere og mere hen- draget til ham . . . at jeg troer paa hans Kjær- lighed . . . at denne Kjærlighed gjør mig lykkelig, saa uendelig lykkelig . . . at min Kjærlighed nu og altid vil tilhøre ham, vil tilhøre Dig, Dig alene.“

De sidste Ord fremstammede jeg ved hans Bryst. Han forstod ikke det hele; men hvilken Mand vilde vel, naar den saa længselsfulde Ælskede endelig lægger sit Hoved ind til hans Hjerte, søge at for- staae det eller gjøre nogetsohmhelst Andet end at trykke sin Mund paa de Læber, der nu straktes ham imøde? —

Og saaledes blev mit andet Ægteskab besluttet, men denne gang aabenbart „i Himlen“, som det hedder i de gamle Romanser og for at bekræfte Rigtigheden heraf, maa jeg endnu tilføie, at jeg er bleven ubeskrivelig lykkelig. Siden da er Sorgen slyngtet bort og der er ikke død Rogen for mig; tværtimod — syv, siger og skriver syv, smaa M.'er have fuldstændiggjort vor Lykke og Glæde.

Jeg kan takke Gudedomstolen paa min femog- tyveaarige Fødselsdag for, at jeg idag, hvor de

femogthve som alt anført ere nærved at fordobles, kan fortælle Eder disse Grindringer med saa fornøiet et Ansigt og ovenikjøbet — hvad jeg ogsaa tidligere har anført — er fortrinligt i Humør dertil. Hvis det ikke stred mod min Bedstemoderværdighed og mod den majestætiske Vrefrygt, som jeg skylder mine graae Haar — De husker nok dem med Veselets og Theoriernes ubestemmelige Farve — saa vilde jeg her slutte med at juble ud i et fuldttonende: „Hurra!“

Min Hustru.

(Af Gustav Falke.)

Hun var henrivende! Hun fortjente min fulde Kjærlighed, og jeg bar hende ogsaa paa Hænderne, det vil naturligvis sige paa den Maade, som man i Reglen pleier at gjøre det — in effigie. Til at forlange dette Bevis paa min ømme Tilbøielighed udført bogstaveligt var hun virkelig for tung. Hun var lille og buttet og veiede hundrede og femogtyve Pund, medens jeg kun veiede hundrede og toogtyve; hun var lidt indbilst af denne Overvægt.

Imellem mine Venner ansaas jeg for den lykkeligste Egtemand. De Gifte af dem misundte mig, og Ungkarlene sloges ligefrem om den Fornøielse at spise til Middag hos os.

Dg det var ganske naturligt, at de holdt af at komme til os. Vi havde det rigtig nydeligt. Takket være min Hustrus Smag og Ordenssands var vort

Hjem et rent Duffehjem. Og dog var det ikke luguøst udstyret; jeg har aldrig været rig, Himlen har heldigvis skaaet mig for, at min Lykke skulde være baseret derpaa, men vort Møbement var anstændigt og godt og arrangeret med Smag. Og som min Hustru forstod at pynte op i vore Værelser!

Hun elskede Blomster og pleiede sine farte Yndlinger med rørende Kjærlighed, og det var en sand Fornøielse at betragte hendes brogede, duftende Hær af Blomster.

Hun indlod sig ikke paa at stille dem op i Vinduesfarmene ligesom Soldater, saa at de berøvede En Udsigten, nei, hun anvendte sine Planter dekorativt, uden at jeg veed af, at hun nogensinde har spurgt en Gartner til Raads.

Og ligesaa pynteligt som det var i vore Værelser, jaaledes var der ogsaa i Kjøkkenet. Fra det største til det mindste var alt speilblankt og nydeligt, og, skjøndt det næsten lyder latterligt, havde hun ogsaa her ordnet det hele i en bestemt Stil.

Hun forstod at anvende Alting paa en dekorativ Maade; hendes Fade og Tallerkener, Kjedler og Bander, hængte, stod eller laae næsten kunstnerisk ordnede; det var hende medført, næsten ubevidst.

Og naturligvis viste disse Tegn paa en pyntelig og tiltalende Smag sig ogsaa i hendes Toilette: hun var altid henrivende sød.

Naar hun om Morgenens kom ind i sin lette,

lyse Morgentjole af blomstret Rattun, med en snehvid lille Kappe paa sit krusede Haar, med Nøgleknippet ved Bæltet og med Blomsterkanden i Haanden og gav mig det obligate Godmorgenkys, saa kunde jeg ønske, at hun aldrig vilde bære andet end dette venlige Rattun. Men naar vi naaede Middagen, beviste hun mig, at der dog var noget, der var bedre.

(Fortsættes.)

(Sophus Lange.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Stomagermester J. C. Hauerslev.

Lærerinde Juliane S. Svane.

Guldsmedemester T. P. M. Foght.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Hundrede Aargang.

N° 23.

Lørdagen den 9de Juni 1888.

— * —

Udgivet af det forenede Understøttelsesselskab.

Subbig Sørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Min Hustru.

(Af Gustav Falke.)

(Fortsat.)

Hun saae endnu smukkere og mere henrivende ud, naar hun kom ind til Middagsbordet meget omhyggeligt og smagfuldt paaklædt; og altid var det udført med lige stor Omhyggelighed, enten vi ventede Fremmede eller vi — hvad der var den almindelige Regel — spiste alene.

Og saa fortrinligt som vi spiste! Der fandtes ikke nogen bedre Skof end min lille Kone; alle mine Venner bekræftede det, og nogle af dem var dog forvæente Læffermunde.

Det var derfor ikke saa underligt, at Middagen var Glandspunktet af Dagen. Den virkede altid

mildnende og, skjøndt det lyder som en Overdrivelse, tør jeg dog dristig paaftaae, at den virkede ligefrem forædlende paa mig. Saalænge den stod paa, vilde jeg ikke have været istand til at ønske ondt over noget som helst. Mine Sjender tilgav jeg, og mine Venner kunde forlange alt af mig.

Saameget formaaer en Hustru, der er en god Kof. Fremtidens Lykke ligger i Rjøkkenet. Alt Andet har ingen Steder hjemme.

Men jeg gaaer nok uden om Sagen, det var min Hustru, jeg skulde tale om og ikke om Fremtiden; og der er heller Intet, jeg gysrer mere tilbage for end at give mig til at gruble over Fremtidens Gaader.

Smellem min Hustrus mange Dyder var der ogsaa den at være huslig; hun var ligesaalidt fornøielseslyg som pyntelyg. Vi kom sjelden i Selskaber, og Koncerter og Theatret nød vi kun som Kariteter.

Min Hustru var tilstrækkelig musikalsk til virkelig at more sig der, som hun sagde; hun havde to Gange døiet Wagnercyklus'en og sværmede for Milløcker og „Trompeteren.“ Men hun nød alting naivt, ligesom man drikker Limonade, og var oprigtig nok til at tilstaae, at hun tilskrev Wagner den Hovedpine, hun havde haft i disse Cyklusdage. „Han koger for fedt og bruger for meget Krydderi,“

sagde hun, og da jeg ikke er musikalsk, lod jeg denne Njøkkenkritik uanfægtet passere.

Saa havde jeg egentlig mere Grund til at beklage mig over min Hustrues litteraire Tilbøieligheder. De vare imidlertid af en ustyldig Natur, og jeg har aldrig set en af disse Gadedrengeromaner i hendes nydelige Hænder. Hendes Smag gik nærmest i Retning af Marlitt. Hun gav mig Ret, naar jeg anbefalede hende Heyse, Keller, Auerbach og Andre som langt mere betydningsfulde, men Marlitt var dog saa udmærket, og det var bare os Mænd, der ikke kunde taale Blaastrømperne.

Naar, det er virkelig sandt, jeg har i al Almindelighed en vis Skræk for kvindelige Digtere, og hvis jeg . . .

Dog jeg vil ikke foregribe noget.

Min Hustru var ikke Digterinde, hun var ikke engang begavet, hun var intet Andet end smuk, sød og elskværdig, og jeg tænker, at mere kan Tugen forlange af sin Hustru. Noget ud over dette tillade Guderne ikke, og hvis de gjøre det, forlange de i ethvert Tilfælde et Forsoningsoffer.

Der gives overhovedet ingen fuldkommen Lykke; ogsaa i vor manglede der noget, nemlig Børnene.

„Vær Du blot glad,“ sagde jeg ofte til mig selv, „de vilde dog berøve Dig Halvdelen af Din Hustrus Hjerte. Hvor der er Børn, er Manden Nummer to.“

Naar, vi levede imidlertid lykkelig uden Børn. Og Lykken i mit Hjem syntes at føre Held i min Forretning med sig; mine Forhold forbedredes, og jeg var snart istand til at stille min Toni en Badereise i Udsigt.

Hvor hun dog glædede sig, den søde, lille Kone.
„Hvor herligt! Du gode, elskede Mand!“

Hun var altid saa taknemmelig for den mindste Ubethdelighed; allerede mens vi vare forlovede, kunde hun falde mig om Halsen for en Appelsin eller et Stykke Chokolade. Tidligere holdt hun meget af Slifferier, men da hun opdagede, at det gik ud over hendes Tænder, betvang hun denne Lyst; hun var stolt af den hvide Perlerad i Munden. Og dog — hvor har jeg leet! Det var en lille Episode, som jeg ikke kan lade være at fortælle; den karakteriserer min Hustru eller rettere sagt alle Hustruer; i dette Punkt ere de alle ens.

Jeg holdt af, at Toni fulgte mig et Stykke paa Bei, naar jeg gik til mine Forretninger. Saa gik jeg en Dag, som jeg for længe siden havde lovet hende, ind med hende paa et Konditori. Det holdt hun af.

Det var ligefrem rørende at see, med hvilken barnlig Glæde hun slikkede Vanilleisen i sig; hun havde maattet undvære det saa længe.

Vi havde taget Plads i et lille hyggeligt Hjørne af Stuen; Gardinerne skjulte os for de

udenfor Spadserende, medens vi selv kunde see ud paa det brogede, veylende Liv paa Gaden, og Tiden gif saa hurtig, at jeg først for sent opdagede, at Klokken var bleven for mange til at gaae paa Børsen, men jeg fik herved endnu en halv Time tilovers til min lille Hustru.

Vi gif langsomt ned ad Gaden.

Ligesaa meget hun havde at pluddre om oppe i Konditoriet, ligesaa taus var hun nu bleven. Jeg vidste, at hun endnu havde noget at besørge, inden hun gif hjem, og jeg tilbød at ledsage hende, men hun blev forlegen og vilde hellere gaae alene, og saa blev jeg naturligvis nysgjerrig.

Hun vilde ikke fortælle mig noget. „Du leer af mig!“ sagde hun.

„Er det da saa latterligt?“

„Nei, forfækkeligt alvorligt.“

„Hvorfor skulde jeg saa lee?“

„Samen Du gjør det alligevel.“

„Nu er Du jo komisk, min Skat.“

Langt om længe udelod hun sig med, at hun tidligere havde gjort nogle smaae Hentydninger derom, men hun vidste ikke, om jeg havde forstaaet det, eller om jeg ikke havde villet forstaae det. — Jeg forstod ikke et Ord af det hele.

„Allerede før vor Forlovelse,“ sagde hun, og jeg kunde næsten høre den frembrydende Graad i hendes Stemme. „Og jeg vidste ikke rigtig, om

jeg skulde sige Dig det. Mama mente jo, men det var mig umuligt at sige Dig det saadan rent ud."

Nu begyndte jeg at spidse Øre. Hele hendes Opførsel lod mig vente en vigtig Tilstaaelse, og alleslags Formodninger gennemkrydsede min Hjerne, og jeg begyndte at finde Sagen alvorlig.

"Seg . . ." begyndte min Hustru stammende.

"Naa, jeg . . .? Hvad er det saa?"

"Nei, jeg tør alligevel ikke sige Dig det."

"Vær nu ikke barnagtig! Er det da saa forfærdeligt?"

"Na, ikke just forfærdeligt."

"Naa, saa skab Dig dog ikke saadan!" udbrød jeg lidt ærgerlig.

"Seg har," og saa rødmede hun lige op til den lille Fløilshat og derpaa kom det sagte og forstræmt ligesom Tilstaaelsen om den første Kjærlighed, "jeg har en — forloren Tand!"

Tre, fire af de Forbigaaende vendte sig pludselig om mod os, saa høit gav jeg mig til at lee. I Angst havde hun bevaret denne Hemmelighed, hun, der jo delte alt med mig, der ellers Intet fortav for mig og som jeg troede at kjende som mig selv — dette One havde hun gaaet og fortiet for mig.

Hun havde altsaa en forloren Tand, et fremmed, et adopteret Barn i den nydelige, glimrende Perle-
rad. Og den havde ikke kunnet finde sig rigtig hjemme i sin nye Familie og havde faaet Lyst til

at gaae paa Eventyr. Nu skulde den bringes til Fornuft og lænkes med nye Baand, atter fæstes ind i Rækken og gøres brugelig til at udrette sin daglige Dont. Det var derfor, hun ikke gjerne vilde have havt mig med. Og efterat jeg havde overbevist mig om, at hun kun havde dette ene Stedbarn, Kunde hun med et let Hjerte og en let forstaaelig Indignation tilbagevise mit høimodige Tilbud om at ville forære hende et helt Gebis til hendes Fødselsdag.

Men det er nok bedst, at jeg atter optager Traaden i min Fortælling.

Vi skulde altsaa til et Badested; naturligvis ved Havet.

Min Hustru havde aldrig seet Havet, naar det undtages, at hun som ganske lille Barn havde seilet fra Amerika herover; hun var født derovre og var kun tre Aar, da hun sammen med sine Forældre reisste herover til Europa.

Hun var ligefrem stolt over at kunne hævde, at hun var født i Amerika; naar der var Tale om Amerika, stillede hun et Ansigt op, som om hun vilde sige: „Det kjender jeg, tro bare ikke, at De kan fortælle mig noget nyt.“

Vi valgte et lille Badested, der først for ganske nylig var kommen i Ry. Den venlige lille Fiskerflække laae umiddelbart ved Havet, og tæt ved fandtes en kjølig og forfriskende Bøgeskov.

Imellem Badegæsterne fandtes der flere venlige og omgjængelige Familier, og min Hustru, der havde en vis Forkjærlighed for ældre Damer, fandt snart nogle, hun kunde sympathisere med, og de forærede saa hinanden hele Bunker af Opskrifter af forskjellig Slags til Brug i Husholdningen.

(Fortsættes.)

(Sophus Lange.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Hvidgarvermester G. P. Malmberg.

Frf. A. K. Tulinius, Datter af Varemægler Tulinius.

Slagtermester C. K. L. Henrichsen.

Fabrikant P. J. Petersen.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Dennen.

Hundrede Aargang.

N°. 24.

Lørdagen den 16de Juni 1888.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Bekjendtgjørelse.

Den 25. Mai d. A. afholdtes en extraordinær Repræsentantsforsamling, til hvilken 24 Repræsentanter havde givet Møde. Følgende Sager foretoges:

1. Forsamlingen antog eenstemmigt de af Indenrigsministeriet opstillede Vilkaar for at meddele Konfirmation paa de vedtagne nye Love.
2. Regnskabet for 1887, der af Selskabets Revisorer havde faaet Vedtegning om, at der ved Revisionen Intet var fundet at erindre, godkjendtes.

Da de Herrer Revisorer Søkrigskommissair, Inspektør P. A. Nielsen, R. & D. M. og Manufacturhandler C. Brimon med dette Regnskabs Revision

ansaa deres Hverv som Revisorer for afsluttet og ikke efter de nye Loves Krafttræden ønskede Gjenvalg, bragte Dirigenten dem i Selskabets Navn en Tak for deres lange og samvittighedsfulde Virken som Revisorer, hvortil Forsamlingen sluttede sig ved at reise sig.

Administrationen. Kjøbenhavn den 12. Juni 1888.

A. E. Reimann. C. F. Holmberg. Th. Svanekejer.

Rierrumgaard.

Min Hustru.

(Af Gustav Falke.)

(Fortsat.)

Min Hustru havde taget en Dagbog med sig for at nedskrive sine Indtryk, og hun skrev virkelig en hel Del trods mine Drillerier. Engang kom jeg tilfældig til at kaste et Blik i dette Værk, men foruden den samvittighedsfulde Anførelse af Datum og Beretning om Veiret indeholdt det ikke andet end Njøkkenopskrifter, af hvilke en var mærket med en tyk Streg, og udenfor i Marginen var der tilføjet: „Min kjære Mands Yndlingsret“ — det var Æblestiver.

Jeg blev ganske bevæget derover; og er det virkelig ikke ogsaa langt smukkere og hjerteligere end de mest overdrevne Udgydelser om det ophøiede Hav og den storartede Solnedgang? Eller om det havde været — f. Ex. et Digt!

Hele Dagen var jeg dobbelt øm og opmærksom mod Toni.

„Du er jo rædsom elskværdig idag!“ mente hun.

„Rædsom“ var hendes Yndlingsudtryk; det betegnede for hende det Høieste i enhver Retning. Hvad der var rædsomt smukt, kunde selvfølgelig ikke overtræffes af noget som helst. — Fru Frederikke Bläschen forekom hende ogsaa uovertræffelig; efter Tonis Mening var hun rædsom net. Jeg ser hende endnu tydelig for mig: Midt i Fyrerne, noget forpulent, meget veltalende og evig og altid med et Haandarbeide i de tykke, kjødsfulde Hænder. „Huslighed“ var hendes Et og Alt. Det var hende, der var den uudtømmelige Kilde til alle de Opfrifter, med hvilke min Hustru fyldte sin Dagbog; Toni sad ved hendes Fødder som Eleven hos den store Mester. Kom jeg engang tilfældig forbi eller gif jeg hen til dem for at deltage i Samtalen eller maaste med det faste Forsæt at røve min egen Hustru fra denne Huslighedens Præstinde, var det altid huslige Emner, deres Samtale dreiede sig om. Gjorde jeg opmærksom paa Naturens Skjønhed, var Fru Frederikke øieblikkelig tilrede med sit Bifald.

„Widunderlig deilig! Hvordan skulde vi leve uden denne skjønnne Natur!“

En Morgen kom Toni glædestraalende hen til mig:

„Du kjære Mand, se engang her, er det ikke

rædsomt smukt, det maa vi holde," sagde hun, idet hun rakte mig et nyt Blad for Husmødre, Fru Bläschen's Livorgan.

Jeg anførte, at vi allerede holdt en temmelig umfangsrig Læsemappe og talte om de mange Penge, der blev givet ud til den Slags Ting, uden at man kunde paastaae, at man fik Renter af dem.

"Ja, men det er saa billigt, tænk kun een Krone Kvartalet!" bad Toni, "ellers afholder jeg det af mine Husholdningspenge."

Naa, det var jo ogsaa ganske billigt, og een Krone kunde man vel nok affee dertil. Jeg fik et Kys, og Toni blev altsaa Abbonnent. Jeg liggede i det sidste Nummer, der tilhørte Fru Bläschen; det var et rigtigt Blad for Husmødre og var forresten ikke saa helt ilde: Spisesedler, Opskrifter for Kjøkken og Kjælder, Bæst, Børneopdragelse, Midler mod Haarets Affalden, mod røde Næser, Fregner, o. s. v. foruden naturligvis en Mængde Annoncer — alt for een Krone Kvartalet. —

Der var gaaet flere Uger; vi havde alt for længe tiden taget Afsted fra Havet og de mange nye Bekjendte, havde verlet Haandtryk og elskværdige Talemaader med en Mængde Mennesker og faaet et halvt Dusin Adresser og Indbydelsler, som vi naturligvis aldrig agtede at benytte.

Toni var rigtig kommen sig ved Havet; hun var bleven brun som en Mulatinde. Men lidt

efter lidt forsvandt denne friske Farve, og da hun atter havde faaet sin gamle Hovedstadsteint igjen, var det, som om vi aldrig havde været borte fra Hjemmet.

„Vort Blad“ fik vi regelmæssigt, og min lille Toni var lutter Fyr og Flamme af Begeistring over det. Afskillige af Opfkrifterne vare allerede prøvede, først og fremmest naturligvis de fra Dagbogen. Allerede Søndagen efter vor Hjemkomst fik jeg Ublestiver efter den nye Recept, men jeg maatte indrømme, at jeg syntes bedre om den gamle Methode, hvad jeg ogsaa sagde hende, idet jeg mente, at det var en Compliment til hende; men hun følte sig fornærmet og svarede, at hende smagte de udmærket godt.

En Dag forekom det mig, at vort Sølvtrøi saae saa mærkværdig mørkt ud; heller ikke Messingringene paa Hjørnerne af mit Skriverbord vare saa skinnende blanke som tidligere.

„Jeg har prøvet et nyt Polserpulver,“ tilstod hun, „men jeg troer nok, jeg vender tilbage til den tidligere Methode.“

„Ja, naar Resultatet ikke er bedre end med denne Gaffel, saa maa jeg ogsaa slutte mig til Din Mening.“

Og det gik i mangfoldige andre Tilfælde, som det gik med Polserpulveret; min Hustru eksperimenterede, og det skiftede med Held og Uheld. Jeg morede

mig kostelig over hende, og hun var godmodig nok til at lade sig udlee, hvergang det nye viste sig at være daarligere end det gamle. —

„Gjæt engang, hvad jeg er!“ sagde hun saa en Dag, idet hun forelagde mig denne Gaade i et meget ubeleiligt Dieblif, da jeg nemlig var ifærd med at barbære mig.

„Hvad Du er?“ spurgte jeg forundret.

„Ja, hvad jeg er?“

„En lille, hensynsløs Krone er Du,“ svarede jeg spøgende, „siden Du kommer og afbryder mig i en saa vigtig Forretning med saadan et taabeligt Spørgsmaal.“

„Forfatterinde er jeg!“

„Hvadbehager?“

Jeg maa vist have taget mig overordentlig komisk ud med mit forbausede Ansigt, der kun var raget paa den ene Side.

„Du Forfatterinde?“ lo jeg endelig.

„Ja, og jeg har allerede modtaget mit Honorar.“

„Død og Pine! har Du udgivet Din Dagbog?“

Hun hørte ikke engang mit Spørgsmaal. Imellem Tommel- og Pegefingere holdt hun en Krone, som hun med glædestraalende Dine løftede høit op i Beiret.

„En hel Krone! Og hvilken Gren af Litteraturen har indbragt Dig denne Formue?“

Maa, Gud være lovet, hun havde ikke begaaet

nogen Novelle og heller ikke lavet noget Digt, hun havde ligefrem meddelt en Opkrift paa, hvorledes man skal sylte Jerstenblommer. Beroliget barberede jeg nu ogsaa den anden Halvdel af Ansigtet, inderlig glad over det gode Udfald af dette min Hustrus første litteraire Forsøg. Naar blot alle Kvinder vilde holde sig til denne Del af Litteraturen, Undtagelserne naturligvis fraregnede.

(Fortsættes.)

(Sophus Lange.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Grosserer Martin M. Goldschmidt.

Colonialhandler W. D. A. Hansen.

Handelsagent Chr. Petersen.

Skraeder P. Chr. Sjørgensen.

Børstebinder H. F. Brehn.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8¹/₂—10¹/₂ Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8¹/₂ til 10¹/₂ Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Hundrede Aargang.

N° 25.

Lørdagen den 23de Juni 1888.

—*—

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensens Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

+

A. E. Reimann.

Død den 15. Juni 1888.

Et stort Tab har Selskabet lidt ved Statsraad Reimanns Død. Han indtraadte som Medlem af Selskabet 1852, blev 1861 valgt til Repræsentant, fra 1873—1879 til Revisor og den 27. Marts 1879 til Administrator i afdøde Raadmand Petersens Sted. Statsraad Reimann viste stor Interesse for Selskabet og dets Virksomhed, og dette har i rigt Omfang nydt Godt af hans ualmindelige Dygtighed. Mange Repræsentanter ville endnu mindes den samvittighedsfulde Omhu og Alvor, med hvilken han som Repræsentant søgte at røgte det for disse

betydningsfulde Hverv: med størst mulig Retfærdighed at fordele Selskabets Understøttelser til de værdigst Trængende blandt Medlemmerne. Men hans væsentligste og største Arbeide for Selskabet bestod i hans Administratorvirksomhed. Fra Statsraad Laurtups Udtrædelse i 1880 blev Statsraad Reimann Sjælen i Administrationen, og de siden da forløbne Aar have i flere Retninger været betydningsfulde for Selskabet. Under de for Selskabet saa uheldige Konverteringsforhold stræbte Statsraad Reimann at gjøre Selskabets Tab saa ringe som mulig, ligesom han var en meget virksom Formand baade for Lovudvalget 1884—87 og for Udvalget i Anledning af Hundredaars Jubelfesten.

Vige til det sidste viste Statsraad Reimann sin usvækkede Interesje for Selskabet og end ikke det tunge Tab, han nyhlig leed ved sin Hustrues Død, afholdt ham fra at udføre det Hverv, der da i Festsudvalget var ham overdraget.

Statsraad Reimann skaanede ikke sig selv; meget arbejdsdygtig, som han var, stillede han store Fordringer til sig selv, og var derfor ogsaa berettiget til at stille store Fordringer til Andre. Paa Grund af sin Elskværdighed og ubestridelige Dygtighed var han som Administrator en Acqvistion for Selskabet, og det vil falde vanskeligt at faae ham erstattet.

Hans Død kom brat, men maa ikke beklages;

thi han var efter sit eget Udsagn træet af Livet, der ved hans Hustrues Død havde mistet sit største Værd for ham. Men fra Selskabet skal der her ved hans Bortgang lyde en Tak for, hvad han har været og virket for det, en Tak, som Enhver, der har Interesse for Selskabet, vil slutte sig til.

Min Hustru.

(Af Gustav Falke.)

(Fortsat.)

Men nu kom den mindeværdige Dag, som jeg aldrig vil kunne glemme.

Der manglede en Knap i min Skjorte, og paa mit Skrivebord manglede den lille Kiste, hvori jeg havde mine Staalpenne, hvilket var noget aldeles usædvanligt i mit hidtil saa velordnede Hus; nu havde jeg været gift i flere Aar, og det var aldrig hændet tidligere, at der manglede en Knap i en Skjorte.

Min Kone rødmede og kunde aldeles ikke begribe, hvorledes hun havde funnet oversee det. Manglen blev hurtigt rettet, og hun gav sig nu meget ivrig til at eftersee alt Linnedet. Jeg gav hende et Kys og drillede hende med hendes husmoderlige Samvittighedsfuldhed.

Penneæstken fandtes inde paa Tonis Skriverbord.

NoGLE Dage efter var Bællingen sveden.

„En ny Opfskrift?“ drillede jeg.

„Na, Du er rigtig affhyelig!“ svarede hun med Taarer i Øinene.

Jeg spiste to Portioner af Vællingen for at forjone hende og yttrede Intet om min Forundring over at see, at hun havde Morgenkappen paa ved Middagsbordet. Jeg mærkede tydeligt, at der maatte være noget i Veien med min Hustru; hun var adspredt og tankesuld.

Om Aftenen tog jeg hende i Skole.

„Hør, Toni, jeg troer næsten, at Du igjen har — en forloren Tand!“

Hun saae forbausset paa mig.

„Hvad skal det sige?“

„Du har noget paa Hjertet, Barn!“

„Aldeles ikke, hvor falder Du paa det?“

„Du er saa forandret, saa —“

„Na, det er noget, Du bilder Dig ind, jeg feiler ikke det Allermindste.“

„Ja, jeg troer det nu alligevel.“

„Men, kjære Mand, Du er virkelig besynderlig.“

Naa, nu var det ovenikjøbet mig, der var besynderlig. Jeg søgte at forklare hende, at jeg i enhver Henseende var den Gamle; hun replicerede og det endte som sædvanlig med en Spøg og et Rys.

Men jeg kunde alligevel ikke faae det ud af mine Tanker; hun saae virkelig bleg og anstrængt ud, og Morgenen efter var det derfor hende, der

spurgte mig: „Feiler Du noget, kjære Mand? Har Du haft Tab i Forretningen? Der er vist noget, Du skjuler for mig?“ Jeg beroligede hende med, at jeg tvertimod Dagen i Forveien havde gjort en udmærket god Forretning.

Om Aftenen spurgte hun mig pludselig:

„Sig mig engang, hvad forstaaes der ved: Paa Basis af Huslighed?“

„Paa Basis af Huslighed?“ gjentog jeg, og med det Samme slog det som et Lyn ned i mine Tanker, at disse Ord fandtes i et Anvertissement, der havde staaet i alle Bladene, og som gik ud paa, at der lovedes et Honorar af 300 Kroner for en Novelle paa Basis af Huslighed.

„Toni,“ raabte jeg bebreidende.

Med forfærdelig Klarhed stod nu det hele for mig. Havde jeg ikke imorges set en Blækklat paa hendes høire Langfinger, da hun vilde glatte Kynterne ud i min Pande. Der var ingen Tvivl mere, min Hustru var isærd med at skrive en Novelle.

„Toni! skulde Du virkelig?“ spurgte jeg alvorlig.

Hun blev mørkerød og hendes Taushed var meget talende.

„Lad mig engang see Dit Arbeide, kjære Barn.“ Ikke for nogen Pris var hun at formaae der-

til. Jeg blev alvorlig vred og raadede hende til at udløvere mig dette opus.

Hun vilde nok vide hvorfor?

Fordi hun ikke forstod sig paa Sligt, forklarede jeg, fordi jeg ikke vilde have, at hun skulde gjøre sig latterlig, fordi hun havde ligesaa lidt Forstand paa at skrive Noveller som en Gaas paa at spille paa Fløite.

Hun gav sig til at græde, og jeg gif ærgerlig min Bei. Det var første Gang, jeg i Alvor havde skjændt paa hende, og da jeg havde sundet mig lidt, blev jeg vred paa mig selv derover; jeg skulde have leet hende dygtigt ud, det havde sikkert hurtigt kureret hende.

Næste Morgen tilstod jeg for hende, at jeg havde været for heftig, og at jeg nu indsaae min Uret. Hun kjendte jo min Anskuelse om Blaastrømper, men en blind Høne kunde jo ogsaa finde et Korn. Hvem kunde vide — og jeg vilde saa inderlig gjerne ønske, at jeg havde taget feil. Og ganske rigtig, paa denne Maade fik jeg fat i Manuskriptet. O! Forfatterstolthed!

Men aldrig har noget forskaffet mig en oprigtigere Glæde end dette min Hustrus „Arbeide.“ Det var, som om et helt Bjerg faldt mig fra Hjertet. Toni kunde Gudskelov aldrig blive Blaastrømpe. Det var Altsammen den lykkeligste, mest misundelsesværdige Talentløshed.

Beroliget gav jeg hende Manuskriptet tilbage, og med saa stor Skaakfomhed som mulig meddelte jeg hende min Opfattelse af dette opus. Jeg troer næsten, at jeg dristede mig til at lyve lidt og rose nogle Enkeltheder; jeg formaaede ikke at give hende den bittere Pille uden at komme lidt Sukker paa. Kort efter kastede hun selv Manuskriptet i Kaffelovnen.

„Du — Mand!“ Hun lagde begge Armene om Halsen paa mig.

„Hvad er det, lille Kone?“

„Du maa ikke fortælle det til nogen som helst!“

Jeg lovede det glad over, at hele denne Historie var løbet saa lempelig af. Med Gysen tænkte jeg paa, hvorledes Alt kunde have stillet sig, hvis min Hustru havde haft Talent til at blive Forfatterinde, og hendes Novelle maaskee endog saa havde vundet Præmie. Min hjemlige Lykke og Hygge — Alt vilde være som blæst bort, og det var derfor med inderlig Glæde, at jeg saa, at Toni efter dette atter blev den Gamle.

Med fordoblet Interesse og med den hjerteligste Takfølelse fra min Side læste vi den fejrende Konkurrentindes Novelle sammen.

Egentlig kjædede denne Fortælling „paa Basis af Huslighed“ mig ikke saa lidt, men jeg ansaae det for fornuftigst at rose den og stille den op som et for min Toni uopnaeligt Mønster; hun maatte

have en Skræk i Blodet engang for Alle, og jeg følte efterhaanden, at det virkelig havde haft denne Virkning paa hende; jeg var fuldkommen beroliget.

Jeg vil dog ikke undlade at meddele, at nogle af vore smukke Stueplanter, der paa Grund af Forsømmelse vare gaaede ud i hendes Forfatterindeperiode, var jeg saa galant at erstatte med nye.

Men Bladet vedbleve vi at holde og til Erstatning for den forbudte Novelle havde jeg tilladt min Hustru at meddele sine kvindelige Collegaer, hvorledes man om Sommeren beskytter Beltsværk for Møl, og hvad der ellers kunde være værdt at meddele Husmødre. Og hun benyttede denne Tilladelse, saa at hun endogsaa gav Meddelelser om sin Pynt, og nu er det bekjendt i fire Verdensdele, at Toni fra * — saaledes kaldte min Hustru sig i sine opsigtsvækkende Artikler — aarlig faaer 50 Kroner af sin Mand til at pynte sit lille, søde Hoved for.

Imod denne Slags Forfatterskab havde jeg ikke synderligt at indvende. Hun forsømte Intet derved og øvede sig ovenikjøbet i at udtrykke sig korrekt og nøiagtigt og i at — sætte Kommaerne paa de rigtige Steder. I hendes smaae søde Elskovsbreve fra vor Forlovelsestid fandtes der — ikke et eneste Komma.

Vore Venner, som under Tonis Forfatter sygdom halvt om halvt havde truffet sig tilbage, begyndte

nu atter at indfinde sig, og vi tilbragte atter mange behagelige Aftener.

Særlig havde vi stor Glæde af en af vore gamle Husvenner, som efter en længere Udenlandsreise atter havde bosat sig i vor Nærhed. Det var min specielle Ven, Dr. Cato.

Sophus Cato var en dygtig og en elskværdig Fyr.

Vi vare gamle Skolekammerater, og uagtet han var bleven en lærd Mand og var noget ældre end jeg, holdt han trolig fast ved Venstabet med den yngre Kammerat, hvem Skæbnen havde ført fra Universitetet til Kontorpulsten.

Sophus havde studeret Philosophie; det skulde han sit Navn, pleiede han spøgende at sige.

Min Hustru havde i Almindelighed stor Respekt, ja næsten en vis Skjhed for lærde Personer; men Sophus forstod at omgaaes hende saa fordringsløs og tale med hende paa en saa ulærd Maade, at hun endogsaa mangen Gang tillod sig at lee af ham, hvad han optog meget godmodigt.

Dermed vil jeg dog ikke sige, at han aldrig indlod sig paa alvorlige Samtaler med hende.

Særlig nu efter hans Rekreationsreise syntes han — aandelig og legemlig sund som han var — at finde en Fornøielse i at fremkomme med videnskabelige og politiske Stridsspørgsmaal. Hans Rjæphest var Kvindesagen, og skjøndt Ungkarl var han en tapper Fjæmpet for Kvindens Rettigheder.

Vi vare ikke altid af samme Mening og havde ofte varme Batailler.

Under disse Samtaler hørte Toni i Almindelighed til i Taushed; men enhver af hendes Miner fortalte tydeligt, at hun var aldeles af Sophus Mening. Engang kom hun dog til min Forbauselse plumpende med et Spørgsmaal:

„Hvad synes De, Doktor, burde ikke enhver Kvinde over tredive Aar give sig af med Philosophie?“

Jeg vidste strax, hvor hun havde det fra. Det stod i vort Blad Nr. 6, Side 2, Spalte 4.

„Ogsaa de Dumme?“ var jeg saa uforstammet at spørge.

Toni rødmede, og jeg havde dog egentlig ikke tænkt paa hende. Men Sophus gav hende Ret.

„Bestjæftigelse med de høiere Ting vilde i ethvert Tilfælde for de modnere Damer være nyttigere end al denne Romanlæsning,“ mente han.

„Seer Du?“ raabte hun glad.

Hun sendte mig et triumferende Blik. Hun mente dog altsaa allerede at være kommen til den modnere Alder; jeg havde egentlig troet, at hun var mere forfængelig.

„Kjære Barn,“ svarede jeg paa hendes hoverende: Seer Du?, „jeg har endnu aldrig forbudt Dig at filosofere, og jeg giver Dig herved høitidelig Tilladelse til at kjæmpe med vor Sophus om Visdommens Palmefrands.“

Hadde jeg dog bare ikke givet hende denne Tilladelse! Kunde jeg ane, at hun vilde gjøre Brug deraf, hun, til hvis Tillokkelser for mig jeg altid havde regnet en vis elskværdig og bedaarende Ubehjælpssomhed i at tænke logisk? Da jeg mærkede, at hun virkelig gjorde Alvor af det, traadte jeg hende med Værdighed imøde og forbød hende en Gang for Alle at beskæftige sig med Philosophie.

Hun bebreidede mig min Vankelmødighed, jeg havde jo selv høitidelig givet hende Tilladelse dertil.

Ja, det havde været Spøg, forsikkrede jeg.

Jeg kunde dog ikke forbyde hende at uddanne sig. En anden Mand vilde glæde sig, naar hans Kone uddannede sig videre og følte Trang til noget Høiere. Men jeg havde jo aldrig bekymret mig om hendes Uddannelse og for min Skyld kunde hun til evig Tid vedblive at være en Gaas, og Dr. Cato havde ogsaa begyndt med det Smaa, og han foragtede de Kvinder, som vegeterede Livet hen, og hun vilde ikke vegetere, og Philosophen var saa rædsom deilig.

Hjælp, Himmel, hun havde hele Posen fuld af „og.“ Jeg skyndte mig at forlade Kamppladsen.

Var det virkelig min Toni? Hvorledes skulde alt dette ende? Hvad kunde jeg ikke vente mig, naar den blotte Hensigt at ville studere Philosophi allerede havde frembragt saadanne Omvæltninger i en uskyldig Kvindesjæl.

Jeg talte i Alvor med Sophus; han skulde faae hende fra den Daarstab og ikke igjen sætte hende Fluer i Hovedet.

Men han lo mig blot ud; hun vilde tidsnok opgive det selv. Han kjendte ikke min Kone!

Naturligvis affagde jeg Bladet, min lille, søde Hustru skulde dog ikke blive helt forrykt.

Toni græd og klagede over Tyranni.

Jeg en Tyran! Jeg kunde kun sende hende et bebreidende Blik.

Og saa tog hun virkelig fat paa Philosophien. Jeg mærkede det paa det Støv, der nu fik Lov til at hvile i uforstyrret Ro paa mit Skriverbord og paa Kartoflerne, der ingen Salt havde faaet. Men jeg vogtede mig vel for strax at tage Sagen paa den alvorlige Maade, som den egentlig fortjente. Jeg vedblev at være venlig, spiste de ferske Kartofler, støvede selv mit Skriverbord af og anstrængte mig i enhver Henseende for at holde Fred.

Mærkværdigt var det, at min gamle Ven, Salomon Rasmussen, nu kom sjeldnere end tidligere. Nogle Gange havde han sendt Afbud, ja han havde endogfaa nogle Gange givet ligefrem Afslag paa min Indbydelse. Skulde han maaskee, naar Alt kom til Alt . . .? Naa ja, hvorfor ikke? Naar han bare ikke tager en poetisk Hustru eller endnu mindre en philosophisk. Jeg vilde dog advare Rasmussen.

Mine Advarsler modtog han med Latter. Men saa traf han mig hen til en Side og talte alvorlig og energisk til mig. I Guder! Engang havde han hos os fundet en Perlemorsknap i Spinaten og en anden Gang en lille Brystfløise i Ragouten; jeg huskede ogsaa nu, at Toni havde mistet en saadan. Rasmussen havde været taktfuld nok til at lade den forsvinde for ikke at sætte min Hustru i Forlegenhed. Nu anbefalede han mig at give vor Koffepige Løbepas og bede min Hustru lave Maden selv. Han skulde blot have vidst, at vi aldrig have holdt Koffepige, jeg var lige ved at synke i Jorden af Skam.

Jeg kom rasende hjem. Min Hustru var gaaet ud. Paa hendes Sybord laae der en Bog halvt gjemt mellem noget Shtøi. Jeg læste Titelen: „Kant, den rene Fornuft.“ Jeg var lige i den rette Stemning til at tage Bogen og kaste den ud af det aabne Vindue.

Et Plask, en Ed og en straldende Latter løb op til mig fra Gaden. Jeg saae ud af Vinduet. Den rene Fornuft var fløiet lige ned i en Mælkehønders fyldte Spand, og Mennesket overgjød mig med en Syndflod af Skjældsord, da han saae mig.

Jeg søgte at gjøre ham begribelig, at Skaden ikke var saa stor; hans Mælk var nu mættet med Visdom, men Mennesket var ikke til at overbevise, og han holdt fast ved at ville have Skadeserstatning.

Jeg betalte og han fastede den druknede rene Fornuft for mine Fødder.

Det Morsomme ved Sagen fik efterhaanden Bugt med min Brede, og jeg tog smilende den mishandlede Kritik op; derved faldt mit Blik paa den indvendige Side af Bindet; „Sophus Cato. Mai 1866“ stod der.

„Sophus!“ var Alt, hvad jeg var istand til at sige.

Min Hustru kom hjem. Jeg kunde strax see paa hende at der var Noget Aparte paa Færde. Hun havde formodentlig ogsaa lagt Mærke til, at jeg ikke var i mit sædvanlige Humør, thi hun sagde ikke et Ord.

Ved Bordet — hun kjendte min svage Side og gjorde aabenbart Regning paa min fredelige Stemning under Maaltidet — fortalte hun mig ganske uskyldigt, at hun havde været henne hos en Veninde, hvis Fætter holdt en Cyclus Forelæsning om Sjælevandringen hos de gamle Ægyptere. Hun havde ikke godt kunnet vægre sig ved at tage et Bartoutfort.

Naturligvis havde jeg ikke Noget derimod, min Hustru skulde jo uddanne sig. Jeg syntes heller ikke der kunde gives noget Nyttigere eller mere Ophøiet end at faa nogle Brokker af Kjendskab til Sjælevandringstheorien hos de gamle Ægyptere.

„Ja, Du trækker jo alt ned i det Latterlige!“

Som om jeg var saa særlig oplagt til Latter. Den rene Fornuft, der atter var bleven tør, beholdt jeg trods hendes Protest. Bogen saae strækkelig ud, saa jeg blev vel med eller mod min Willie nødt til at kjøbe et nyt Exemplar til Eieren. Dette skete naturligtvis ikke uden de heftigste Bebreidelser fra min Side. Sophus forsvarede sig, det ene Ord tog det andet og vi skiltes næsten i Brede.

(Sluttes.)

(Sophus Lange.)

Foreslaaede nye Medlemmer:

Skuespiller Benjamin Petersen.

Gravør W. Chr. Fr. Holdt.

Selskabets Bogholderkontor

Løvstræde Nr. 7, 2den Sal,

aabent hver Søndag fra Kl. 8^{1/2}—10^{1/2} Form.

Selskabets Kassererkontor,

Admiralgade 18, 3die Sal,

Kontortid: Kl. 8^{1/2} til 10^{1/2} Form. — dog ikke Tirsdag og Lørdag — og i Reglen fra 5 til 6 Efterm.

Borger-Vennen.

Hundrede Aargang.

N° 26.

Lørdagen den 30te Juni 1888.

Udgivet af det forenede Understøttelseselskab.

Ludvig Jørgensen's Bogtrykkeri. Amagertorv 10. Kjøbenhavn.

Min Hustru.

(Af Gustav Falke.)

(Sluttet.)

Jeg gjorde et omtrentlig Overflag over, hvad min Hustrus Philosophie havde kostet mig. 10 Kroner for Sjælevandringssbilletten, 15 Kroner for den rene Fornuft foruden Indbinding i Svinelæder, 5 Kroner i Skadeserstatning til Mælkehandleren, i Alt 30 Kroner. Og dertil kom et Tab, der aldeles ikke kunde beregnes: nemlig to Venner, mange kjære Timer, den huslige Fred, min Lykke: mine Regninger voxede mig over Hovedet.

Næste Morgen forelagde jeg hende denne Regning. Først lo hun, men da hun saae, at jeg vedblev at være meget alvorlig, brød Taarerne frem. Hun havde aldrig grædt saa Meget som i

det sidste Fjerdingaar. Forresten tog hun sig noget sammen efter dette; men den gamle Forstaaelse var nu engang forstyrret, og der herskede en trykket Stemning imellem os.

Just paa denne Tid maatte jeg nødvendigvis tiltræde en længere Forretningsreise.

Toni, der ellers klagede som et Barn, naar jeg var nødt til at være borte fra Hjemmet i 8 Dage, syntes nu at føle mindre ved en Absked, der kunde vare i flere Uger. Hun var stille, som om hun led under Trykket af en uskyldt Uret, og jeg vil derfor ikke paastaae, at jeg var i det bedste Lune, da jeg reisste.

Jeg havde allerede været borte fra Hjemmet i 14 Dage. Min Hustru havde skrevet een Gang ganske kort og om aldeles uvæsentlige Ting. Hvilken Forskjel paa hendes tidligere Breve! „Din Dig af Hjertet elskende Toni“ stod der dog nedenunder.

Jeg læste det tre Gange med de mest modstridende Følelser. Elskede hun mig virkelig endnu af Hjertet? og elskede jeg hende endnu af Hjertet?

Jo oftere jeg gjorde mig selv dette Spørgsmaal, desto tydeligere lød Svaret: Du elsker hende endnu aldeles som tidligere, ja næsten endnu mere, og det er Dig selv, der bærer Skylden for Alt. Istedensfor Hæftighed og Magt, skulde Du have anvendt Kjærlighed, Taalmodighed og Humor.

Jeg begyndte at gjøre mig selv Bebreidelser,

og i denne Stemning skrev jeg et langt hjerteligt Brev til Toni.

Nogle Dage efter kom Svaret.

Jeg sad netop alene i Hotellets Restaurationsfal ved en halv Flaske Vin og ordnede mine Papiere, da Overkellneren høistegenhændig overleverede mig Brevet.

Jeg brændte af Begjærlighed efter at høre fra min lille Kone, men jeg var dog Forretningsmand nok til først at gjøre mit Arbeide færdigt, hvad jeg ellers ogsaa let kunde blive forstyrret i af nye Gjæster

Endelig aabnede jeg Brevet; det var hjertelige elskelige Ord, aldeles som tidligere. Hun bad mig om Tilgivelse, det var hendes Egenfindighed, der var Skyld i det Hele.

Jeg følte, hvorledes Taarerne stjal sig frem i Dinene.

Og nu her til Slut — hvad? hvorledes? I Guder, læser jeg rigtigt.

„Opvarter, en Flaske Champagne!“ raabte jeg, saa det ringede i hele Salen.

Hvorledes de sidste 14 Dage af min Reise gik, har jeg ikke noget klart Begreb om. De gik som en Drøm, af hvilken jeg først vaagnede i hendes Arme.

Under Rødmen, Rys og Taarer gjentog hun Tilstaaelsen i sit Brev. Men inde i mit Hjerte jublede det: „Reddet! Her er noget, hvorpaa hun kan øve sin Philosophie.“

Dg vor deilige lille Dreng blev født.

Sophus Cato og Salomon Rasmusen stode Faddere; efter dem fik han Navnene Salomon Sophus.

Dg hvis jeg ikke tager aldeles feil, vil Drengen engang gjøre sine Navne Vre. Der er noget estertænksoomt, noget philosophisk ved ham. Forresten er han Moderens udtrykte Billede; den samme blonde Krølstop.

Min Hustru gaaer ganste op i sin Dreng. Hans Strig er hendes Musik, hans Lallen forekommer hende at være dyb Visdom, og hun er uudtømmelig i at pludre for ham. Hun har en aldeles forbausende Evne til at finde paa de pudsigste Barnehistorier.

Nu troer jeg virkelig, at hun næsten kunde skrive en Novelle. Men da jeg sagde hende det, lo hun mig ud og svarede, at til saadanne Narrestreger havde hun ingen Tid nu.

Hun er rentud bedaarende nu; hun fortjener min fulde Kjærlighed, og hun veed, at hun har den.

Mine Venner ansee mig for den lykkeligste Uegtemand. De af dem, der ere gifte, misunde mig, og Ungkarlene vilde sikkert nu som tidligere kappes om at komme til Middag hos os, naar blot Drengen ikke skreg saa „rædsomt.“ Det kan Ungkarle ikke lide.

(Sophus Lange.)

Hundredaarsfesten.

Den 30. December f. A. besluttede Repræsentantforsamlingen at feire Selskabets 100aarige Bestaaen ved Udgivelsen af et Festskrift og en Kirkefest i Frue Kirke og overdrog til et Udvalg at bestemme det i den Anledning Fornødne. Kort efter traadte Udvalget sammen og vedtog gjennem en Række Møder de nærmere Bestemmelser.

Med Hensyn til Festskriftet bestemtes det, at det gratis og saavidt muligt før Festen skulde uddeles til alle Selskabets Medlemmer. Udgivelsen af dette var et meget betydeligt Arbeide, der bl. A. nødvendiggjorte Gjennemfølgningen af alle Selskabets gamle og nu i Brug værende Protokoller samt alle 99 Aargange af Borgerbennen. Dette store Arbeide viste Direktør Ritzau Selskabet den Velvillie at paatage sig.

Ved Anordningen af Kirkefesten mødte Udvalget ligeledes stor Velvillie fra alle Sider. Stiftsprovst Rothe paatog sig at holde Festtalen, der er trykt nedenfor, og paa hans Opfordring skrev Chr. Richardt den ligeledes nedenfor trykte Kantate, til

hvis Recitativ og Solo Componisten Axel Grand-jean skrev Musik, medens Musikken til Chorene var gammel. Frk. Fanny Gætje paatog sig velvilligt at foredrage Recitativet og Soloen, uagtet hun et Par Timer senere skulde medvirke ved den store nordiske Musikfest. Kgl. Svingemester Gerlach paatog sig at indøve det kgl. Theaters Chor, der mod en ringe Afgift til dets Understøttelsesfond udførte Chorene, og kgl. Kapelmusikus Baldemar Schjøtt, der er Medlem af Selskabet, paatog sig al Ueiligheden med Ordningen og Ledelsen af den musikalske Deel af Festen. Endelig overtog Assistent Bachvold Ordningen af Kontrollen i Kirken, hvortil benyttedes 26 Kontrollører.

For den overordentlig vellykkede og smukke Jubelfest skylder Selskabet alle de nævnte sin varmeste Tak.

Ulige vanskeligere var det for Udvalget at træffe en fuldtud tilfredsstillende Ordning af Udgangen til Kirken. Denne, som Selskabet if. kgl. Resolution af 6. Mai 1791 har Tilladelse til at benytte engang aarlig, kan rumme ca. 2500 Mennesker. Selskabets Medlemsantal er lidt over 2200, af hvilke man gjorde Regning paa, at høist 1600 vilde møde, hvorhos der maatte reserveres en Deel Pladser til Indbudne. Udvalget holdt fast ved, at ethvert Medlem skulde have gratis Udgang, men maatte paa Grund af den indskrænkede Plads op-

give sin oprindelige Hensigt at lade hvert Afgangskort gjælde for to Personer.

Derimod bestemtes det, at ethvert Medlem, forsaavidt Pladsen tillod det, skulde have Ret til at faae nogle faa Afgangskort à 1 Kr. til reserverede Pladser. Til Selskabets Pensionister reserveredes Pladser i Choret.

Da der ikke kunde gjøres Regning paa ved Salg af Afgangskort at opnaae en til Dækning af Udgifterne blot tilnærmelsesviis stor Indtægt, bestemte Udvalget efter en Deel Betænkelighed at rette en Henvendelse til Selskabets Repræsentanter om at yde frivillige Bidrag til Festen. Denne Henvendelse blev imødefkommet saaledes, at der indkom ca. 900 Kr. Dernæst vedtog Udvalget, at de nye Love skulde trykkes i Festskriftet, hvorved sparedes det Væsentligste af det til nye Lovbøger til alle Medlemmer bevilgede Beløb af 1000 Kr. Selskabets Udgifter i Anledning af Festen vil derfor blive forholdsviis meget ringe.

Stiftsprovst Nothes Tale.

Højtærede Forsamling!

„De, som ere plantede i Herrens Hus, skulle grønnes i Guds Forgaard som et Palmetræ, vore som et Cedert træ paa Libanon, og naar de end blive gamle, skulle de dog bære Frugt, være frodige

og friske". Dette Psalmistens Ord gjælder vel nærmest hver from, gudfrygtig Sjæl, som er indlemmet i Guds Folk, og voger ved Ordet i Troen, til at bære Fredspalmen, og hærdes under Livets Storme til at staa fast som Cederen, — et herligt Billed paa den Gamle af Aar, men unge af Aand, der frodigt og friskt bringer Retfærdigheds modne Frugter. Men dette Ord har ogsaa sin Sandhed og Betydning, naar det anvendes paa hvad der i Folkelivets Ordninger og Indstiftelser skal tjene til at fremme Almenvellet, hvad enten det nu monne være Kirkens eller Borgerstiftelsens Velvære og Gavn, naar dette blot ikke udspringer af det Verdslige og Forføngelige, men har en dybere Kilde i Guds Ord eller den ægte Kjærligheds Aand. Da vore Fædre derfor grundlagte dette Selskab for ét Aarhundrede siden, samlede de i Guds Hus og Sjællands hædrede Biskop Halle førte Ordet. Han mindede just om, at hvad der skulle faa en blivende Betydning, maatte grundlægges i Tro og Bøn til Herren; thi bygger Herren ikke Huset, da arbejde Bygningsfolkene forjæves, og giver han ikke Væxt, da bliver ingen Frugt af hvad den Ene planter og den Anden vander. Dette Værk fik sin Indvielse i Guds Hus, og derfor ere vi ogsaa samlede i dette idag just i Herrens Helligdoms Forgaard, for at give Ham Æren for det velskaffede Værk, hvem den tilkommer, og for at bringe Ham Tak for den Naade, at det

ikke er blevet svagt og affældigt i Aarenes Løb, men er voxet sig stærkt, endnu er frodigt og frugtbart, saa at det med Haab og Glæde ser nye Aarhundreder imøde.

Om dette Selskabs Historie er et særskilt Mindekrift udkommet, som giver udførlig og nøjagtig Meddelelse om Alt. Her ville vi kun mindes: det var en ny Tid, en Opvækkelsestid i forskjellig Retning, da det fremstod. Meget blev dengang nedbrudt, meget ogsaa opbygget. Det var — som vi sang — en „Forstandighedens Tid, der maalte Troens Dyd med Tømmemaal“, men dog „med en kraftig Forsynstro i Bunden, parret med Drift til selv at være Forsyn“. Den kaldte sig „Oplysningens“ Tid, og ifjor holdt tvende af vore blomstrende Skoler Højtid til Gæve for den Aand, som stiftede dem; den kaldte sig „Frihedens“ Tid, og i Aar holdes der Højtid til Gæve for den Aand, der løste trykkende Baand; men den var ogsaa en Tid med Omsorg „for alle Svage, Fattige og Smaa“, — og derfor holde vi Højtid idag.

Den Mand, som først undfangede Tanken til denne Understøttelses Forening, skal nævnes med Tak: Kjøbmand Abraham Hviid, en foretagsom Mand, der ikke blot saa paa sit Eget, men havde Øje for Andres Trang. Han udtalte sig uden Navns Nævnelser i Datidens Blade. Tanken stemmede med Tidsaanden og fængede, snart vare saa

Mange indmeldte, der vilde tage Del i Opgavens Løsning, at et Møde kunde sammenkaldes. Dog var det en anden Mand, som blev den egentlige Sjæl i Virksomheden til at sætte Planen i Værk, Agent Heinrich Carl Meinig; i Forbindelse med de første dygtige hæderlige Medbestyrere udarbejdedes Planen, ordnedes Virksomheden, samlede Midlerne, styredes det Hele saaledes, at Sagen fik Fremgang, særlig ved hans Betænkksomhed og varme Kjærlighed og Iver for den. Ligger det end i al menneskelig Gjærnings Natur, at Tiden medfører Forandringer, undertiden Forbedringer, og har denne Forening kunnet glæde sig ved saadanne i Løbet af et Aarhundrede, saa at den for nyligt har heldigt affluttet en bedre Ordning ved at simplificere nogle af de ældre Bestemmelser, da skal det dog erkjendes, at det Grundvæsentlige er det gamle, lempet efter nye Forhold, saa at vi frejdigt tør haabe, at Herren fremdeles vil være med til det nye Aarhundredes Arbejde, som „Borgervennen“ gaar imøde.

Men idet vi glæde os ved, hvad der er udrettet til Gavn og Hjælp for Tusinder i Aarenes Løb, da leder dette os til at betænke: hvad Formaalet er, begrændset som alt, der ikke skal staa uklart og usikkert for os. Stifterne kaldte Selskabet: „det forenede Understøttelses-Selskab“, og efter nogle Forandringer har man

Symboliseret dette i det Segl, Selskabet benytter. I dette sees et Træ, der hælder til Fald, under hvilket der er sat Stiver, saa at det bliver staaende og endnu kan bære Frugt, et Billede paa den hjælpsomme Kjærlighed, som ved forenede Kræfter vil stræbe at hjælpe, og at gjøre det i Tide.

Der er en forskjellig Hjælpsomhed. Der er den egentlig kristelige Kjærlighed, der ser Nøden og uden videre søger at lindre den for dem, der ere henviste til Andres Barmhjærtighed, som den hjælpeløse Barndomsalder er det, naar Fader og Moder tages bort, og der behøves saavel timelig som aandelig Bistand, eller hvor Sygdom, Lammelse paa Sjæls- som Legemskraft forbigaaende eller under Aarenes Tryk gjør det umuligt at erhverve det Fornødne, og Forholdene ikke havde tilladt at lægge den Nødsfiling til Side, som skulde lettet de gamle Dages ofte tunge Byrde, naar Herren tøver med at falde Arbejderen bort. Saadanne Fattige vil Verden visjelig altid have; de maa altid paa-falde saavel den borgerlige, som den kristelige Godbædighed. Disse har denne Forening ikke udelukket fra sin Opgave, men dog ikke nærmest havt for Øje.

Der ere andre Trængende, om hvilke det hedder i Selskabets Grundlove, „at deres Aar og Udkomme gjør det rimeligt, at de kunne virke for Selskabets Hensigt, og først da ville gjøre Krav

paa dets Understøttelse, naar en Forandring til det Bærrer i deres økonomiske Stilling maatte indtræde", disse skulle nærmest havees for Dje, og saaledes maa Formaålet kunne siges at være en Virksomhed i den sunde Socialismes Mand, hvor der træves Selvhjælp til at hjælpes af Andre. Hvor forskjellig er ikke Grundtanken her fra den Slags Fællesskab, hvor Mennesket taber sin Frihed og sætter sin Selvstændighed ind, og Samfundet bliver som den store Fabrik, hvor hver er som Hjulet, der virker lovtvunget uden Frihed? So mere Forholdene i den saakaldte Arbejderklasse have udviklet sig i denne Retning af Marsager, som vi ikke skulle dvæle ved, og allerede de sørgelige og farlige Følger erkjendes af de Ideer, der true med Omvæltning i de bestaaende sociale Ordninger, des mere maa vi skjønne paa enhver Hjælpsomheds Haand, der i Tide udrækkes for at fremhjælpe og støtte den ærlige tro Arbejder, som trænger til den, og ethvert Selskab, der med forenede Kræfter rækker Haand til Den, som saa gjerne vilde hjælpe sig selv.

Thi dette er dog Herrens Tanke, at Enhver skal staa paa sine egne Ben, som det hedder: „giv mig ikke Rigdom eller Fattigdom, men giv mig mit beskikkede Brød“. I dette lille Ord „mit“ ligger Hemmeligheden. Thi vel er der dem, der mene, at Alt bør være Fællesej, ja en berømt Mand

har jo endog dristet sig til at sige: „Ejendom er Tyveri“, og man har misforstaaet Fællesejet i Oldkirken, saa at Frelseren selv er kaldet: den første Socialist. Men hvor langt er dog dette fra Sandheden i Herrens Ord: „i dit Ansigts Sved skal Du æde dit Brød“ — hvor mit og dit skilles klart ad — eller fra Jesu Ord til den misundelige Arbejder: „tag dit og gaf! eller har jeg ikke Lov til at gjøre med mit, hvad jeg vil?“ Og bede vi vort Fader-vor [og fremføre den Bøn: „giv os idag vort daglige Brød“, da mindes vi paa engang om, at det er en Gave, som skal modtages med Tak, men at vi alligevel tør kalde det „vort“; men i hvilken anden Betydning end at det er blevet dertil ved vore egne Evner og Kræfter, erhvervet ved vor Flid; thi den Lade spiser ikke sit Brød, Tyven, den Uredelige endnu mindre, men den, der arbejdede derfor i sit Ansigts Sved, han forstaaer den Velsignelse og den opløstende, frigjørende Følelse, der ligger i at kunne kalde det „sit“, — sit velfortjente Brød, annammet med Tak til Herren. Se, dermed sker Guds Villie, og — hvor langt det end er fra, at den er naaet for og med Alle — saa lader os dog ikke blive trætte af at hjælpe hverandre til, at det maatte fuldkommes, da vilde ikke blot den Enkelte, men Borgerstamfundet og det hele Folk høste Tilfredshed, Kraft og Frugt deraf. —

I de 100 Aar, som ere forløbne, siden Fædrenes

Erkjendelse heraf fatte sig dette smukke Minde i vor Forening, ere mangfoldige andre Selskaber stiftede med beslægtede Formaal i vor By, med Oje og hjærligt Sind for den Nødlidendes Trang og for deres, der have lidt Skibbrud paa Livets Lykke, men som, uden at lade sig bøje, kæmpe haardt men stille for at hævde sig og staa selvstændigt. Vi kunne ikke andet end glæde os ved denne Aand, og bede, at den ej maatte affalde; men vi ville ogsaa glæde os ved den Bæxt, det forenede Understøttelses-Selskab har havt.

Det begyndte 1788 og ved den første Opgjørelse af de indmeldte, var deres Antal 360 Medlemmer, og i Kassen fandtes 804 Kroner. Nu 1888 tælles 2225 Medlemmer og i Kassen findes henved $\frac{1}{2}$ Million Kroner, saa at der er virket i sidste Aar ved Uddeling af over 22000 Kroner, ved hvilke 643 Medlemmer ere hjulpne, — og saa voxe Midlerne Aar for Aar, med 1000 Kroner alene til Laanekassen. Vader os da med Taksigelse for Guds Naade bede, at den samme frodige Bæxt maa kjendes for hver Hundredeaarsfest, Efterkommerne ville fejre med Paastjønnelse af den Arv, de modtog fra Fædrene og efterlod bevaret og forøget til nye Slægter! Vi tør ikke haabe, at vi nogensinde ville savne Fattige blandt os hernede, men vi tør bede og ønske, at der aldrig maatte fattes dem, der havde Evne og Kjærlighed til at hjælpe paa den

rette, værdige frugtbringende Maade, og derved med den urette Mammon erhverve sig de Benner, som, naar vi skilles herfra, skulle modtage dem i de evige Boliger! —

Her holde vi idag Fæst i en talrig Kreds, og dog en lille, naar vi tænke paa de Folketarer, som imorgen ville samles trindt omkring i vort dyrebare Fædreland, paa Grundlovsdagen, — og lille mod dem, som om kort Tid atter ville fejre en Frihedsfæst for tunge Baand, der løstes for den stavnsbundne Bonde. O, at den Mand, som skabte hvad disse Dage kalde os ihu, og som Fædrene fatte hint herlige stolte Friheds=Mindesmærke for tæt udenfor vor Stad, som vi saa ofte fæste Dje paa, ret maatte befæstes og bejjæle Enhver i Erkjendelsen af, hvad det rette Borger=, det sande Folkesind kræver! Der fatte de Billeder, der tale om Borgertroskab, om Borgerenighed, der giver Styrke, om Borgerflid paa Land og Sø, der giver Velstand og Overflod, — saa at Borger=Vreskrandsen kan rækkes den hæderlige, lykkelige Fædrelandets ægte Søn. O, at disse talende Minder fra Fædrene maatte indstærpe os de samme Følelser, der rørte sig i hin Slægt, da „Kongens Søn og Folkets Ven“, Frederik den Sjette, lagde Grundstenen til Frihedsstøtten, ligesom de, der opildnedes, da han lagde den til vor Folketsfrihed, idet han plantede Frihedens Majtræ, og en ny Tid oprandt for Fædrelandet!

Gud bevare vor Konge og hans Hus! Gud bevare
 Fædreland og Folk! Gud velsigne hver gavnrig
 Ordning, alle Kjærligheds Arbejder iblandt os,
 som ved forenede Kræfter tjene til at styrke det
 hele Samfund og fremme den Enkeltes Vel!

I.

Chor.

For Himlens Stjernerader
 er hundred Aar kun lidt,
 for Evighedens Fader
 er tusind Aar som et!
 Men vi, hvis „Mene Tekel“
 paa Væggen altid staar,
 vi tælle dog et Sekel
 som mange, lange Aar!

For os, hvis Værker bygges
 for snart at rives ned,
 maa Hundredaaret tykkes
 vel værdt at dvæle ved;
 og har en kjærlig Tanke
 sat Frugt det Spand af Aar —
 paa Hundredaarets Banke
 Med Tak og Haab vi staar!

Recitativ.

Ja længe før „Vor Frue“ i vort Aarhundred
 blev Apostel-Kirken,
 begynder „Borgervennens“ Kirken.
 Og, var det en Forstandighedens Alder,
 der maalte Troens Dyb med Tommemaal
 og satte Aandens Sommerfugl paa Naal —
 en Tid med Overtro paa egen Kunnen —
 der var en kraftig Forsyns Tro i Bunden,
 parret med Drift til selv at være Forsyn
 for alle Svage, Fattige og Smaa,
 og Fremtids-Dagene at tænke paa!

Hin Stræben har vort Samfund fostret:
 Selvhjælpens Ark mod Trængsels barske Bunde!
 Men Kjærlighed i Raad og Daad
 var Kor og Sejl og Aare for vor Baad —
 og naadigt blev den stærket for at strande!
 — Gi under Nødflag, under Korsets Flag,
 med Smaa og Store ved hinandens Side,
 imod et nyt Aarhundred frem vi glide
 med Takkefang!

Solo.

Naar Egen har sin sidste Stund i Skoven,
 afbarket, dødsdømt midt i Vaarens Pragt,
 dog grønner den sin Krone rigt foroven
 og kvæger dem, som Døden har den bragt —
 det Billed af vor Frelzers Kjærlighed
 tør vore Smuler ikke ligned ved!

Men Morbærtræet som er svagt af Velde,
 og dog ved Omhu Frugter bære skal —
 og Abildtræet, som er ved at helde,
 men, om det støttes, reddes kan fra Fald —
 det Billed af en hjælpsom Kjærlighed,
 det blev vor Segl, det tør vi fjendes ved!

Dog ogsaa naar vor Abildgaard vi dyrke,
 og sætte Støtter under svagt og træet,
 og give spaltet Stamme Kingens Styrke, —
 da har vi lært af ham fra Nazaret!
 Af Ham, som skaaner hvor der kun er Liv,
 Af Ham, som knuser ei det brudte Siv!

Chor.

Tusinde Aar hans Korstegn stod
 plantet i Muld paa vore Sletter;
 skiftet har Sne med lyse Nætter,
 dybt dog Livskongens Træ slog Rod!
 Giv os o Gud, det blomstre maa
 til Broderkjærlighedens Frugter —
 hver Gang Du star, hver Gang Du tugter,
 lad os Din Gartner-Haand forstaa:
 Bedre Kjærlighed skal vi naae!

II.

Lobsang.

Chor.

Lover Herren min Sjæl og Aand,
 Alt mit Inderste Herren love!
 Ham som knytted Afkøbningens Baand
 gylbner Solen og grønner Skove!

Ham som aandede Verdner ud —
vor almægtige Skaber og Gud!

Takker Herren, min Tunge, min Røst,
hvert mit Hjerteslag Herren takke!
Ham som kjender vor skjulte Brøst,
ledte Sønnen til Korsjets Bakke,
vilde læge det dybe Brudd —
vor alkjærlige Fader og Gud!

Priser Herren, min Fod, min Haand,
al min Vandrefærd Herren prise!
Ham som drager os ved sin Aand,
gjør af ringeste Smaafolk Vise!
Ham som skrev i vort Bryst sit Bud —
Ham vor hellige, eneste Gud!

Lover Herren, mit Dienpar,
Ham som Seende gjør af Blinde!
Ham som bliver og er og var,
som i Mørket sit Lys lod skinne!
Alt i Alle Han være vil —
Lob Ham, Harper og Strengespil.

Da dette Blad blev stiftet, var der neppe Nogen der tænkte sig Muligheden af, at det skulde bestaae i 100 Aar. Som oplyst i Festskriftet blev der allerede faa Aar efter dets Stiftelse gjort Forsøg paa at faae det standset, Forsøg, der senere gjentoges, men stadig mislykkedes. Bladets Redaktion har aldrig foraarjaget Selskabet Udgift; at det alligevel har kunnet udgaae regelmæssigt hver

Uge i 100 Aar trods de ofte store Banffeligheder ved at skaffe passende Stof, skyldes udelukkende de Mænds Energi, der til de forskjellige Tider have siddet i Skriftkomiteen, og som med opofrende Godhed for Selskabet have sørget for det.

Af disse ere nu kun tilbage den nuværende Skriftkomitees Medlemmer, nemlig de Herrer Pastor L. H. Schmidt, Revisor Halvorsen og fgl. Fuldmægtig S. Lange. Til dem rettes derfor Selskabets Tak for den Tid og Flid, de have anvendt paa Bladet.

Dette har utvivlsomt gjort sin Nytte, og det har ikke været uden store Betænklichkeiten, og væsentligt tilskyndet dertil ved det følelige Rentetab, Selskabet led ved Konverteringen, at man besluttede sig til dets Ophør, ved hvilket man haabede lidt efter lidt at indvinde et større Beløb til Understøttelse.

Med dette Numer gaaer Bladet ud af Verden; det døer ikke af Ulde, men kun for at bidrage til derved at indskrænke Selskabets Udgifter, og dets Navn vil fremdeles leve, idet Selskabet har optaget det som sit.

Administrationen. Kjøbenhavn 30. Juni 1888.

L. F. Holmberg. Th. Svanebjær.

Kierrumgaard.